

Chuyện Bốn Người

Tổ Uyên

Lớp học cuối cùng vừa chấm dứt . Tú Yên thở ra nhẹ nhàng và vội vàng thu dọn tập vở ra về . Nàng thấy lòng thật vui vì hôm nay là thứ Sáu với hai ngày nghỉ cuối tuần kế tiếp . "Bà vợ ta sẽ bỏ qua hết, để tuần sau rồi lại lo tới . Vui quá, không biết hôm nay nên đi đâu chơi nhỉ?" Tú Yên thầm nghĩ . Nàng vui chân sáo bước ra ngoài sân đậu xe, lúc đó mới chợt nhận ra trời vẫn đang mưa lâm lâm . Cái thành phố Portland này thì tối ngày cứ mưa với gió . Mặc kệ! Nếu ngày thường thì chắc chắn Tú Yên không cần suy nghĩ đến những cơn mưa này, nhưng hôm nay là một ngày vui, nên tất cả mọi thứ đối với Yên đều đẹp, đều khiến cho nàng cảm thấy chúng dễ thương làm sao . Để đầu trần đội mưa, Tú Yên bước từ từ mà không cần vội vã . Nàng ngược mặt lên trời, hứng những giọt mưa bụi lạnh lạnh rớt trên mặt mình, thấm qua làn môi mà cảm thấy ngọt ngào, thích thú . Gió thổi lạnh quá! Tú Yên cảm thấy thân hình bé bỏng của mình như muốn bị cuốn theo cơn gió . Nhưng không sao, một chút mưa, một chút gió lạnh, tất cả mới hoàn thành một bức tranh lãng mạn, phải không Tú Yên?

Bước vào trong xe, Yên mới chợt nhớ tới cuộc hẹn của mình với anh Hai, Phong, và Thùy Kha . Phải rồi, đêm qua anh Hai còn cẩn thận gọi phone nhắc nhở, làm như nàng là người mau quên lắm.

- Em gái, ngày mai 6 giờ chiều ở chỗ cũ, em phải đến đúng giờ đó nhen?
- Em biết rồi, em nhớ muh, chỉ sợ lúc đó anh Hai còn kẹt trong chỗ làm, tới trễ là chết đó.
- Đừng lo, anh Hai đã thu xếp xong rồi . À, em có cần anh tới đón hay không dzậy?
- Không cần đâu anh Hai, em tự đến được rồi.
- Có người đón em gái rồi huh? Có phải là Phong không?
- Trùi, anh Hai, em không có nói chuyện với anh Phong lâu rồi . Em nghĩ anh ấy sẽ đi chung với chị Kha mà, không phải sao?
- À, ờ, anh không rõ, Thùy Kha nói là có thể Phong sẽ đến đón, nếu he ra sớm, còn không thì tự ai nấy tới, miễn sao đừng trễ hẹn được rồi.
- Okay, anh Hai . Thôi em đi ngủ đây, ngày mai có lớp sớm.
- Bye em gái, chúc ngủ ngon nhé . Hẹn gặp ngày mai.
- Bye anh Hai . Good night!

Anh Hai của Tú Yên là vậy . Mọi thứ đều lo lắng đầu vào đây . Trong nhóm bốn người, nhiều khi Yên cảm thấy anh ấy lo nhiều hơn tất cả . Đối với Yên, anh Hai bao giờ cũng dễ thương và dễ mến . Cái tình cảm nhẹ nhàng, bình an lại len nhẹ vào lòng nàng . Nhìn đồng hồ đã hơn 5 giờ, Yên nghĩ chắc chạy xe tới chỗ hẹn là vừa, đến sớm một chút cũng không sao . "Không biết giờ này mấy người kia đã đi chưa nhỉ? Anh Phong có đến đón chị Kha hay không?" Nghĩ tới bỗng Yên tự lắc đầu, "Việc này có mắc mớ gì đến mình mà phải suy nghĩ chứ?"...

Trong lúc ấy, Phong cũng đang thu dọn mọi thứ để chuẩn bị ra về . Anh chàng ngồi trong văn phòng, gác chân lên bàn, tay gối ra đằng sau một cách thoải mái . Công việc một tuần cũng đã xong, mấy thằng làm việc chung đã về gần hết, trả lại cho khung cảnh chung quanh sự yên ắng nhẹ nhàng . Phong chợt cảm thấy thích cái không khí này . Một chút gì đó yên tĩnh khiến cho anh chưa muốn vội về . Nhìn đồng hồ đã gần 5 giờ, "Không biết ta có nên gọi cho Kha để báo là sẽ đến đón nàng không nhỉ? Thôi để một chút nữa gọi ." Phong lười biếng suy nghĩ . Nhưng ngồi hoài cũng chẳng biết làm gì, Phong lại chợt nghĩ tới Thùy Kha, một cô bé thích nhõng nhẽo, và anh bắc phone lên gọi cho nàng.

- Hello?
- Hi em, đi về được chưa nè?
- Anh xong việc rồi đó huh? Anh có muốn ghé qua đón em hay không?
- Cũng được.

Đầu giây bên kia bất chợt yên lặng. Phong đợi hoài thấy ngạc nhiên nên lên tiếng hỏi.

- Thùy Khả Ủa, sao im lặng dzậy?
- Không có gì!
- Em có sao không dzậy? Sao đang nói chuyện lại đổi giọng? Em đang giận anh huh?
- Đâu có đâu!

Thùy Kha vội vàng lên tiếng . Nàng nhíu mày! "Đàn ông con trai thiệt là không biết điều tí nào ."

- Thùy Kha! có chuyện gì nữa vậy? Em không được khỏe à? Hay là em không muốn anh đến đón?

- Anh... anh...

- Anh sao?

- Em cảm thấy anh lạnh lùng với em quá!

- Trời ơi cô nương, cái gì mà lạnh lùng?

- Em không biết.

- Thôi cho anh xin lỗi dzậy. Lát nữa anh đến đón em, rồi em phạt anh sau nhen, chịu chưa?

Thùy Kha chợt mỉm cười. Nàng thấy vui lại liền. Cái ông Phong này, miệng lưỡi thiệt là dẻo queo, cái gì cũng có thể khiến cho nàng cười được, thế thì làm sao mà giận lâu chứ? Nhưng nàng vẫn muốn thừa cơ hội không nhẽo thêm một chút.

- Anh nè, hôm nay đi làm có mệt không?

- Cũng không có gì, cuối tuần mà em, ngồi chơi xơi nước là nhiều, anh còn tính về sớm hơn kia.

- Sao anh không nói cho em biết? Em cũng định xin ra sớm để mình có thể đi đâu chơi.

- Tại anh muốn làm cho hết giờ thôi.

Phong vội trả lời. Anh sợ lại làm cho Kha giận.

- À! Thôi dzậy anh đến đón em đi, Phú có dặn là đừng đến trễ.

- Em có nói chuyện với Phú hôm nay à?

- Ngày hôm qua kia. Sao? anh ghen huh?

- Hmm... phải rồi, tôi đang ghen đây? Tại sao bà xã của tui cứ đi nói chuyện với người khác là sao dzậy huh?

Đầu giây bên kia có tiếng cười khúc khích. Thế là Phong biết Kha đã vui, anh cũng cảm thấy vui lây.

- Thôi đi anh ơi, cái gì mà bà xã? Ai là bà xã của anh?

- Em còn nói nữa.

- Thế anh nói chuyện với Tú Yên thì sao?

- Huh? Em phải biết...

- Ờ, ờ, em biết rồi, thôi đừng nói nữa.

Thùy Kha vội cắt ngang. Nàng không muốn cái không khí vui vẻ lại có chuyện gì.

- Thôi anh đến đón em đi, em chờ nhen?!

- Okay, bye em. Lát nữa gặp.

- Bye anh.

Phong đứng dậy mặc áo khoác vào. Thùy Kha chợt khiến cho anh nghĩ tới Tú Yên. "Đã lâu rồi không nói chuyện, không biết dạo này cô ấy sao nhỉ?" Nhìn ra ngoài trời đang mưa, Phong lại nghĩ đến thói quen dạo mưa của Tú Yên mà bỗng thấy chạnh lòng. Phong nghĩ thế nào lát nữa nếu thấy đầu nàng ướt thì sẽ biết ngay. "Cô nàng này cứng đầu lắm mà, có bao giờ chịu nghe lời ai đâu? Không biết Phú có đi chung với Tú Yên không nhỉ? Hai người ấy, cứ anh Hai với em gái. Hmm... ai muh tin cho được?!"...

Vào giờ này thì Phú vẫn còn bận rộn trong sở làm. Anh chàng đang cố gắng giải quyết hết mọi việc cho xong trước khi ra về. Cả ngày hôm nay, trong lòng anh cứ nao nao. Cuộc hẹn chiều nay với ba người kia khiến anh cứ muốn thời gian qua cho mong chóng. Cũng may là công việc bận rộn, cho nên sau giờ ăn trưa là anh không còn thấy xôn xao nữa. Bây giờ đã gần đến giờ hẹn, anh mới lại cảm thấy vội vàng sợ trễ. Cuối cùng rồi mọi việc cũng xong, và còn cả 20 phút để lái xe tới chỗ hẹn. Phú thở ra nhẹ nhõm và tự cười với chính mình. Ba người bạn này và anh, không hiểu vì liên hệ nào mà lại trở thành thân thiết?! Trong nhóm bốn người, tuy mới bắt đầu thật sự hợp lại chỉ cách đây mấy tháng, mà đã như có ít nhiều tình cảm.

Tú Yên là một người em gái dễ thương, hoạt bát. Lúc nào cũng khiến cho anh cười mỗi khi tiếp xúc. Nhưng Tú Yên có quá nhiều tình cảm, khiến cho cô nàng có vẻ già dặn hơn so với số tuổi của mình. Thùy Kha là một người con gái dịu dàng, nết nết. Cô nàng rất ngoan, nấu ăn giỏi, hiểu thảo, và sống giản dị. Nếu mà nhập lại hai con người của Tú Yên và Thùy Kha, chắc chắn sẽ là một người con gái hoàn hảo. Có cả hai trong nhóm, đó là điều thích thú, mà cũng là một chuyện nhức đầu.

Còn Phong, một gã con trai mới lớn. Tuy đẹp trai đó, hào hoa, phong nhã đó, nhưng lại còn ham chơi, thích phong lưu, đào hoa, bay bướm. Phú lại tự nghĩ, "Bản thân mình với Phong, đổi lại cho nhau một chút, cũng là một người con trai hoàn hảo." Nghĩ tới bốn người như vậy, anh chợt cảm thấy buồn cười. Nếu là hai người hoàn hảo thì không sao, thành một cặp xứng đôi vừa lứa, nhưng đằng này hai cái hoàn hảo ấy lại ở trong bốn con người có bốn cặp mắt, bốn cái mũi, và bốn cái miệng. Ôi trời, nhập lại một là huyền thuyên, hai là nhìn nhau không biết nói gì. Thôi mặc kệ! Dầu sao đi nữa, anh cũng rất vui được

gặp mặt cả ba người hôm nay, nhất là vào chiều thứ Sáu cuối tuần . Trong lòng anh, nao nức có bao điều muốn nói...

Lớp học cuối cùng vừa chấm dứt . Tú Yên thở ra nhẹ nhàng và vội vàng thu dọn tập vở ra về . Nàng thấy lòng thật vui vì hôm nay là thứ Sáu với hai ngày nghỉ cuối tuần kế tiếp . "Bà vợ ta sẽ bỏ qua hết, để tuần sau rồi lại lo tới . Vui quá, không biết hôm nay nên đi đâu chơi nhỉ?" Tú Yên trầm nghĩ . Nàng vui chân sáo bước ra ngoài sân đậu xe, lúc đó mới chợt nhận ra trời vẫn đang mưa lâm lâm . Cái thành phố Portland này thì tối ngày cứ mưa với gió . Mặc kệ! Nếu ngày thường thì chắc chắn Tú Yên không cần suy nghĩ đến những cơn mưa này, nhưng hôm nay là một ngày vui, nên tất cả mọi thứ đối với Yên đều đẹp, đều khiến cho nàng cảm thấy chúng dễ thương làm sao . Để đầu trần đội mưa, Tú Yên bước từ từ mà không cần vội vã . Nàng ngược mặt lên trời, hứng những giọt mưa bụi lạnh lạnh rớt trên mặt mình, thấm qua làn môi mà cảm thấy ngọt ngào, thích thú . Gió thổi lạnh quá! Tú Yên cảm thấy thân hình bé bỏng của mình như muốn bị cuốn theo cơn gió . Nhưng không sao, một chút mưa, một chút gió lạnh, tất cả mới hoàn thành một bức tranh lãng mạn, phải không Tú Yên?

Bước vào trong xe, Yên mới sực nhớ tới cuộc hẹn của mình với anh Hai, Phong, và Thùy Kha . Phải rồi, đêm qua anh Hai còn cẩn thận gọi phone nhắc nhở, làm như nàng là người mau quên lắm.

- Em gái, ngày mai 6 giờ chiều ở chỗ cũ, em phải đến đúng giờ đó nhen?
- Em biết rồi, em nhớ muh, chỉ sợ lúc đó anh Hai còn kẹt trong chỗ làm, tới trễ là chết đó.
- Đừng lo, anh Hai đã thu xếp xong rồi . À, em có cần anh tới đón hay không dzậy?
- Không cần đâu anh Hai, em tự đến được rồi.
- Có người đón em gái rồi huh? Có phải là Phong không?
- Trùi, anh Hai, em không có nói chuyện với anh Phong lâu rồi . Em nghĩ anh ấy sẽ đi chung với chị Kha mà, không phải sao?
- À, ờ, anh không rõ, Thùy Kha nói là có thể Phong sẽ đến đón, nếu he ra sớm, còn không thì tự ai nấy tới, miễn sao đừng trễ hẹn được rồi.
- Okay, anh Hai . Thôi em đi ngủ đây, ngày mai có lớp sớm.
- Bye em gái, chúc ngủ ngon nhé . Hẹn gặp ngày mai.
- Bye anh Hai . Good night!

Anh Hai của Tú Yên là vậy . Mọi thứ đều lo lắng đầu vào đấy . Trong nhóm bốn người, nhiều khi Yên cảm thấy anh ấy lo nhiều hơn tất cả . Đối với Yên, anh Hai bao giờ cũng dễ thương và dễ mến . Cái tình cảm nhẹ nhàng, bình an lại len nhẹ vào lòng nàng . Nhìn đồng hồ đã hơn 5 giờ, Yên nghĩ chắc chạy xe tới chỗ hẹn là vừa, đến sớm một chút cũng không sao . "Không biết giờ này mấy người kia đã đi chưa nhỉ? Anh Phong có đến đón chị Kha hay không?" Nghĩ tới bỗng Yên tự lắc đầu, "Việc này có mắc mớ gì đến mình mà phải suy nghĩ chứ?"...

Trong lúc ấy, Phong cũng đang thu dọn mọi thứ để chuẩn bị ra về . Anh chàng ngồi trong văn phòng, gác chân lên bàn, tay gối ra đằng sau một cách thoải mái . Công việc một tuần cũng đã xong, mấy thằng làm việc chung đã về gần hết, trả lại cho khung cảnh chung quanh sự yên ắng nhẹ nhàng . Phong chợt cảm thấy thích cái không khí này . Một chút gì đó yên tĩnh khiến cho anh chưa muốn vội về . Nhìn đồng hồ đã gần 5 giờ, "Không biết ta có nên gọi cho Kha để báo là sẽ đến đón nàng không nhỉ? Thôi để một chút nữa gọi ." Phong lười biếng suy nghĩ . Nhưng ngồi hoài cũng chẳng biết làm gì, Phong lại chợt nghĩ tới Thùy Kha, một cô bé thích nhõng nhẽo, và anh bắc phone lên gọi cho nàng.

- Hello?
- Hi em, đi về được chưa nè?
- Anh xong việc rồi đó huh? Anh có muốn ghé qua đón em hay không?
- Cũng được.
- Đầu giây bên kia bất chợt yên lặng. Phong đợi hoài thấy ngạc nhiên nên lên tiếng hỏi.
- Thùy Khả Ủa, sao im lặng dzậy?
- Không có gì!
- Em có sao không dzậy? Sao đang nói chuyện lại đổi giọng? Em đang giận anh huh?
- Đâu có đâu!

Thùy Kha vội vàng lên tiếng . Nàng nhíu mày! "Đàn ông con trai thiệt là không biết điều tí nào ."

- Thùy Kha! có chuyện gì nữa vậy? Em không được khỏe à? Hay là em không muốn anh đến đón?
- Anh... anh...
- Anh sao?
- Em cảm thấy anh lạnh lùng với em quá!
- Trời ơi cô nương, cái gì mà lạnh lùng?
- Em không biết.

- Thôi cho anh xin lỗi dzậy. Lát nữa anh đến đón em, rồi em phạt anh sau nhen, chịu chưa?
Thùy Kha chợt mỉm cười. Nàng thấy vui lại liền. Cái ông Phong này, miệng lưỡi thiệt là dẻo queo, cái gì cũng có thể khiến cho nàng cười được, thế thì làm sao mà giận lâu chứ? Nhưng nàng vẫn muốn thừa cơ hội không nhẽ thêm một chút.

- Anh nè, hôm nay đi làm có mệt không?

- Cũng không có gì, cuối tuần mà em, ngồi chơi xơi nước là nhiều, anh còn tính về sớm hơn kia.

- Sao anh không nói cho em biết? Em cũng định xin ra sớm để mình có thể đi đâu chơi.

- Tại anh muốn làm cho hết giờ thôi.

Phong vội trả lời. Anh sợ lại làm cho Kha giận.

- À! Thôi dzậy anh đến đón em đi, Phú có dặn là đừng đến trễ.

- Em có nói chuyện với Phú hôm nay à?

- Ngày hôm qua kia. Sao? anh ghen huh?

- Hmm... phải rồi, tôi đang ghen đây? Tại sao bà xã của tui cứ đi nói chuyện với người khác là sao dzậy huh?

Đầu giây bên kia có tiếng cười khúc khích. Thế là Phong biết Kha đã vui, anh cũng cảm thấy vui lây.

- Thôi đi anh ơi, cái gì mà bà xã? Ai là bà xã của anh?

- Em còn nói nữa.

- Thế anh nói chuyện với Tú Yên thì sao?

- Huh? Em phải biết...

- Ờ, ờ, em biết rồi, thui đừng nói nữa.

Thùy Kha vội cắt ngang. Nàng không muốn cái không khí vui vẻ lại có chuyện gì.

- Thôi anh đến đón em đi, em chờ nhen?!

- Okay, bye em. Lát nữa gặp.

- Bye anh.

Phong đứng dậy mặc áo khoác vào. Thùy Kha chợt khiến cho anh nghĩ tới Tú Yên. "Đã lâu rồi không nói chuyện, không biết dạo này cô ấy sao nhỉ?" Nhìn ra ngoài trời đang mưa, Phong lại nghĩ đến thói quen dạo mưa của Tú Yên mà bỗng thấy chạnh lòng. Phong nghĩ thế nào lát nữa nếu thấy đầu nàng ướt thì sẽ biết ngay. "Cô nàng này cứng đầu lắm mà, có bao giờ chịu nghe lời ai đâu? Không biết Phú có đi chung với Tú Yên không nhỉ? Hai người ấy, cứ anh Hai với em gái. Hmm... ai muh tin cho được?!"... Vào giờ này thì Phú vẫn còn bận rộn trong sở làm. Anh chàng đang cố gắng giải quyết hết mọi việc cho xong trước khi ra về. Cả ngày hôm nay, trong lòng anh cứ nao nao. Cuộc hẹn chiều nay với ba người kia khiến anh cứ muốn thời gian qua cho mong chóng. Cũng may là công việc bận rộn, cho nên sau giờ ăn trưa là anh không còn thấy xôn xao nữa. Bây giờ đã gần đến giờ hẹn, anh mới lại cảm thấy vội vàng sợ trễ. Cuối cùng rồi mọi việc cũng xong, và còn cả 20 phút để lái xe tới chỗ hẹn. Phú thở ra nhẹ nhõm và tự cười với chính mình. Ba người bạn này và anh, không hiểu vì liên hệ nào mà lại trở thành thân thiết?! Trong nhóm bốn người, tuy mới bắt đầu thật sự họp lại chỉ cách đây mấy tháng, mà đã như có ít nhiều tình cảm.

Tú Yên là một người em gái dễ thương, hoạt bát. Lúc nào cũng khiến cho anh cười mỗi khi tiếp xúc.

Nhưng Tú Yên có quá nhiều tình cảm, khiến cho cô nàng có vẻ già dặn hơn so với số tuổi của mình.

Thùy Kha là một người con gái dịu dàng, nết nết. Cô nàng rất ngoan, nấu ăn giỏi, hiểu thảo, và sống giản dị. Nếu mà nhập lại hai con người của Tú Yên và Thùy Kha, chắc chắn sẽ là một người con gái hoàn hảo. Có cả hai trong nhóm, đó là điều thích thú, mà cũng là một chuyện nhức đầu.

Còn Phong, một gã con trai mới lớn. Tuy đẹp trai đó, hào hoa, phong nhã đó, nhưng lại còn ham chơi, thích phong lưu, đào hoa, bay bướm. Phú lại tự nghĩ, "Bản thân mình với Phong, đổi lại cho nhau một chút, cũng là một người con trai hoàn hảo." Nghĩ tới bốn người như vậy, anh chợt cảm thấy buồn cười. Nếu là hai người hoàn hảo thì không sao, thành một cặp xứng đôi vừa lứa, nhưng đằng này hai cái hoàn hảo ấy lại ở trong bốn con người có bốn cặp mắt, bốn cái mũi, và bốn cái miệng. Ôi trời, nhập lại một là huyền thoại, hai là nhìn nhau không biết nói gì. Thôi mặc kệ! Dầu sao đi nữa, anh cũng rất vui được gặp mặt cả ba người hôm nay, nhất là vào chiều thứ Sáu cuối tuần. Trong lòng anh, nao nức có bao điều muốn nói...

Phong đang chăm chú lái xe trên con dốc xuống núi . Trước khi vào xe, anh đã kịp nhìn thấy Phú chạy lại nói chuyện với Tú Yên, lòng anh đang thắc mắc hai người trò chuyện những gì ?! Nhìn qua bên cạnh, anh chợt cảm thấy hối hận tại sao mình không để ý đến Thùy Kha, mà cứ phải tò mò chuyện của Yên và Phú làm chi ?! Phong bắt gặp nụ cười yêu mến của Kha, lòng anh thấy ấm hơn vì có được một tình yêu như vậy.

Còn Thùy Kha thì sao? Trong lòng của nàng cũng cảm thấy vui không kém. Suốt từ buổi chiều gặp mặt Phong đến giờ, Kha cứ thấy lòng nao nao. Thùy Kha còn nhớ buổi gặp mặt đầu tiên với Phong trong một quán nước khi nàng vô tình đụng trúng anh ngoài cửa . Cái ấn tượng đầu tiên của Phong để lại trong lòng Kha là một anh chàng cao ngạo, có một chút gì kiêu căng. Đối với Kha, Phong bao giờ cũng cao lớn hơn cả cái đầu, và vì thế, nàng luôn cảm thấy bé nhỏ khi đi chung với anh. Điểm đặc biệt của Phong là dáng dấp bề ngoài, nhất là cặp mắt như biết nhìn thấu lòng người để bày tỏ cho họ biết chính lòng mình . Nhiều khi chỉ cần nhìn vào mắt Phong là Kha đã thấy mình yếu đuối. Nàng chẳng còn muốn nói gì, mà cũng chẳng cần Phong nói chi . Và chỉ như thế, Kha đã nhận ra mình yêu Phong ngay từ lúc ban đầu . Kha không muốn dấu diếm tình cảm này với Phong, hoặc với bất cứ ai. Nàng yêu Phong, và qua những lần trò chuyện sau đó, Kha đã cố gắng bằng mọi cách để bày tỏ cho anh biết.

Thùy Kha tự biết mình không xuất sắc ở bề ngoài, nhưng nhờ cử chỉ dịu dàng, cách nhõng nhẽo rất con gái, và nhờ vào tài nội trợ, khiến cho những người con trai tiếp xúc với nàng dễ cảm thấy yêu mến, gần gũi . Hồi còn đi học và ngay lúc bắt đầu quen Phong, Kha đã từng có biết bao người đeo đuổi, thế mà khi gặp Phong rồi, Kha đã bỏ hết tất cả, mà chỉ một lòng yêu anh thôi. Đối với nàng, một khi đã yêu ai thì luôn luôn chung thủy, không bao giờ thay lòng . Chính vì thế Kha đã nhiều phen đau khổ vì Phong.

Thùy Kha tự biết Phong rất bay bướm và còn quá ham chơi . Anh chưa muốn thực sự dừng chân lại ngay bây giờ, hoặc có ý định gì cho tương lai giữa hai người . Nhưng dù sao đi nữa, đó cũng là một điều tốt cho Thùy Kha vậy. Gia đình nàng rất khó, nhất là trong việc chọn chồng cho con gái. Vì là con một trong nhà, nên ba mẹ đã đặt tất cả tình thương yêu vào nàng, và cứ muốn giữ Kha ở hoài bên mình . Nếu muốn lấy chồng, ý của ba mẹ Kha là phải bắt rể mới chịu, nhưng Kha thừa biết với tính ngông cuồng của Phong, thì chuyện này khó mà có thể xảy ra, nếu như hai người tính đến xa hơn trong tương lai. Vì thế, nhiều khi Kha và Phong cứ gây lộn với nhau, nhất là mỗi khi Kha muốn đưa Phong về thăm ba mẹ, mà Phong lại không thích, vì anh sợ không biết phải giải thích thế nào với quan điểm của mình . Tình cảm của hai người tuy cũng có phần đậm đà, thế mà cứ bị cái gút mắc này làm cho khó thở . Đôi khi Phong chỉ muốn dứt đi cho rồi, anh nghĩ như vậy sẽ đỡ khổ hơn cho Kha sau này, nhưng lại thôi. Anh không đành lòng thấy Kha buồn, mà Kha lại càng không đành lòng xa Phong. Chữ tình với chữ hiếu, đối với một người con gái như Thùy Kha, thì khó có thể chọn lựa. Còn đối với Phong, anh vẫn còn lưỡng lự chưa quyết định, nhưng rồi cũng cố gắng duy trì cuộc tình mong manh này.

Bây giờ hai người đang ngồi bên cạnh nhau trong xe của Phong. Mỗi người đang đeo đuổi theo những ý nghĩ riêng của mình . Thùy Kha nhớ tới Phú và Tú Yên thì liền mở lời bắt chuyện.

- Anh Phong, anh có nghĩ là giữa Phú và Tú Yên có gì với nhau hay không?

Phong nghe vậy liền chau mày. Anh ít khi nào thích nói về Phú và Yên với Kha.

- Anh... không biết, mà em hỏi làm gì dzậy?

- À không, em chỉ cảm thấy nếu hai người thật sự cặp với nhau, thì nhóm tụi mình chắc sẽ được vui hơn. Anh có thấy vậy không?

- À, ờ, thì cũng dzui.

Phong cố gắng trả lời cho qua chuyện, nhưng Thùy Kha không để ý đến thái độ của anh. Nàng tiếp tục mơ màng.

- Theo em thấy thì, Phú nhát gan quá, anh ta có gì trong bụng cũng chẳng dám nói ra đâu, mình có nên giúp họ không anh?

- Giúp họ? huh em muốn giúp làm sao?

- Thì chẳng hạn như, anh nói với Phú về Tú Yên, còn em nói với Tú Yên về Phú. Mình coi như làm mai cho họ đó huh, được không?

Phong vội vàng lên tiếng, anh không muốn tiếp tục câu chuyện này nữa.

- Thùy Kha, anh nghĩ là, chuyện của họ thì để họ tự giải quyết đi. Chúng ta không nên chen vào.

- Tại sao? Bộ anh không thích Phú đi chung với Yên sao? Hay là anh vẫn còn... ??

- Thùy Kha!

Phong vội lên tiếng chặn lại. Anh hình như đã tự biết Kha muốn nói đến điều gì.

- Em đang nói đến đâu vậy?

Kha bỗng cảm thấy bất mãn và có một chút giận. Nàng không nén nổi liền nói lại.

- Có gì mà anh phải sợ chứ? Bộ anh sợ em nói ra là anh còn thích Tú Yên à?

- Em biết là giữa anh và Yên không có gì hết.

- Phải, em biết. Nhưng mà anh có tự cảm thấy vô lý hay không? Mỗi lần em nhắc đến Yên là anh lại cố tình lờ đi. Em muốn làm mai cho Phú với Yên thì anh lại gàn. Thật ra trong lòng anh nghĩ gì, anh tự biết mà.

- Đối với Yên, tình cảm của anh vẫn mãi mãi là tri kỷ. Điều này em cũng đã biết. Anh rất thành thật với em về chuyện này. Dầu sao đi nữa, anh và Tú Yên cũng quen biết nhau lâu rồi.

- Em biết... nhưng mà tri kỷ là cái gì? Em thấy nó chẳng qua chỉ là hai tiếng biện hộ Anh nói đi, tại sao hai người hồi trước không cặp chung với nhau nếu cảm thấy thân thiết như vậy? Có phải vì hồi đó Yên đã có bạn trai hay không? Thế còn bây giờ, Yên đã chia tay với người ấy, nhưng đã trễ, vì anh đã cặp với em rồi, có phải vậy không?

Phong chợt cảm thấy tim đau nhói, rồi tự dưng tính ngông cuồng khiến anh nổi giận lên. Anh liền thắng gấp xe lại, tấp vào bên lề đường. Quay mặt sang đối diện với Kha, lòng anh như có cơn lửa nóng thiêu đốt, anh lớn tiếng la to.

- Thùy Kha, đủ rồi. Những chuyện trong quá khứ, tại sao em cứ phải khơi nó lên? Anh đã rất thành thật với em, từ trước đến nay, anh chưa hề làm gì có lỗi với em cả, nhất là việc liên quan đến Tú Yên. Em không tin điều đó à?

Thùy Kha không ngờ Phong lại to tiếng với mình như thế khiến nàng giật thót. Nhìn sang Phong, nàng cảm nhận thấy cơn giận của anh đã đầy lên mắt. Kha chợt cảm thấy tủi thân, và không biết từ đâu, nước mắt liền trào ra. Nhưng nàng không dám khóc thành tiếng vì không muốn Phong tội nghiệp. Nàng chỉ muốn khóc cho riêng mình. Lòng Phong chợt trùng xuống khi nhìn thấy những giọt nước mắt của người yêu. Anh cảm thấy đau khổ, cơn giận liền chìm xuống. Anh đâu có ý muốn to tiếng với Kha, chỉ là... chỉ là...

Phong sợ nhất nước mắt của con gái. Lần đầu tiên thấy Kha khóc, anh đã hiểu thế nào là vũ khí của đàn bà. Nó như những vết dao đâm vào tim anh đau nhói. Từng nhát, từng nhát, xé tan những tự ái, những cao ngạo mà bấy lâu nay anh vẫn tự hào. Phong chợt xuống nước an ủi Kha.

- Thùy Kha, cho anh xin lỗi nhé. Anh không cố tình to tiếng với em đâu.

Kha nghe được tiếng Phong, không hiểu sao nàng càng muốn khóc to hơn, muốn gào ra những điều oan ức trong lòng khiến Phong càng rối lên.

- Thùy Kha, cho anh xin lỗi muh. Anh xin em, xin em tha lỗi cho anh nhé. Anh thật không cố ý đâu.

Vừa nói Phong vừa dang tay hay ôm Thùy Kha vào lòng, vỗ về an ủi nàng. Lau những giọt nước mắt mà lòng anh cảm thấy tái tê. Phong không biết làm gì hơn là nói những câu xin lỗi tới tấp.

- Thùy Kha, em phải biết. Anh rất là thương em. Có thể gần đây anh không bộc lộ tình cảm của mình nhiều như hồi trước, vì em cũng biết đấy, chuyện gia đình của hai chúng ta còn chưa giải quyết. Nhưng không vì thế mà anh bớt hay là hết thương em. Anh chỉ có nhiều suy nghĩ trong lòng, nên anh lơ đãng một chút thôi. Em hãy hiểu và tha lỗi cho anh nhé?!

Phong thở dài một lượt mấy lần. Cũng may Thùy Kha đã dịu lại, tiếng khóc của nàng dần bớt đi, chỉ còn mấy cái nấc nhẹ trong cổ.

- Kha ơi, em hãy thông cảm cho anh. Tú Yên đối với anh chỉ là một người bạn tri kỷ đúng nghĩa. Anh có nghĩ đến Tú Yên đó, có lo cho cô ấy, nhưng tình cảm anh dành cho em thì hoàn toàn khác hẳn, em phải nhận ra điều ấy chứ?! Thôi đừng khóc nữa, đừng có buồn, anh xin lỗi, xin lỗi mà.

Thùy Kha nghe những lời âu yếm đó thì thật đã dịu lại. Nàng cảm thấy không còn buồn nữa, chỉ là thích nhõng nhẽo, thích nằm trong vòng tay ấm áp của Phong mà thôi. Tú Yên đối với nàng cũng là một đứa em, một người bạn thân. Nàng rất mến cô bé, và nhiều khi còn phục cái tài lanh lẹ của cô nữa. Chuyện Phong có thích Yên hay không thì nàng đã hiểu từ lâu, nhưng miễn sao Phong vẫn còn ở bên cạnh nàng, lo lắng, yêu thương, âu yếm, thì nàng đã vui rồi. Những chuyện khác, Kha không còn muốn nhắc đến. Thùy Kha lau vội nước mắt, nhìn Phong trách yêu.

- Thôi không gì, em đâu có giận anh đâu. Em chỉ là hơi xúc động, thế thôi. Từ nay anh đừng la lớn với em như dzậy nữa nhé?!

Phong mỉm cười. Anh cũng thấy lòng dịu lại vì Kha đã không buồn nữa. Hai người ngồi nhìn nhau một lúc, Phong liền kéo Kha vào lòng mình, đặt lên môi nàng một nụ hôn âu yếm. Kha chỉ biết nhắm mắt lại, tận hưởng những giây phút hạnh phúc ấy. Nàng đã không còn giận Phong. Và trong lúc này, Tú Yên,

Phú, ba mẹ, gia đình, chẳng còn ý nghĩa gì trong đầu nàng . Kha chỉ biết có Phong, người mà nàng yêu nhất trên đời.

"Trời lại đổ mưa rồi!" Phú thì thầm nói khẽ trong lòng mà nghe tâm hồn mình chợt trùng xuống. Anh đang trên đường lái xe về nhà ngang qua cây cầu bắc giữa dòng sông. Ánh đèn ban đêm ở hai bên tỏa lên sáng rực. Cảnh vật thật đẹp! Thế mà, Phú chỉ có một mình để thương thức nó. Anh chợt cảm thấy cô đơn và lòng thật buồn. Ngay trong lúc này, anh ước gì có một người con gái bên cạnh. Một người con gái với một cái nhìn dịu dàng, một gương mặt trầu mền, và một giọng nói dễ thương, thì anh sẽ cảm thấy sung sướng biết bao. "Ta đã một mình cô đơn bao lâu rồi nhỉ?" Phú tự hỏi.

Cách đây không lâu, anh vẫn có một người bên cạnh, thế bây giờ nàng đang ở đâu? Phú lắc đầu cố xua đi tất cả những gì trong quá khứ. Chuyện gì đã qua thì cho qua đi, Phú không muốn nhắc lại nữa. Anh tự hiểu rằng, mọi thứ không phải do lỗi của mình, chỉ là hai người không duyên nợ, thế thôi. Anh không trách bất cứ ai, cũng chẳng trách gì mình, chỉ là đôi lúc, như là lúc này, khi anh thấy cô đơn, anh mới nhớ lại người con gái ấy. Nàng đã mang đến cho anh nhiều đau khổ, và tuy bây giờ hai người đã chia tay lâu rồi, Phú vẫn thấy đôi lúc còn nghĩ tới nàng. Không phải vì anh vẫn còn yêu, mà chỉ vì anh có một tấm lòng quảng đại, bao la. Anh quý mến tất cả mọi người chung quanh mình, kể cả những người khiến cho anh đau khổ. Nhiều khi anh cũng thấy giận mình lắm. Tại sao lại cứ như vậy, khiến cho đôi khi như là bị ăn hiếp, thế mà cuối cùng anh cũng chỉ cười trừ. Ai mà cần giúp đỡ, hô lên một tiếng là anh lại chạy đến ngay. Trong lòng của anh, giúp đỡ người khác là một chuyện đáng làm, và anh tin là mình luôn luôn làm đúng.

Phú thở ra. Lòng anh đã trở lại bình thường, không còn buồn nữa. Những vết thương lòng đã được che chở bằng lớp bụi thời gian, và những gì đã trải qua khiến anh không cảm thấy hối tiếc. Xe anh chạy ngang qua một công viên, ánh đèn tỏa dịu dịu bên trong khiến lòng anh thấy bồi hồi. "Đúng rồi, ta nên thử đi dạo trong mưa xem sao nhỉ?" Nghĩ như thế, Phú liền lập tức quẹo vào, đậu xe vào lề đường trước cổng công viên.

Anh mặc áo khoác, kéo cái mũ áo lên cao che đầu mình, và bước ra khỏi xe. Cổng công viên không khóa mà vẫn mở rộng như đón chào những tâm hồn cô đơn như anh. Phú tự dưng cảm thấy mình khủng hoảng quá, "Ai lại đi dạo công viên dưới trời mưa vào ban đêm như mình nhỉ? Nhưng dù sao đi nữa, đã lỡ bước chân vào rồi, thì thôi ta đi một lần cũng không sao." Bỗng chợt anh nhớ đến Tú Yên, cô nàng đầu tóc ươn ướt hôm nay, chắc là lại đi tắm mưa nữa rồi. Nghĩ vậy anh lại mỉm cười, và giơ tay lên kéo cái mũ áo xuống. Anh muốn cảm nhận như Tú Yên cái thú dạo mưa như thế nào. Anh còn nhớ nàng đã từng giải thích với anh.

- Dạo mưa không phải là điên khủng đâu, mà là một cái thú đó anh Hai à.

Lúc đó Phú đã cười không dứt, nghĩ là cô nàng này lãng xẹt quá đi.

- Em gái à, anh Hai không hiểu dạo mưa là cái thú gì, nhưng mà thật sự nó chỉ khiến cho người đó bị bệnh thôi.

Tú Yên ngang bướng cãi lại.

- Anh Hai dạo mưa vài chục lần là sẽ quen, lúc đó sẽ không bị bệnh nữa, okie?

Phú đã phá lên cười thật to.

- Trừu ui, cô em gái của tui nói chuyện huê vốn vậy đó à? Nếu em bảo anh đi dạo mưa vài chục lần, chắc lúc đó anh bệnh chết mất rồi, còn đâu muh quen với lại không quen?

Và hôm đó Yên đã giận Phú. Nàng giận anh Hai đã không thêm hiểu cái thú của mình, mà còn dám lớn tiếng trêu chọc. Phú còn nhớ là anh đã phải mất hàng giờ xin lỗi, Tú Yên mới chịu làm hòa lại. Và từ đó, anh không bao giờ chọc nàng về việc dạo mưa nữa.

Thế mà hôm nay, Phú chợt giật mình nhận ra là mình đang dạo mưa. Phải rồi, anh đang dạo mưa trong công viên, mà còn là vào ban đêm nữa chứ. Cái ý nghĩ này khiến anh bật cười với mình. "Ta đúng là điên mà, đã bị nhiễm di truyền của Yên rồi. Thiệt là giống thằng khủng quá đi!" Nghĩ vậy Phú dậm chân tính quay trở lại. Dầu sao đi như vậy cũng đã đủ rồi, mặc dù anh mới chỉ qua được hai con đường nhỏ trong công viên.

Bất chợt, Phú thấy một hình dáng quen thuộc đang đi ở phía bên kia đường, chỗ hàng cây thấp thoáng ánh đèn màu vàng. Đó là một người con gái cũng đang đi dạo mưa như anh. Nhưng sao dáng người quen thuộc quá vậy? Cái mái tóc ngang vai, cái dáng đi như vô nghĩa, phải chăng đó là... ?!

Phú không dám tin vào mắt mình. Anh cứ đinh ninh là sai, nhưng mà đôi chân không cưỡng lại được.

Anh lại đi ngang qua bãi cỏ tới con đường bên kia, và dần dần đuổi kịp theo bước chân người con gái ấy. Càng đến gần, anh càng cảm thấy quen thuộc, và càng chắc chắn với suy nghĩ của mình. Nhưng không hiểu sao, anh lại không dám lên tiếng. Và cứ thế, anh đi đằng sau, người con gái đó đi đằng trước. Mưa bụi bay lất phất vào mặt hai người. Không gian thật yên tĩnh.

Qua hết con đường dốc, cô gái ấy mới cảm thấy là hình như có người đã đi theo mình từ lâu. Nàng cảm thấy sợ hãi với những ý nghĩ khủng khiếp trong phim ảnh, nên chân lại dậm bước nhanh hơn. Được một lúc, cô gái mới thấy bình tĩnh lại. Tri thức cho cô biết là nếu người nào đó theo mình mà muốn hãm hại mình, thì đâu cần đợi đến bây giờ. Thế là cô quyết định mạnh dạn quay lưng lại. Cô đoán chừng là tên nào đang tính theo chọc mình đây.

Phú chợt dừng lại theo bước người con gái. Anh thấy cô gái có vẻ đứng đó nghĩ ngợi một lúc, rồi nàng từ từ quay lại. Anh chợt giật mình, không biết làm gì, nên chạy trốn hay là quay đi, nhưng mà đã trễ. Hai người đối mặt nhau, trố mắt nhìn nhau sững sờ, vừa bất ngờ, vừa vui mừng, mà lại vừa hoang mang. Cô gái la to lên.

- Anh Hai? Anh Hai làm cái gì dzậy huh?

Phú vội thở gấp. Phải rồi, đúng là Tú Yên, không phải là ai khác nữa. Anh đã đoán trúng ngay từ đầu, thế mà không hiểu sao, anh lại chẳng lên tiếng, khiến cho bây giờ Yên hoảng hốt như vậy. Anh chợt thấy giận mình mà lại không tìm được lời giải thích cho hành động vừa rồi. Phú chỉ biết đứng đó cười trừ nhìn Yên.

- Em gái? Thì ra là em à? Anh Hai sợ nhìn lầm người, cho nên mới đi theo em mà không dám gọi.

- Huh? Anh Hai đi theo em nãy giờ đó huh? Anh Hai có điên không? Sao không lên tiếng?

Tú Yên còn chưa hết bất ngờ. Nàng không bao giờ nghĩ là sẽ gặp ai trong đây, nhất là gặp anh Hai nữa.

"Thế mà tại sao, anh Hai không chịu lên tiếng nhỉ?" Nàng chau mày nghĩ ngợi. Trong khi đó, Phú đã bước lại gần Yên, hai người đứng đối diện nhau dưới ánh đèn vàng, đầu trần, tóc ướt. Phú chợt cảm thấy có một niềm vui dấy lên trong lòng không thể hiểu.

- Anh sợ làm cho em giật mình đó mà. Anh biết đối với em, dạo mưa là một việc làm thú vị, nên anh Hai đâu có dám phá đám em gái chứ.

- Trùi ui anh Hai! Mù anh Hai đến đây làm gì? Không phải anh cho rằng dạo mưa là một việc làm vô bổ hay sao?

Phú định nói gì đó, nhưng mà tự dưng anh chợt ách xì một tiếng thật to. Chắc là tại không quen đi dưới mưa, mà anh lại để đầu trần cho nên chắc đã bị cảm lạnh. Tú Yên chợt thấy lo lắng, nàng la to lên.

- Thấy chưa, trùi ui, anh Hai không quen thì đừng có làm những chuyện điên rồ này. Bây giờ bị cảm lạnh rồi đó. Thôi, thôi, mình đi ra xe đi.

Phú mỉm cười, anh gật đầu và bước vội theo chân Yên ra ngoài đường chỗ đậu xe. Tú Yên đi bên cạnh, nàng cảm thấy có gì sao sao. Trong lòng thật nhiều thắc mắc không biết vô tình hay cố ý mà gặp được anh Hai nơi đây. "Bình thường anh Hai đâu có thích mưa đâu, tại sao hôm nay lại...?" Yên nhìn lên, nàng chợt thấy anh Hai dễ mến quá, và lòng nàng chợt cảm thấy vui.

Ra đến ngoài cổng, Tú Yên đã kịp nhìn thấy xe của Phú.

- Anh Hai, xe của anh kia. Thôi anh lên xe đi về đi. Xe của em đậu ở bên kia, đi bộ một chút là tới. Khi về tới nhà, anh Hai nhớ lau khô người, nhất là cái đầu nè, rồi pha một ly trà nóng với gừng. Uống hết rồi mới đi ngủ, giữ mình cho ấm thì ngày mai sẽ không sao đâu.

Yên nói một tràng như sợ mình sẽ quên điều gì. Nàng nhìn Phú với ánh mắt lo lắng, cứ sợ thế nào anh cũng bị cảm thôi. Nhưng Phú chỉ đứng đó cười cười nhìn Yên, anh đọc được sự lo lắng của nàng, lòng cảm thấy thật ấm áp.

- Em gái à, anh Hai không sao đâu. Bộ anh Hai yếu như dzậy sao nè? Còn em đó, sao không chịu lo cho mình đi. Em tưởng là em khỏe lắm sao, chống được hết trận mưa này đến trận mưa khác à?

Tú Yên cười to, nàng vừa nói vừa xua tay, rồi kéo Phú băng qua đường chạy lại bên xe anh.

- Anh Hai ơi, thôi làm ơn đừng có nói gì nữa. Đứng thêm một hồi là nước gừng hay xả gì cũng không chữa nổi đâu đó nhen. Anh Hai đi về đi, làm ơn mà. Em hứa sẽ đi về nhà ngay luôn, okie Anh Hai mà ngã bệnh là em không có yên lòng đâu.

Phú bị đẩy quá, miễn cưỡng phải bước vào xe. Anh mỉm cười gật đầu chào Yên rồi nổ máy.

- Được rồi, được rồi, em yên lòng đi, anh Hai không có bị bệnh đâu. Anh chỉ sợ ngày mai ai bệnh trước là biết liền hà.

Tú Yên không nói gì, nàng vẫy tay rồi đi về phía chỗ đậu xe của mình. Dáng đi lại từ từ, vô nghĩa như chỉ còn mình nàng trên đường. Phú ngồi đó, lòng chợt thấy trùng xuống. Anh cảm thấy như Tú Yên đang hành hạ mình, và trong lòng không thấy yên tâm chút nào. Nhờ mà nàng bị cảm thì sao nhỉ? Chắc là vậy rồi, đầu tóc thế kia thì làm sao mà tránh khỏi được chứ?! Và thế là anh không cảm lòng được, nhảy xuống xe chạy lại bên Yên. Anh đứng trước mặt nàng, xúc động nói.

- Tú Yên, thôi để anh Hai đưa em về nhà nhe?!

Yên thấy thật bất ngờ với thái độ của Phú . Nàng không biết phải đáp lại làm sao. Nhưng nhìn cử chỉ và ánh mắt của anh, Yên lại nguôi lòng.

- Thôi được, em biết anh không yên tâm mà . Thôi dzậy anh đưa em về nhen.

Phú chợt thấy vui mừng rộn rã . Anh đi theo Yên, chạy lại mở cửa cho nàng, rồi sau đó trở về tay lái . Chiếc xe chạy ra khỏi công viên đầy mưa gió và dần dần đi xa khỏi những ánh đèn màu vàng hiu hắt. Hai người ngồi trong xe mà thật yên lặng. Những gì vừa xảy ra vẫn còn để lại trong lòng Phú và Yên những điều bất ngờ, khiến cho cả hai chưa ai dám lên tiếng . Có một cái gì đó dâng lên trong lòng khiến cho hai tâm hồn cảm thấy vui vui, mà cũng kèm thêm nhiều lo lắng . Gần sắp về tới nhà của Yên, Phú nghĩ mình phải nên nói cái gì đó, không thể cứ giữ im lặng hoài như vậy được. Anh nhíu mày suy nghĩ, rồi lại ách xì hai cái liên tục. Tú Yên bấy giờ mới kêu lên.

- Chít rùi, anh Hai bị bệnh rùi đó!

Phú cũng nghĩ chắc mình nhiễm bệnh thật rồi, nhưng trong lòng không hề lo lắng . Anh thắc mắc.

- Tú Yên, em có cảm thấy bị bệnh không dzậy huh? Sao thấy em gái bình thường thế? Bộ em gái không bị nhiễm lạnh à?

Tú Yên cười xòa, nàng thấy anh Hai thật ngây thơ. Nàng biết rất rõ là mình đã bị cảm lạnh rồi, nhưng vì đã quen, cho nên Yên có thể kèm lại được, không để cho người ngoài thấy triệu chứng gì.

- Không phải em đã nói với anh Hai là đi thêm vài chục lần nữa là không sao à? Anh Hai không tin huh? Dzậy thì mai mốt thử tiếp hen?

Phú thấy mình chịu thua cô em gái rồi, anh không biết nói gì hơn. Nhưng dầu sao, anh không tin là Tú Yên khỏe như vậy. Với thân hình yếu đuối của nàng thì làm sao có thể chịu lạnh giỏi được chứ? Nhưng mà Yên không muốn nói, thì anh cũng chẳng dám hỏi tới nữa.

Xe đã đến nhà của Yên. Đó là một căn nhà màu trắng ở trên một ngọn đồi yên tĩnh . Đèn trong nhà đã tắt hết, chỉ còn lại một ánh đèn màu vàng trước cửa . Phú nghĩ chắc mọi người trong nhà đã ngủ, anh cũng cảm thấy yên tâm. Dù biết là gia đình Tú Yên cũng dễ dãi việc nàng đi về đêm, nhưng dù sao, anh cũng không muốn Yên bị la khi về trễ . Anh nhỏ nhẹ.

- Tú Yên, em phải biết giữ gìn sức khỏe . Về nhà rồi thì đi ngủ ngay đi, và uống nước gừng gì đó mà em nói . Ngày mai khi nào em gái muốn đi lấy xe, thì gọi cho anh Hai. Anh sẽ lại đây đón em gái đi lấy xe, chịu không?

Yên mỉm cười . Tình cảm triu mến của Phú đối với nàng thiết dạt dào, khiến cho nàng nhiều khi phải bở ngỡ.

- Được rùi anh Hai, em biết muh, xe em thì không sao đâu, ngày mai em đi chung với chị em ra lấy là được rồi . Anh Hai về nghỉ đi nhe.

- Okie, bye em gái . Chúc ngủ ngon, take care nhé!

- Bye anh Hai, take care!

Tú Yên bước xuống xe, tiến về phía cửa chính . Mò trong túi lấy ra chìa khóa, nàng mở cửa rồi đi vào nhà . Bóng Yên đã khuất rồi, thế mà Phú vẫn còn ngồi đó, đợi chờ cái gì anh không biết . Một lúc thì đèn trong phòng Yên bật sáng . Bấy giờ Phú đã yên tâm, anh de xe lại đằng sau, vừa sắp đạp ga chạy đi thì Phú chợt thấy tấm màn trong phòng Tú Yên kéo lên. Nàng đứng ở trong đó, giơ tay ra vẫy vẫy anh như nói lời tạm biệt. Phú cũng vẫy lại, rồi anh đạp ga chạy đi.

Đêm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện. Trong lòng Phú, tất cả mọi thứ vẫn còn đang quay cuồng chưa chịu sắp xếp lại. Anh lại ách xì một tiếng thật lớn, thế mà thấy lòng lại thật vui. "Nếu hôm nay ta về bị bệnh, thì cơn bệnh này cũng đáng lắm ." Ý nghĩ ấy vừa đến, anh lại cười xòa vì sự ngờ ngẩn của chính mình .

Phú và Tú Yên cùng ngã bệnh ngày hôm sau. Phong nghe được tin này từ Thùy Kha vào buổi chiều, lúc anh còn đang chờ ăn cơm tối với gia đình. Thùy Kha kể rằng nàng cũng mới phát hiện điều này vào buổi trưa mà thôi. Ngày thứ Bảy được nghỉ ở nhà, Thùy Kha thường dùng cả buổi sáng để dọn dẹp nhà cửa, giặt giũ quần áo, và sau đó nàng thường nấu một bữa thật ngon cho ba mẹ. Công việc này đối với Thùy Kha là một việc làm rất bình thường mà nàng đã quen từ khi mới lớn. Mẹ của Kha hay bị đau lưng, còn ba của nàng thì đã lớn tuổi nên hơi yếu trong người. Là con duy nhất trong gia đình, Thùy Kha đã sớm biết làm mọi việc, trở thành một người con gái rất đảm đang và ngoan hiền. Mẹ của nàng rất hạnh diện với bạn bè, còn ba của Kha thì luôn cảm thấy yên lòng.

Thùy Kha rất thương ba mẹ, và nàng hầu như chưa hề cãi lại lời ông bà bao giờ. Trước khi quen với Phong, Kha cũng chỉ là một cô gái đơn thuần. Đi học về là về thẳng nhà, nấu cơm, học bài, rồi lại đi học. Cuộc sống của Kha người ngoài nhìn vào tuy có vẻ nhàm chán, nhưng trong thực tế, đôi khi Kha cảm thấy rất vui. Tấm lòng của nàng bao la, hy sinh tất cả vì ba mẹ mình, và nàng chưa một lần dám than van điều chi cả.

Hôm nay cũng vậy. Một ngày thứ Bảy êm dịu lại đến với Kha. Hôm qua có lẽ vì trời mưa quá nhiều, cho nên hôm nay ánh nắng le lói đã xuất hiện cuối chân trời, khiến cho lòng Kha ấm lại. Nàng làm xong tất cả mọi việc thì đã quá giờ trưa. Thùy Kha ăn cơm chung với ba mẹ, buổi chiều còn phải đưa ba mẹ lên nhà ông bà ngoại. Gia đình Kha có thói quen đi thăm gia đình ngoại vào buổi chiều thứ Bảy. Đôi lúc cũng vì chuyện này mà Kha và Phong thường hay xích mích, tại vì chiều thứ Bảy là lúc hai người phải đi chơi với nhau, thế nhưng Thùy Kha lại không muốn làm cho ba mẹ buồn. Nàng lúc nào cũng cố gắng an ủi anh, và hứa sẽ dành nguyên một ngày Chủ Nhật cho anh. Quen nhau một thời gian, Phong cũng phải chịu với cảnh này, chứ anh đâu biết làm sao hơn.

Sau bữa cơm trưa, mọi thứ dọn dẹp đã hoàn tất, ba mẹ đã vào phòng nghỉ thì Thùy Kha mới nhớ tới Tú Yên. Nàng muốn gọi cho Yên để rủ ngày mai đi nhà thờ, và còn định rủ luôn cả Phú để bốn người cùng đi chung cho vui. Thùy Kha bắc phone lên, quay số của Yên và đợi chờ. Chuông reng mãi mà chẳng có ai bắc máy, Thùy Kha chợt nghĩ chắc cô bé này lại đi đâu chơi mất rồi. Đang định cúp phone xuống thì chợt có người bắc lên, và giọng của một người đàn ông bên kia lên tiếng.

- Hello?

Thùy Kha nghĩ là ba của Tú Yên nên trả lời lễ phép.

- Dạ, thưa bác, xin phép cho con gặp Yên một chút.

Tiếng của người đàn ông trả lời cộc lốc.

- Đợi tí!

Thùy Kha đã quen với cách nói chuyện này, nhiều khi nàng cũng thắc mắc tại sao ba của Yên lại khác Yên thế?! Ông ấy không có nói chuyện nhiều, còn Yên thì cứ luyên thuyên. "Chắc là cô bé giống mẹ," nàng chợt nghĩ. Được một lúc thì có tiếng bắc máy, và một giọng thều thào nhỏ xíu nói qua phone.

- Hello?

Thùy Kha còn đang thắc mắc không biết có phải là Tú Yên không, sao mà nghe lạ quá?

- Tú Yên? Có phải là em hay không?

Yên cố gắng lấy lại giọng, nàng đã nhận ra tiếng của Kha.

- Oh, chị Kha huh? Là em đây nè!

- Tú Yên, sao giọng của em khác thế? Hình như em bị bệnh huh?

Tú Yên vội chối quanh.

- Đâu có, đâu có đâu. Em không sao hết chị ui.

Thùy Kha không tin, nên nàng vặn hỏi lại.

- Có thiệt không? Chị nghĩ em bị cảm rồi. Tại hôm qua em đã đi dầm mưa đó mà.

Yên chưa kịp nói gì, thì nàng đã ho lên hai tiếng không kèm được. Thùy Kha bây giờ mới lo lắng.

- Thấy chưa, em còn muốn dẫu chị gì nữa? Em bị cảm rồi. Thôi đi nằm nghỉ đi.

- Cảm ơn chị.

Yên nói thật nhỏ, tiếng của nàng nghe chừng không rõ.

- À, chị gọi em có chuyện gì không chị?

- Không có gì, chị chỉ muốn rủ em đi nhà thờ ngày mai, và còn tính rủ cả Phú nữa, chị sẽ dẫn anh Phong theo. Nhưng mà thôi em bệnh rồi, uống thuốc, ăn cháo rồi đi nghỉ đi. Ngày mai đi nhà thờ xong, chị và anh Phong sẽ đến thăm em nhe?!

Tú Yên nghe đến tên Phong thì chợt la lên.

- Chị ui, em đâu có sao đâu mà phải khẩn trương dzị chứ nè? Em chỉ là bị cảm nhẹ thôi đó mà. Chị đừng kéo anh Phong đến làm gì, em không muốn lây bệnh cho hai người đâu nhe.

Thùy Kha cười. Nàng biết thế nào cô bé cũng nói vậy nên không muốn nói gì thêm. Chỉ dặn dò Tú Yên phải giữ gìn sức khỏe, rồi cúp phone. Thùy Kha muốn tới thăm Yên, nhưng lát nữa lại phải đi với ba mẹ, nên nàng nghĩ ngay tới Phú, muốn gọi phone cho anh để báo tin.

Thùy Kha gọi cell phone của Phú, đợi reng cả mấy tiếng mà không có ai bắt phone. Kha nghĩ: "Cái ông này thiệt lạ, thứ Bảy mà không chịu bắt phone là sao đây?" Một lúc thì lại gặp máy nhấn. Kha cúp phone, rồi lại bắc lên gọi thẳng đến nhà Phú. Cũng phải đợi một lúc lâu mới thấy có tiếng trả lời.

- Hello?

Thùy Kha chẳng biết là ai, sợ là gặp anh rể của Phú, nên nàng cũng nhỏ nhẹ lễ phép.

- Dạ, thưa anh cho em gặp Phú một chút.

Đầu giây bên kia lúc đọc chuyện gì rồi lại lên tiếng, nghe giọng thật khàn.

- Thùy Kha huh? Là Phú đây.

- Trùi, Phú đó huh? Có thiệt không? Sao nghe giọng giống bệnh quá dzậy? Phú đừng có nói là cũng bệnh giống Tú Yên nhen?

Phú nghe nói đến Yên, lòng Phú chợt thấy vui, nhưng lại lo ngay.

- Huh? Tú Yên bị bệnh à?

- Phải rồi, Phú cũng vậy đó. Hai người này nhen, làm cái gì đêm qua mà rủ nhau bệnh chung dzị huh?

Phú nhớ lại cảnh tượng dạo mưa gặp được Yên đêm qua, anh chợt mỉm cười mà không dám nói gì.

- Oh, đâu có gì đâu, Phú không có biết là Yên bệnh. Còn Phú thì cũng đâu có gì nè, chỉ là cảm nhẹ sơ sơ thôi.

- Trùi, có thiệt không? Cái giọng như dzị mà kêu là cảm nhẹ à. Thôi đi Phú ui, có sao thì tự Phú và Yên biết thôi đó mà, Kha làm sao biết được nè?

Phú biết là Kha đang chọc mình, nhưng anh lại chẳng dám nói lại gì. Kha thấy vậy cũng thấy tội nghiệp. Dầu sao nàng cũng biết tính của Phú, cái gì cũng để trong bụng, không bao giờ chịu tỏ ra. Tính của anh gần giống như của nàng, nên Kha không muốn chọc nữa.

- Thôi được rồi, Phú đi nghỉ đi, giữ gìn sức khỏe nhé, mai một hồi tội sau nè.

- Cám ơn Kha, bye nhen, take care!

- Bye!

Cúp phone rồi Phú liền ngã xuống giường. Trong đầu anh thật là mệt mỏi, ách xì cả đêm bây giờ vẫn chưa khỏe hẳn. Sáng sớm lại phải thức dậy nấu cho mình một nồi cháo nóng để ăn. Đời sống độc thân là vậy đó, Phú đã quen rồi. Mặc dầu anh sống với gia đình chị Hai, nhưng vì đã lớn nên không thể bắt chị Hai chăm sóc cho mình mãi được. Chị ấy dầu sao cũng còn chồng và con cái cần phải lo lắng. Nằm một chút Phú đã thấy đỡ hơn, anh lại nghĩ tới Tú Yên. Chắc giờ nàng cũng đang mệt mỏi nằm trên giường như anh. Biết ngay là thế nào cũng bệnh mà lại cứ thích dầm mưa, anh thiệt là không hiểu nổi nàng chút nào. Thế mà đêm qua còn nói là không có gì. Phú thấy lo lắng, tình cảm chợt dâng lên, anh liền với tay lấy cái phone và gọi cho Yên. Cũng may Yên còn để cái phone ngay đầu giường sau khi nói chuyện với Thùy Kha, vừa reng hai tiếng là nàng bắt liền.

- Hello?

- Hello, em gái đó huh?

- Oh, anh Hai! Anh sao rồi?

- Anh Hai không sao, em gái hình như bị bệnh nặng lắm thì phải?

- Đâu có đâu, em sợ anh Hai lần đầu tiên dầm mưa, nên thế nào cũng nặng hơn em.

- Dầu sao anh cũng là sức con trai mà.

Tú Yên cười thầm. Nàng cảm thấy vui khi nói chuyện với Phú.

- Em có nhờ mẹ nấu cháo cho ăn hay không?

- Có, mẹ nấu cả nồi kia, nhưng mà em nghĩ anh Hai nấu sẽ ngon hơn.

Yên cười hiền hòa. Sự thật Phú nấu cháo trắng rất ngon, và nàng đã được thưởng thức qua một lần nên vẫn nhớ. Phú nghe vậy lòng bỗng chợt vui. Yên lúc nào cũng khiến cho anh cười được.

- Thật huh? Dzậy để chiều nay anh Hai mang sang cho em một chút nhen?

- Trùi, không cần đâu anh Hai ui. Anh Hai cũng đang bị bệnh, để dành mà ăn đi, em có cả nồi ở nhà nè.

Phú chẳng màng nghe Yên nói.

- Thôi được rồi, đến chiều rồi tính. Em đi nghỉ đi, nhớ uống thuốc và mở heat nhé.

- Thanks anh Hai. Anh Hai cũng phải take care nhen, đừng để bệnh hơn đó.

- Bye em gái.

- Bye anh Hai.

Trong lúc Phú và Yên đang trò chuyện, thì Kha cũng đang nói chuyện phone với Phong. Nàng hồ hởi kể cho anh nghe về việc trùng hợp bị bệnh của Phú và Yên.

- Anh biết không? Thiệt là ngộ lắm, em gọi cho Yên, mới biết là Yên bệnh. Rồi đến khi em gọi cho Phú, thì phát hiện Phú cũng bị bệnh luôn. Hai người ấy không biết có làm gì đêm qua không nữa, sao mà trùng hợp quá dzị nè?

Phong cũng ngạc nhiên không kém.

- Dzậy à? Trùng hợp quá tả Biết đâu hai người ấy hẹn gặp mặt thì sao, rồi mới bị bệnh chung đó muh.

- Em không biết, nhưng mà Phú và Yên thì cứ chối quanh. Càng nói em càng nghi, mai mốt có dịp nhất định phải tra khảo mới được.

Phong gật gù đồng ý, anh cũng muốn biết chuyện gì đã xảy ra.

- Ờ thì mai mốt em nhớ tra khảo nhen. Sao rùi nè, em chưa đưa ba mẹ đi thăm ngoại à?

- Có chứ anh, 5 giờ em sẽ đi. Bây giờ cũng phải chuẩn bị là vừa . À, ngày mai anh đi nhà thờ với em nhe. Sau đó có gì mình ghé thăm Phú và Yên hén ?!

Phong cảm thấy khó chịu.

- Thôi đi, hai người đó bệnh mà mình đến thăm làm gì? Anh chưa muốn mắc bệnh đâu . Ngày mai là ngày hai đứa mình đi chơi đó mà, em quên rùi à?

Kha thấy thật là vui, nàng cảm nhận được sự yêu thương của Phong.

- Dzậy thì cũng được. Ngày mai mình đi đâu huh anh?

Hai người trò chuyện một lúc, nghĩ ra đủ mọi nơi để đi cho ngày mai. Rồi Thùy Kha đến giờ phải đi.

Trước khi cúp phone, nàng cũng không quên gửi cho anh một nụ hôn gió . Tình yêu thiệt khiến cho nàng hây hây má hồng .

Phong ngồi thừ ra một mình trên giường . Anh cảm thấy thời tiết ẩm đậm quá, mặc dù trời đã không còn mưa. Nhìn trời như vậy anh cũng muốn bệnh cho rồi . Thùy Kha lại phải đi với ba mẹ, bỏ anh một mình cô đơn trong buổi chiều thứ Bảy . Thường thì anh hay lái xe vòng vòng, kiếm đứa bạn nào rảnh rỗi để đi chơi cho qua ngày, không thì cũng chỉ ở nhà, loanh quaoanh cho hết giờ . Phong nhớ lại hồi xưa, trước khi quen Kha, anh đâu có bao giờ ngồi yên trong những ngày nghỉ cuối tuần . Lúc đó anh có rất nhiều bạn bè, mà toàn là những nhóm bạn ăn chơi, rượu chè tới sáng . Anh không bị mê hoặc, cũng không có làm điều gì phạm pháp, nhưng chỉ là đi theo cho vui, nên cái gì cũng biết . Người ngoài nhìn vô cứ tưởng anh phong lưu lắm, nhưng thực ra không phải vậy . Phong tuy có phong lưu đấy, nhưng anh không quá lạm dụng tuổi trẻ và sức khỏe của mình . Anh vẫn đi học và đi làm đều đặn để ra trường . Suốt thời gian ấy, ba mẹ cứ tối ngày lo lắng cho anh, sợ anh ham chơi rồi học không tới . Chỉ đến khi tám bằng gửi về nhà rồi, ba mẹ anh mới hết lo.

Thế mà bây giờ, nhìn lại mình, Phong thật cảm thấy đã quá khác so với hồi xưa. Anh còn chưa qua tuổi 25, thế mà đã như một cái máy . Mỗi ngày đi làm, xong về ăn uống, rồi leo lên giường ngủ . Sáng ra lại thức dậy đi làm . Thứ Bảy thì cứ loanh quaoanh giúp việc nhà, hoặc ra uống cafe, hay đi lang thang với mấy thằng bạn còn sót lại. Chủ Nhật thì lại ở bên Kha Tự dung anh thấy hình như mình đã đánh mất đi chính mình . "Ta có phải là Phong của năm xưa hay không?" Phong tự hỏi . Anh chợt cảm thấy buồn và cô đơn biết bao. Thế là chẳng muốn nghĩ ngợi thêm chi nữa, anh chụp lấy cái áo khoác và xâu chìa khóa, chạy ra xe, nổ máy và đạp ga đi.

Phong cứ chạy xe như thế qua hết con đường này tới con đường khác . Anh thật sự không biết là đang đi đâu, nên cứ để cho tri thức tự dẫn đường chỉ lối . Được một lúc thật lâu Phong mới chợt giật mình . Con đường dốc này, chính là đường lên nhà Tú Yên. Anh cảm thấy hồ thẹn chợt muốn quay về . "Ta còn đến đây làm gì chứ?" Phong hỏi thầm . Nhưng anh lại tự bào chữa ngay "Phải rồi, Tú Yên đang bị bệnh, ta đến thăm nàng thì có sao đâu?! Dầu sao cũng là bạn bè, không phải ta đã nói là suốt đời làm tri kỷ hay sao? Thùy Kha có biết cũng đâu có gì, nàng sẽ hiểu mà!"

Nghĩ thế rồi, chiếc xe cứ thẳng dốc mà chạy lên, vượt qua ngọn đồi nhỏ để đến ngôi nhà màu trắng . Phong bước xuống xe, nhìn quanh quất thì chẳng thấy xe của ai cả . "Chắc là ba mẹ của Yên đã đi vắng . Nhưng sao ngay cả xe của nàng cũng không có thấy?" Phong thắc mắc suy nghĩ vụ vợ Anh sợ Tú Yên cũng đã đi đâu. Nhưng nhớ lại lời Thùy Kha kể chuyện nàng bị bệnh, thì Phong cứ mong là Yên sẽ có nhà.

Lướt lự một hồi, anh cũng đã đến trước cửa, hít thở một cái, rồi bấm chuông. Một lúc thật lâu, Phong đã bấm đến ba lần chuông rồi mà vẫn chẳng thấy ai ra mở cửa . Anh thấy thất vọng và buồn, định tính quay gót thì lại nghe tiếng ổ khóa bên trong mở chốt . Tú Yên lộ đầu ra xem, nàng thật ngạc nhiên khi nhìn thấy Phong đứng ngay ngoài cửa.

- Ủa, anh Phong, đi đâu mà lạc tới đây dzị nè?

Phong cười giả lả, anh chợt thấy vui lại liền . Vui hơn nữa là khi vào đến nhà rồi, mới hay Tú Yên chỉ ở nhà một mình, cả nhà đã đi đâu hết rồi.

Hai người ngồi trên hai chiếc ghế sofa, đưa mắt nhìn nhau. Đã lâu lắm rồi Phong và Tú Yên chưa có dịp ngồi riêng rẽ như vậy. Cái cảm giác ngày xưa lại khơi lên, không khí như có gì đó xao xuyến, khiến cho cả hai không ai dám mở lời . Được một lúc thì Tú Yên giật mình sức nhớ.

- Chết rùi, xin lỗi anh, em phải đi rót nước cho anh chứ nè, phải hông? Trừ, em quên bég đi mất . À, anh uống gì nè?

Phong chợt đứng dậy bước chân theo Yên vào phòng bếp, anh đã quen làm như vậy hồi xưa, bây giờ trở lại anh cũng làm theo tri thức mà không để ý . Tú Yên quay lại mới thấy Phong ngay sau mình . Nàng cảm thấy có cái gì đó kỳ kỳ, như là không đúng . Phong đã chợt nhận ra, anh cảm thấy hồ thẹn, vội nói ngay.

- À, anh uống gì cũng được. Em đang bệnh, thôi để anh đi lấy chợ Minh uống trà nóng em nhé?!

Cử chỉ và lời nói dịu dàng của Phong làm cho Yên cảm thấy bất an. Nàng không hiểu anh đang muốn làm gì, nhưng nhìn vào ánh mắt của Phong, nàng đã bị thuyết phục ngay "Dầu sao cũng chẳng có ai ở nhà, thôi để tự nhiên đi," Yên nghĩ thầm . Và rồi hai người phụ nhau đun nước nóng, pha trà đem ra phòng khách ngồi, vừa uống vừa trò chuyện vui vẻ.

- Tú Yên nè, anh đã nói với em nhiều lần rồi, sao mà không chịu nghe anh dzậy huh? Em cứ đi dầm mưa, bây giờ bị bệnh rồi đó, thấy chưa?

- Anh Phong, em đâu có sao nè, nghỉ một chút là khỏe ngay mà . Anh khéo lo!

- Anh biết! nhưng mà như vậy cũng đâu có tốt cho sức khỏe. Em phải hiểu, dầu sao em cũng là con gái, đi ban đêm nguy hiểm lắm.

- Em có anh Hai đi chung mà!

Tú Yên vừa nói ra lời thì chợt giật mình. "Trùi ui, ta đã cố không nói tới, sao bây giờ lại?!..." Nàng len lén nhìn sang Phong, và ngạc nhiên chẳng thấy ánh mắt anh thay đổi gì như thường lệ, và nàng liền thở ra.

Tiếng thở của Tú Yên lại khiến cho Phong hiểu lầm là nàng đã thở dài. Trong lòng anh chợt xao xuyến. "Tại sao Yên có vẻ dấu anh chuyện của Phú vậy? Bộ hai người thật có gì hay sao? Nhưng nếu thật có, thì đâu có gì mà ngại chứ, hay là... hay là... cô ấy vẫn còn tình cảm với mình? Cho nên sợ làm cho mình buồn?" Hàng trăm câu hỏi cứ đổ dồn vào lòng Phong khiến tim anh đập loạn xạ. Anh nhìn sang Yên, cố tìm trong ánh mắt nàng một chút gì đó như mình nghĩ, thì chỉ nhận được một ánh mắt thật buồn. Yên như có thật nhiều tâm sự muốn dấu anh. Phong không cầm lòng được, anh phải lên tiếng hỏi.

- Tú Yên, có phải em và Phú có gì với nhau không? Sao em lại không muốn cho anh biết?

Yên chối nhanh. Nàng không muốn nói tới chuyện này với Phong.

- Đâu có, đâu có đâu nè! Anh đang nói gì dzậy ?? Anh ấy... là anh Hai của em mà!

- Em đừng có dấu anh. Dù hai người có gì đi chăng nữa, thì hai chúng ta vẫn là bạn, vẫn là tri kỷ mà, tại sao em phải ngại chứ?

Tú Yên cảm thấy thật bối rối, nàng không biết phải giải thích cho Phong ra sao để anh hiểu. Anh Hai ?? Tình cảm của nàng đó à? Chính cả nàng cũng còn chưa biết, thì biết gì mà giải thích cơ chứ ?? Và thế là Yên cứ gắng chối.

- Anh Phong, không có gì đâu, thật mà, anh phải tin em. Em với anh Hai, chỉ là anh em mà thôi.

Cử chỉ của Tú Yên khiến Phong càng thắc mắc, và càng sinh nghi bừa bãi. Anh cảm thấy phải nói rõ ràng một lần với Yên. Tình cảm của anh tự dừng từ đâu lại cứ ủa về ào ạt, không cách nào cản nổi. Anh đứng lên, bước sang ngồi ngay bên cạnh Yên, cố ý bắt nàng đối diện với mình.

- Tú Yên, em có chuyện gì, hãy nói rõ với anh đi?

Yên thật cảm thấy bối rối Phong đã ngồi đối diện gần sát với nàng. Ánh mắt của anh, ánh mắt ngậy đại khiến cho Yên càng lúng túng. Nàng không biết nói gì, cứ ấp a, ấp úng.

- Em không có, không có thật mà!

Đến lúc này rồi, Phong đã tự khẳng định tình cảm của mình. Anh cảm thấy xót xa, ước gì thời gian có thể níu kéo lại tất cả. Tú Yên và anh, đáng lý đã là một cặp từ lâu. Tại sao định mệnh cứ trở trêu, ngăn cách hai đứa mãi thế này ?? Phong thật xúc động, anh nói không ra lời.

- Yên ơi, có phải là... em vẫn còn yêu anh hay không ??

Tú Yên giật mình. "Trời ơi! tại sao Phong lại hỏi ta như vậy ??" Câu hỏi này, nàng đã cố tránh từ lâu.

"Không được, không được, ta không được nói gì hết." Nàng cố lắc đầu, giả vờ như không nghe thấy.

- Anh Phong, anh đang nói gì dzậy huh??

Rồi bất chợt Tú Yên đổi ngay đề tài.

- Em lạnh quá, để em lên phòng lấy áo ấm rồi ra mở thêm heat nhen.

Yên vừa định đứng dậy chạy lên lầu thì Phong đã kịp thời níu nàng lại. Anh nhìn thẳng vào Yên, hai tay giữ lấy vai nàng ấn ngồi xuống, anh không muốn cho nàng chạy nữa. Nếu hôm nay không nói rõ mọi thứ, anh sẽ không có cơ hội hỏi Yên một lần thứ hai. Hai bàn tay anh siết nhẹ lên vai nàng.

- Tú Yên, anh xin em, xin em đừng có trốn lánh, có được không ??

Yên cảm thấy sợ hãi, nàng đã bị Phong giữ lại, cánh tay anh mạnh mẽ siết chặt trên vai không thể nào thoát khỏi. "Thế này thì làm sao đây ???" Yên cố vùng vẫy nhưng không có kết quả. Nàng cứ lắc đầu, lắc đầu rồi la lớn lên.

- Anh Phong, em không có tránh né. Nhưng anh không có quyền hỏi em câu hỏi đó. Giữa chúng ta, không ai có quyền hỏi đối phương câu đó.

Phong cũng lớn tiếng không kém.

- Cái gì là không có quyền ?? Anh còn chưa lấy vợ, em chưa có chồng, thì có gì mà mất đi cái quyền chọn lựa chứ ??

- Em không cần biết anh nói cái gì, nhưng em xin anh phải có lý trí một chút, chúng ta không nên như vậy, mọi việc đã qua rồi.

- Anh không thấy có việc gì là qua cả. Tú Yên, em hãy trả lời thẳng cho anh đi. Anh cần phải biết tình cảm của em. Anh có quyền được biết cơ mà, em đã nợ của anh.

Tú Yên mở to mắt lớn nhìn Phong. "Anh ấy đã dùng chữ nợ mà nói với mình . Phải rồi, em đã nợ của anh, anh Phong ơi!" Lòng Tú Yên gào lên, nàng muốn khóc mà khóc không ra nước mắt.

- Anh Phong, em xin anh, em xin anh đừng nói gì nữa . Chị Kha là một cô gái tốt, chị ấy là bạn tốt, là chị em tốt của em.

- Em hãy bỏ Thùy Kha ra một bên có được không ?? Em hãy nói đi, có phải nếu không có Thùy Kha, thì em đã ở bên anh rồi, đúng không ??

- Anh Phong ơi, xin đừng có ép em!

Phong cảm thấy thật buồn bã . Tình cảm như vũ bão cứ cuộn lên trong lòng anh từng cơn, từng cơn. "Tú Yên, Tú Yên, trời ơi, tại sao em lại nói như vậy ??" Nhưng Phong không bỏ cuộc, anh lại một lần nữa mạnh dạn bắt Yên đối diện với hiện thực.

- Anh không có muốn ép em. Nhưng mà anh đã chờ câu trả lời này lâu rồi . Em hãy nói đi, nói đi! Em biết rõ lòng anh như thế nào, tại sao cứ phải dày vò nhau như vậy ?? Chúng ta đã đánh mất một thời gian, nhưng anh không muốn suốt đời cả hai sẽ đau khổ . Em có biết như vậy là không phải, là ác lắm hay không ??

Tú Yên không thể chịu được, nàng cảm thấy khó thở không muốn ở lâu. Tú Yên vùng đứng lên, chạy vòng ra phía sau ghế để qua hành lang chạy lên lầu, nhưng Phong đã nhanh hơn. Anh đã quá quen với cảnh chạy trốn này ngay từ buổi ban đầu quen biết Yên Nhưng hôm nay, anh không thể nào để vuột mất, anh phải bắt Yên nói cho rõ ràng.

Tú Yên bị chặn lại ở hành lang, và Phong đã giữ nàng đứng dựa lưng vào tường . Trong thế kẹt đó, Yên bắt buộc phải đối mặt với Phong. Hai người đã kề sát nhau, hơi thở trở nên nặng nề . Phong không biết làm sao, anh đau khổ đưa ánh mắt nhìn Yên van xin, còn Yên thì lại nhìn anh một cách hoảng hốt . Cái thái độ đó, trong tư thế đó, khiến cho cả hai cứ người đẩy, người kéo . Phong không cho Tú Yên chạy đi, anh nhìn vào mắt nàng . Biết bao điều muốn nói, biết bao điều muốn hỏi cứ dâng trào lên như những cơn biển động. Và rồi anh không kềm được, cúi xuống hôn lên môi của Tú Yên trong lúc nàng còn hoảng hốt chưa bình tĩnh lại.

Nụ hôn mới vừa chạm môi, chưa thấm ngọt ngào thì có tiếng chuông cửa vang lên chói tai. Phong giật mình buông lỏng tay ra, và thế là Tú Yên lợi dụng cơ hội vượt thoát chạy ra ngoài . Nàng mở cửa một cách hấp tấp như sợ Phong sẽ đuổi theo mình . Cánh cửa vừa mở, Tú Yên la toáng lên như gặp cứu tinh.

- Anh Hai!!

Thật đúng là Phú đang đứng ngoài cửa . Anh ghé qua thăm Tú Yên xem nàng bình tình ra sao, còn không quên mang theo ít cháo do chính tay anh nấu cho nàng . Tất cả như đã được sắp đặt theo định mệnh, Phú đã đến kịp lúc để Yên được cứu thoát khỏi vết thương lòng đang cào xé nàng . Tú Yên thấy Phú thì lại một lần nữa kêu lên, rồi ngã vào lòng anh như ngày hôm qua trong quán "Gió Thu". Nhưng lần này lại khác, Yên ôm lấy anh chặt cứng, và anh có cảm tưởng là tay nàng hơi rung. Anh chưa hiểu là chuyện gì, lòng hoang mang vô bờ bến, nhưng cũng vòng tay ôm lấy nàng vỗ nhẹ.

Vừa lúc anh nhìn lên, thì thấy Phong xuất hiện cách xa mình chừng hai sải tay Ánh mắt Phong vừa giận dữ, vừa mệt mỏi . Và thế là Phú chợt hiểu . "Thì ra, ta chỉ là cái phao của Yên. Chắc là Phong đã nói gì với nàng, mà lại vừa đúng lúc ta đến, nên Yên đã lợi dụng ta để qua mặt Phong." Nghĩ vậy, Phú chợt cảm thấy thất vọng . Trong lòng anh đang có một nỗi buồn sâu kín dâng tràn . Anh kéo Tú Yên ra, bắt nàng phải đối diện với cả hai. Ánh mắt của anh buồn quá, Yên đã thấy . Nàng cũng không hiểu tại sao mình cứ thế này, tình cảm của nàng còn chưa xác định, mà đã khiến có sự bất đồng với hai người đàn ông mà nàng yêu thương nhất.

Nàng nhìn sang Phong, và Yên không thể phủ nhận là nàng thật sự có tình cảm với anh. Điều này thì ai cũng rõ, vì tình cảm kia đã có ngay từ lúc ban đầu . Rồi Yên lại nhìn sang Phú, những tháng ngày vừa qua cũng đã để lại thật nhiều kỷ niệm giữa hai người . Ở bên Phong, Yên cảm thấy dồn dập như lửa nóng . Nhưng ở bên Phú, Yên lại cảm thấy bình an. Hai cảm giác này, thật ra cái nào mới gọi là yêu, và cái nào là không yêu ?? Tú Yên tự biết là không đúng, "Ta không thể có hai cảm tình như vậy với cả hai người, như vậy là sai." Nhưng con tim thì ai có thể bắt nó hiểu sai hay đúng . Tú Yên bàng hoàng, hết nhìn sang Phú, rồi lại lén liếc sang Phong. Nàng biết là cả hai đang đợi một câu trả lời, một câu kết luận. Tú Yên thở ra.

Và ngay trong lúc đó, lý trí nàng đã trở lại. Ở nơi đây đã thiếu một người . Phải, đó là một cô gái thủy mị, hiền lành . "Tại sao, tại sao ba người lại không ai chịu nghĩ đến chị Kha ??" Tú Yên cảm thấy thật buồn bã . Nàng nhắm mắt lại, lấy hết can đảm hướng về Phong và nói.

- Anh Phong, anh hãy về đi.

Phong chợt thấy bàng hoàng . Anh đứng như không vững, mở to mắt nhìn Yên như đã nghe lắm . Nhưng không, những tiếng nói kia rất rõ ràng cơ mà . Nó vang vang như vọng về từ một cõi xa xôi nào đó, và Phong không muốn tin. Anh trợn mắt như muốn nghe thêm một lần nữa.

Phú cũng bàng hoàng không kém . "Tại sao Yên lại kêu Phong về ?? Vậy có nghĩa là gì ?? Có phải là Yên đã quyết định, hay chỉ là thêm một lần tránh né ?? " Phú cũng giương mắt nhìn Yên, anh cũng muốn hiểu thêm trong lòng nàng đang nghĩ gì.

Nhưng Tú Yên thì rất bình tĩnh, nàng cũng không ngờ là ngay trong lúc này, sự bình tĩnh lại đến quá mạnh mẽ đối với nàng . Yên ngược mắt lên, nàng nhìn thẳng vào mắt Phú và hỏi.

- Anh Hai, em muốn hỏi anh chuyện này . Nhưng trước khi hỏi, em hết lòng xin anh hãy nói thành thật với em. Em xin anh, em van anh đừng có nói dối em, và cũng đừng tránh né, mà anh phải trả lời rất thật từ đáy lòng mình, và phải trả lời thẳng thắn với em, anh có chịu hứa không ??

Phú lại thêm một lần hoang mang. Tú Yên đang nói cái gì, sao mà nghe mông lung, khó hiểu quá vậy ?? Anh cũng nhìn vào mắt nàng, và sự van xin tha thiết đã hiện đầy lên mắt . Và rồi anh cũng nhắm mắt lại, quyết định gật đầu nói rất thật.

- Tú Yên, anh hứa với em! Em có chuyện gì muốn hỏi thì hỏi đi.

Yên thở ra mạnh mẽ, cuối cùng thì Phú cũng chịu đối diện với mình, nàng đã thật sự không nhìn lầm người.

- Anh Phú... anh có... yêu em không?

Một bầu không khí nặng nề bao trùm cả căn phòng khách . Phú thật sự giật mình, anh không ngờ Yên lại dám hỏi anh câu đó trước mặt Phong. Miệng anh lắp bắp chẳng biết nói làm sao. Tay chân cứ như là thừa thãi . Anh nhìn sang Phong, và chợt cảm thấy lo lắng . "Ta có nên trả lời hay không ?? " Nhưng rồi, Phú biết mình không thể nào tránh né được, và anh cũng biết là câu trả lời của anh có thể làm thay đổi tất cả . "Yên ơi, em biết mà, anh không dám yêu em!" Phú nói lên lời đó trong lòng mà chợt thấy đau nhói . Anh nhìn sang Tú Yên như van lơn, mong nàng hãy rút lại. Nhưng Yên không vừa, nàng cứ sẵn tới.

- Anh Hai, nếu anh muốn trả lời "Không!" thì cứ nói thẳng đi. Em không có sao đâu.

Và Yên thở ra, nàng cúi đầu xuống như là đã chấp nhận câu trả lời đó cho chính mình . Cái thái độ đó, câu nói đó lại có vẻ như thách thức Phú . Anh mới chợt thấy giận mình . "Phải rồi . Ta thiệt là thẳng chết nhất! Một đứa con trai quá yếu đuối . Ta yếu đuối hơn cả Tú Yên, nhất hơn cả Phong. Tại sao, tại sao ta lại cứ phải tránh né cơ chứ ?? " Rồi Phú đã tự quyết định trong lúc đó . Anh không dám nghĩ tới chuyện gì sau câu nói của mình.

- Được, anh sẽ trả lời cho em. Tú Yên, anh yêu em! Anh yêu em từ lâu rồi! Em có nghe không ??

Lúc này Phong mới thật sự cảm thấy choáng váng . Anh không ngờ sự việc lại xảy ra một cách bất ngờ như vậy. "Tú Yên, Phú, trời ơi, ta là một thằng hề hay sao ?? Mấy người coi tôi là một trò cười à ?? "

Phong chợt cảm thấy cô đơn, buồn bã . Trong căn phòng này, anh bỗng dưng như thấy mình thừa thãi, làm choáng chỗ . Anh đưa mắt nhìn sang Yên, đợi chờ nghe một lần nữa cho rõ ràng . Nhưng Yên đã không nhìn thấy thái độ của Phong. Nàng cũng thật sự bàng hoàng không kém . "Anh Phú, đây có phải là lời thật của anh hay không ?? Anh yêu em ?? Anh yêu em sao ?? Vậy thì tại sao bấy lâu nay anh không nói ?? Anh Phú ơi, xin đừng có dối em." Tú Yên muốn nói ra những lời ấy nhưng không cách nào thoát từng chữ ra miệng. Nhưng nàng tin vào ánh mắt của Phú . Cái ánh mắt rất thật, rất gần, và rất triu mến . Tú Yên chợt cảm thấy nguôi lòng, nàng không còn muốn gì hơn nữa . Và Yên dang tay ra, ôm lấy Phú một cách thân mật, chứ không phải như hai lần trước đây.

Phong đã nhìn rõ được mọi sự. Anh không còn có gì để nói nữa . Trước mặt anh, Yên đã tỏ rõ thái độ rồi . Nàng yêu Phú, còn Phong chỉ là cái quá khứ mà thôi. Ôi! tình yêu sao lại quá éo le ?? "Tại sao ta lại không cam lòng ?? " Phong chợt cảm thấy mọi sự gần như là nhạt nhẽo . Mắt anh đỏ ngầu vì giận, vì hờn, vì ghen, và nhất là vì nghĩ đến cái sự ngu si của mình . Phong bước ra cửa như người say rượu. Trước khi đi, anh vẫn không quay lại, mà chỉ đối lưng với Yên và Phú, nói một câu sau cùng.

- Tôi... tôi chúc cho hai người được hạnh phúc!

Và rồi anh đóng cửa lại một cách nhẹ nhàng . Được một lúc thì nghe tiếng xe máy nổ, và tiếng rít của bánh xe ngoài đường xuống con dốc của ngoại ô.

Phong đi rồi, Yên và Phú mới bình tĩnh lại. Lời nói sau cùng của Phong vẫn còn nghe thật rõ, thật sắc trong lòng Tú Yên. "Anh ấy đã đi thật sao ?? Anh ấy sẽ không bao giờ quay trở lại nữa . Trời ơi, ta đã làm gì ?? " Yên thấy choáng váng . Nàng muốn đi lên lầu nằm nghỉ, nhưng có lẽ vì trong người còn bệnh, và vì

quá mệt trong suốt mấy tiếng đồng hồ quạ Bao nhiêu sự rối rắm trong lòng như cào xé . Tú Yên thật sự không còn chịu nổi nữa . Và ngay giữa phòng khách, nàng té xuống như muốn ngất đi.

Phú thấy vậy thì phóng tới ngay, nhưng vì hơi trễ, cái đà lao xuống đỡ Yên khiến anh té xuống theo với nàng . Anh đã ôm nàng trong tư thế ngồi dưới thảm . Tú Yên cảm thấy thật sự đã mệt mỏi, và không còn muốn nghĩ bất cứ điều gì . Đối với nàng bây giờ, Phú là người duy nhất có thể cứu nàng, đưa Yên ra khỏi sự đau khổ . Và không hiểu sao, những giọt nước mắt thắm lặng đã từ từ tuôn ra từ hai bên khóe mắt . Yên nhắm nghiền mắt lại, nàng không còn muốn giữ bất cứ những quá khứ, những sự buồn bã ở trong lòng . Nàng muốn khóc hết cho nó ra, khóc như trời đổ mưa sạ Tú Yên khóc cho chính mình, khóc cho Phong, khóc cho cuộc tình của nàng, và khóc cho cả Thùy Kha, và cả Phú nữa.

Những giọt nước mắt trộn đau khổ, buồn vui, bao ngày tháng kia của Tú Yên làm cho lòng Phú nhói lên từng cơn. Anh cảm nhận được tất cả . Tú Yên chưa bao giờ khóc trước mặt Phong hay Phú . Nhưng hôm nay, nàng đã không còn chịu nổi nữa . Phú chợt cảm thấy lòng mình trùng xuống một cách thật sâu. Tình cảm của anh dành cho Yên, tuy không có nóng bỏng, cuộn cuộn như những cơn sóng ngoài biển khơi, nhưng là những tình cảm nhẹ nhàng như cơn mưa mùa Thu, như nước hồ bình lặng. Và trong lúc đó, anh tự nói với chính mình . Anh không muốn Yên đau khổ nữa, mà anh và nàng phải làm lại từ đầu . Hai người đã vì Phong mà có ngày hôm nay, có được một lần nói ra lời thật trong lòng mình.

Bất giác, Phú cảm thấy rất vui. Anh không cần nghĩ tới là phải hỏi Yên có yêu anh hay không ?? Anh không cần biết đến điều đó . Đối với anh bây giờ, điều quan trọng là hai người đã chịu dành cho nhau một cơ hội để bắt đầu lại từ đầu . Không phải là Tú Yên đang nằm trong lòng anh hay sao ?? Có thể nàng chưa thật sự là của anh, nhưng anh tin với thời gian, tình yêu của anh sẽ làm cho Tú Yên vui hơn, vì nước hồ không bao giờ nổi bão, và Tú Yên chỉ cần có như vậy. Nghĩ như thế, anh cũng không còn muốn gì hơn . Anh chấp nhận tất cả, những gì đang xảy ra, và những gì sẽ xảy ra.

Phú nhìn Yên, lấy tay lau những giọt nước mắt một cách nhẹ nhàng cho nàng . Anh nâng người Yên lên, đặt một nụ hôn đầu tiên trên môi nàng . Tú Yên đón nhận nụ hôn ấy một cách trầm lặng, không như vũ bão của những nụ hôn đầu tiên nàng đã từng có với người khác . Trong lòng Yên đã thật sự an bình, và Yên cũng ngờ ngợ nhận ra rằng, "Đây có thể chính là cái ta đang tìm kiếm, có đúng không ?? " Tú Yên mở mắt ra, nhìn thẳng vào Phú.

- Anh Hai...

Chưa kịp nói hết câu, thì Phú đã giơ ngón tay trở đặt lên môi nàng chặn lại.

- Tú Yên, từ nay, em không được gọi anh là anh Hai nữa, em có hiểu không ??

Yên mỉm cười bên lên . "Phải rồi, anh ấy thật sự không còn là anh Hai của mình nữa . Anh ấy là anh Phú. Anh Phú ới!"

Tình cảm của Yên vẫn còn rối như tơ vò, tuy Phú cảm nhận được nhưng anh cố tình lờ đi. Anh đã quyết định cho Yên một thời gian, không muốn ép buộc nàng chuyện gì hết . Anh chậm rãi nói, nhìn vào Yên một cách thật âu yếm.

- Từ nay, em đừng khóc nữa nhé Anh không muốn thấy em rơi nước mắt trước mặt anh nữa, được không ??

Tú Yên gật gật đầu, thế mà nước mắt cứ rơi đều . Nàng cũng không hiểu sao hôm nay ta lại dễ khóc thế . Có lẽ con gái là vậy, không khóc thì thôi, chứ khóc rồi mà cứ nghe người ta nói là đừng khóc, đừng khóc thì lại càng khóc nhiều hơn. Nhưng Tú Yên không khóc trong đau khổ, những giọt nước mắt kia chỉ là những giọt nước mắt đón chào một tình cảm mới, một tình yêu mới của đời nàng.

Phú rất tế nhị, anh không có trách Yên, mà lại cảm thấy vui hơn. Anh thật sự thấy mình hiểu Yên hơn cả chính Yên hiểu nàng . Và anh lại ôm nàng vào lòng, thủ thỉ những lời yêu thương.

- Tú Yên, chúng ta hãy bắt đầu từ đầu nhé . Anh hứa với em, anh sẽ không bao giờ mang những đau khổ cho em đâu. Và em cũng vậy, đừng bao giờ tự đem đau khổ cho mình . Hãy bỏ quá khứ qua một bên, chúng ta cùng nhìn vào tương lai, em có chịu không ??

Tú Yên không trả lời, nàng chỉ rúc vào lòng Phú như con mèo con. Yên nhắm mắt lại, nàng chỉ muốn được ngủ say trong tình yêu. Có lẽ, nàng đã không được cảm giác bình yên như thế lâu lắm rồi . "Anh Phú! Em ước gì em được ngủ hoài trong lòng anh, và không bao giờ thức dậy nữa ."

Trên đường freeway xuống trung tâm thành phố, chiếc xe của Phong đang lao đi như gió bão. Anh đạp ga thẳng chân, mở cửa sổ toang hoang để cho cơn gió lạnh mang hơi mưa tạt vào mặt mình. Anh muốn được tỉnh khỏi cơn sâu đang cuộn lên trong lòng. Cũng may giờ này đường đã vắng xe cộ, chắc là mọi người đang tụ họp đâu đó rồi, chứ ai còn lang thang như anh đây. Chiếc xe đang trước đôi lane, xem tí là đụng trúng xe anh đang vượt lên không chịu nhường nhịn. Phong giật mình, đạp thắng gấp một cách vội vã. Hai người bấm còi xe inh ỏi, khiến cho bao xe bên cạnh cũng phải hết hồn nhìn theo. Một lúc lâu sau mọi thứ mới trở lại bình thường.

Phong đã bình tĩnh lại, anh thả nhẹ chân ga, chạy vừa tốc độ. Trong lòng anh không muốn đi về, lại càng không muốn gọi phone cho Thùy Khà Đầu óc anh thật mệt mỏi, cứ suy nghĩ đến Tú Yên và Phú, rồi suy nghĩ về anh và Yên. Thật ra, ai đang dối ai ?? Tất cả những gì anh thấy, có phải là sự thật hay không ?? Tú Yên giỏi tránh né, còn Phú thì lại quá khù khờ, Phong tự nghĩ. "Còn ta, ta là cái gì đây ?? " Phong thấy buồn bã hết sức, mọi thứ như quay cuồng, và rồi anh quyết định vòng xe xuống phố, đi tìm một nơi dừng chân trước khi về nhà.

Phong trở lại quán bar quen thuộc. Chính nơi này, kỷ niệm giữa anh và Tú Yên đã bắt đầu. Cách đây có bao lâu đâu, Yên và anh...!! Thế mà ngày hôm nay, anh lại đi đến đây có một mình, còn một người nữa thì lại đang ở chung với một người khác. Chuyện đời thật trớ trêu! Phong cười mĩa mai với chính mình. Anh bước vào quán, ngồi vào chỗ ngày xưa hai người đã ngồi, ngay trên cái bàn tròn trong bar. Tiếng nhạc âm âm nghe đến chói tai. Ánh đèn mù mờ khiến anh chẳng nhìn thấy gì cả. Phải đến một lúc khi mắt đã quen với cảnh tối nhá nhem, anh mới thấy tên bán rượu đã đứng trước mặt mình từ bao giờ, hỏi anh muốn dùng gì ?? Phong trả lời cái gì cũng được. Tên hầu bàn như hiểu ý, rót liền cho anh một ly nhỏ đặt trước mặt.

Phong nhìn vào cái ly cao chừng 2 inches còn tròn trĩnh như thứ rượu màu vàng chẳng biết tên. Anh nhớ lại hồi xưa, cái đêm đưa Tú Yên vào quán này, hai người cũng đã gọi hầu bàn đưa rượu tới mà không tự chọn, và hình như cũng giống như thứ rượu này thì phải. Phong còn nhớ Tú Yên vừa thấy ly rượu thì cầm lên ngay, đưa lên miệng định uống. Lúc đó anh chỉ tưởng là Yên đùa với anh thôi. Chứ một cô gái như Yên thì không thể nào biết uống rượu. Phong giật mình chặn lại.

- Tú Yên, em giỡn chơi với anh đó à ?? Em có biết uống không đó ??

Yên phá lên cười, nói thật to như sợ Phong không nghe thấy, vì nhạc mở lớn quá.

- Trùi, anh không tin là em biết uống à ?? Dị được, đêm nay coi ai say trước thì biết liền đó mà, hihihhi... Tú Yên nháy mắt với Phong. Thái độ ngang ngược, thách thức của nàng khiến Phong phải phì cười. Anh vẫn không thể tin, nhưng mà Yên đã nói vậy, anh cũng muốn coi cho biết. Thế là hai người nâng ly lên, cùng cạn hết một lúc.

Yên uống chậm hơn, nhưng nàng lì lợm không muốn thua Phong, cho nên cũng một hơi là hết. Chát rượu mạnh nhanh chóng thấm vào miệng, truyền xuống cổ họng, và xông lên tới tận óc. Nó thật sự làm cho Yên thấy choáng váng như muốn té, vì cái ghế ngồi trên quán bar thì cao so với mặt đất. Nhưng Tú Yên đã ghi lại được. Thật sự, đây không phải là lần đầu tiên Yên uống rượu, nhưng là lần đầu tiên uống với một gã con trai mới quen biết mà thôi.

Yên gọi thêm một ly thứ hai, trong lòng nàng chẳng muốn nghĩ đến điều gì. Phong cứ nhìn nàng cười cười, coi xem Yên chịu được tới bao nhiêu. Anh cũng hơi lo lo, nhưng vì chưa bao giờ gặp được một cô gái như Yên, nên anh cảm thấy thật thích thú. Tú Yên nâng ly thứ hai lên.

- Anh Phong, chúc cho tình bạn của chúng mình luôn bền vững. Nè, cùng cạn!

Và Yên thật sự uống một hơi, mà còn uống nhanh hơn kỳ trước. Rút kinh nghiệm, Yên không muốn uống từ từ, nàng nghĩ lỡ chết thì cho chết luôn. Nàng cũng không ngờ mình lại bạo như thế. Phong thật sự hết hồn, anh không nghĩ Yên lại quá chịu chơi. Trong lòng cứ vừa lo, vừa hồi hộp không biết Yên sẽ lại làm gì.

Tú Yên đã thấy choáng váng thật sự. Nhưng nàng lại rất vui. Không hiểu sao, khi ở bên Phong, Tú Yên lại như muốn nổi loạn, muốn trở thành điên cuồng. Rồi nàng nghe tiếng nhạc dồn dập điệu Techno không ngần ngại, Tú Yên kéo Phong ra sàn nhảy. Phong thấy ngỡ ngàng thật sự. Anh không phải là chưa ra nhảy với con gái lạ bao giờ, nhưng thực sự thì với Yên, anh cứ như đi từ ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác. Bề ngoài Yên không phải là một người con gái chịu chơi như vậy, trông Yên hiền lắm. Thế mà đêm nay, sao nàng lại có vẻ khiêu khích thế. Phong nghĩ có lẽ là Yên đang có tâm trạng buồn, nên muốn được giải tỏa. "Thì thôi, ta cũng không care" Đi với Tú Yên, Phong thật sự thấy rất vui, không muốn cuộc chơi đến lúc tàn.

Thế là, cả đêm đó, hai người cứ vừa uống rượu, rồi lại kéo nhau ra sàn nhảy . Theo điệu nhạc điên cuồng, càng nhảy thì càng hứng, càng uống thì càng say Tú Yên thật sự đã khác xa với Tú Yên của bình thường, còn Phong thì lại thấy tình cảm dâng lên. Ngay trong lúc đó, anh đã biết mình yêu Yên rồi.

Đã quá nửa đêm, Yên đã thật sự say Nàng say đến độ không còn biết gì nữa . Nói năng lảm nhảm, cười la om sòm như một người điên. Và cho đến phút cuối cùng, Yên đã đứng không vững . Nàng đã ngã vào lòng Phong. Anh đỡ nàng trong tay, biết là Yên không còn tỉnh táo nữa rồi.

Phong trả tiền rượu, và đưa Yên vào xe của mình . Đêm đó trời lại đổ mưa, thời tiết vào ban đêm lại quá lạnh, Phong phải cởi áo khoác ngoài đắp lên cho Yên, và nàng thì đã gục đầu sang một bên ngủ say mê như không còn biết gì cả . Phong thấy lòng trùng xuống, tình cảm của anh đã hiện rõ trong ánh mắt . Anh nhìn sang Yên, thấy thương nàng biết bao nhiêu. Người con gái này, sao lại có quá nhiều tình cảm khiến anh phải ngẩn ngơ Tại sao nàng dám uống rượu với anh đêm nay ?? Tú Yên không sợ anh sao ?? Hay là thật sự Yên đã tin tưởng Phong như vậy ??

Phong biết mình cũng đã ngà ngà say, anh cũng đã uống không ít . Nhưng lý trí thì chưa bị mất hẳn . Phong nghĩ tới đưa Yên về nhà, nhưng lại sợ ba mẹ của Yên sẽ lo lắng và nghi ngờ . Một đứa con gái say rượu, không còn biết gì hết, lại được đưa về nhà do một gã con trai xa lạ. Phong sợ là chuyện sẽ càng xảy ra rắc rối hơn. Mà nếu đưa nàng về nhà anh thì lại càng không được, ba mẹ anh sẽ nghĩ sao đây ?? Anh không muốn ba mẹ lại cho rằng Yên là hạng gái dân chơi như những cô bạn của anh hồi trước . Trong lòng anh, Tú Yên thiệt trong trắng, không nhuốm bần nhơ.

Thế là không còn cách nào khác . Hai người không thể ngủ trong xe được. Yên đã say, Phong cũng say Trời lại lạnh! Và Phong suy nghĩ một chút . Anh đã tự quyết định. Nổ máy xe đi ra khỏi thành phố nhộn nhịp, ồn ào, Phong dừng lại trước một khách sạn khang trang, sạch sẽ . Ánh đèn màu vàng hắt hui chung quanh anh trông dịu dàng, nhẹ nhàng...

Phong để Tú Yên ngoài xe, một mình đi vào trong mượn một phòng với hai chiếc giường . Anh chàng tiếp viên cứ lâu lâu lại đưa ánh mắt dò xét . Chuyện này quả thiệt là lạ . Một người đàn ông Á Đông, nửa đêm nửa hôm lại mượn một căn phòng, còn nói rõ là phải có hai chiếc giường thì thật là lạ kỳ . Nhưng mà ở bên xứ Mỹ này, những chuyện lạ kỳ thì không phải khó gặp thấy, nên anh chàng tiếp viên cũng chẳng hỏi han gì, mà chỉ lo làm cho xong giấy tờ cần thiết.

Phong cũng không thèm để ý đến thái độ của anh ta Đối với Phong, chuyện mượn phòng cũng không phải là lần đầu, nhưng sự thực chuyện mượn một phòng với hai chiếc giường là chuyện làm đầu tiên. Phong cũng không nghĩ đến phải làm gì, anh chỉ muốn có một chỗ cho anh và Tú Yên ngủ qua đêm mà thôi.

Mọi thứ đã sắp xếp xong, Phong lại chạy ra xe, vòng ra sân đậu xe đằng sau khách sạn, rồi dìu Yên vào trong, theo cầu thang máy lên lầu hai. Tú Yên thật sự đã say bí tỉ . Nàng chỉ mơ hồ biết có người cứ vừa ôm vừa kéo mình, nhưng trí thức đã hoàn toàn mất hẳn . Yên chỉ biết mê mết trong cơn say, mặc cho Phong muốn làm gì thì làm.

Phong đưa Tú Yên vào phòng rồi, lúc đó anh mới lúng túng không biết phải làm thế nào . "Mà thôi mặc kệ, chuyện đã lỡ rồi, ta còn biết tính sao hơn đây ??" Phong nhủ thầm như vậy, rồi liền cởi áo khoác ngoài của Yên ra. Lần đầu tiên đụng đến Yên, Phong có cảm giác một chút tội lỗi xen lẫn một chút ham muốn . "Cô ấy không biết gì hết, lỡ mà ta có làm gì, thì chỉ có trời mới biết mà thôi." Nhưng không, ít ra Phong còn tỉnh táo để hiểu thế nào là đúng, và thế nào là sai.

Phong đặt Tú Yên lên giường, đắp mền lại cho nàng cẩn thận, bật nhỏ máy heat, và ngồi xuống bên cạnh nàng . Phong cứ ngồi đó nhìn Yên ngủ . Đèn trong phòng mờ ảo, không khí yên lặng như tờ . Tú Yên thiệt bình an, và giấc ngủ đến với nàng thật nhẹ nhàng . Lần đầu tiên ngồi trước một người con gái đang ngủ say, trong lòng Phong dậy lên những tình cảm xao xuyến . Anh có cảm tưởng như mình đang trong chuyện cổ tích . Yên là nàng công chúa ngủ trong rừng, còn anh là chàng hoàng tử đến cứu nàng . Anh hỏi thầm: "Nếu bây giờ ta hôn nàng, không biết nàng có tỉnh lại không nhỉ?" Nghĩ như thế Phong liền bật cười một mình, thấy mình thiệt là khờ khờ quá đi. Phong vuốt nhẹ những sợi tóc trước mặt Yên qua một bên . Gương mặt của nàng thiệt hiền lành, không còn những nét u buồn của những ngày tháng qua Bất chợ Phong cúi xuống, đặt nhẹ một nụ hôn lên môi của Tú Yên. Anh chỉ dám hôn nhẹ, một hai giây rồi thôi, vì sợ sẽ đánh thức nàng dậy. Nhưng Tú Yên thì vẫn ngủ say chẳng biết gì, nàng như một con búp bê có hơi thở.

Phong thở ra, anh ước gì lúc này Yên đừng có ngủ, vì anh muốn nói chuyện với nàng . Anh muốn nói ra những tình cảm trong lòng mình cho nàng nghe, muốn nhìn vào ánh mắt của Yên, và anh muốn được đón nhận nụ hôn của nàng.

Ngồi mãi cũng chẳng biết làm gì, Phong cũng đã thật sự mệt mỏi, thân xác anh muốn được nghỉ ngơi. Anh đứng lên, sửa lại tấm mền cho Yên một lần nữa, rồi hôn nhẹ lên trán nàng.

- Good night, Tú Yên!

Rồi Phong cởi giày, cởi áo khoác, tắt hết đèn và leo lên giường bên kia. Vừa đặt mình xuống, anh quay mặt lại bên Yên, nhìn nàng một lần cuối rồi nhắm mắt lại. Những ly rượu thật có tác dụng với giấc ngủ. Chẳng bao lâu, Phong cũng chìm vào giấc ngủ say mê. Cả hai người chẳng còn biết gì nữa hết.

Sáng hôm sau, khi ánh mặt trời vừa lên thì Tú Yên cũng giật mình tỉnh dậy. Cảm giác xa lạ của căn phòng khiến nàng mở choàng mắt ra ngay. Những cảm giác sợ hãi, lo lắng len nhanh vào hồn. Quang cảnh này không phải là phòng của mình," ngó một hồi chung quanh, Tú Yên mừng tượng ra ngay là một khách sạn. Nàng giật mình và hoang mang, tri thức từ từ mang trở lại những kí ức từ đêm hôm qua. Phải rồi, Yên đã đi chung với Phong, hai người đã uống rượu, đã nhảy theo những điệu nhạc điên cuồng, rồi nàng không còn nhớ gì nữa hết.

Yên nhìn vào mình, thấy quần áo vẫn còn, bên cạnh giường không có người, chỉ có cái áo khoác của mình mà thôi. Nàng thở ra, cảm thấy an tâm một chút. Rồi nhìn sang bên phải mới thấy Phong vẫn còn đang ngủ mê, quần áo của anh cũng vẫn còn trên người. Nhưng Tú Yên vẫn không khỏi hoang mang: "Trời ơi! ta uống say đến độ vậy sao ?? Thế này thì về nhà làm sao mà giải thích cho ba mẹ được chứ ??" Yên muốn chồm dậy đi rửa mặt, thế mà vừa ngồi lên thì mới thấy choáng váng, cái đầu nặng trĩu khiến nàng phải ngã xuống giường.

Tiếng động lao xao đó đã khiến cho Phong tỉnh thức. Ngủ ở một nơi xa lạ thì ai cũng dễ bị đánh thức cả, nhất là khi tâm trí ta còn có nhiều điều lo lắng. Phong nhìn sang Tú Yên, mới phát hiện sự hoang mang trên mặt nàng. Anh vội nhồm dậy, chạy sang giường bên kia, ngồi xuống và giải thích.

- Tú Yên, em dậy rồi đó huh ?? Đừng có lo, đừng có lo gì nhé. Đêm qua em uống rượu say quá! Anh không thể đưa em về nhà, vì anh cũng quá say, nên bắt buộc dĩ phải đưa em đến đây thôi. Em đừng có hiểu lầm nhé, chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Chúng ta chẳng có làm điều gì. Anh xin lỗi em đã mạo muội như vậy. Anh thật không còn cách nào khác đó Yên ơi!

Phong nói một tràng gấp rút như sợ Yên sẽ la toáng lên. Đầu óc anh cũng nặng nề không kém, nhưng đầu sao Tú Yên cũng là con gái nhà lành, anh hiểu được cảm giác của nàng. Sau một hồi sợ hãi, Yên cũng lấy lại bình tĩnh. Nàng nhìn Phong âu yếm, thầm cảm ơn anh đã chăm sóc nàng đêm qua. Tú Yên mỉm cười nói trấn an.

- Anh Phong, không sao đâu! Em không có sao! Em hiểu được muh!

Phong cũng mỉm cười với Yên. Anh biết Tú Yên sẽ thông cảm cho anh, vì thật sự anh cũng chẳng có làm gì xấu phạm đến nàng. Yên lại vội ngồi dậy, nàng thấy nằm xuống nói chuyện với Phong gượng gạo làm sao. Phong đỡ nàng ngồi lên. Anh cũng không muốn ở trong cảnh ngượng ngịu này nữa, nên vội nói.

- Thôi em đi rửa mặt đi, anh sẽ kêu nước uống giải rượu cho hai đứa mình nhé.

Yên chỉ gật đầu không nói gì, nàng bước xuống giường, loạng choạng đi vào trong phòng vệ sinh rửa mặt. Còn Phong thì bắc điện thoại, gọi tiếp viên kêu hai phần ăn sáng, và hai ly nước chanh nóng giải rượu.

Một lúc sau, Tú Yên mới ra khỏi phòng vệ sinh. Không khí giữa hai người vẫn còn chưa được quen, nhất là cái cảnh trai đơn gái chiếc đã ở chung một phòng qua đêm. Dù biết là cả hai người đều trong sạch, nhưng Yên và Phong vẫn thấy ngại ngùng sao đó. Phong không nói gì, anh chỉ mỉm cười với Yên, rồi lại vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Tú Yên ngồi xuống chiếc ghế sofa, dựa đầu vào thành ghế mệt mỏi. Bây giờ nàng mới có một chút thời gian bình tâm để suy nghĩ lại chuyện đêm qua "Ta thật là điên khùng quá," Yên nghĩ thầm. Hôm qua nàng đã cãi nhau với Bình, bạn trai cũ của Yên lúc bấy giờ. Cũng chỉ với những lý do cũ rích xáo đi, xáo lại. Rồi Yên thấy buồn, và đúng lúc Phong gọi lại, nên hai người lại rủ nhau đi chơi. Yên bao giờ cũng cảm thấy thoải mái khi ở bên Phong. Có lẽ vì trong lòng nàng chưa hề suy nghĩ tới chuyện tình cảm với anh. Dù biết là có thích anh đó, nhưng nàng vẫn biết là mình còn có bạn trai, một người rất yêu thương mình.

Nhưng đêm qua thật sự Tú Yên có quá nhiều tâm trạng. Nàng chỉ muốn uống một chút rượu, thế rồi lại muốn nhảy, thế rồi lại uống, và rồi lại say, và cuối cùng mới biết mình đã ngủ ở đây. Tú Yên tự hỏi mình có còn là con gái đàng hoàng hay không? "Tại sao ta lại có cái tính ham chơi như vậy ?? Ta đã suy nghĩ cái gì ?? Ta đã làm những gì, hậu quả sẽ ra sao ?? Ta có biết hay không ??"

Tú Yên mệt mỏi suy nghĩ, đầu óc nàng vẫn còn như cũ nhối, mà tâm trạng thì lại vu vơ, không định rõ.

"Anh Phong, anh ấy thật là dễ thương, nhưng tiếc quá, ước gì ta quen với anh ấy trước nhỉ?" Yên nghĩ

thầm, và nàng chợt cảm thấy có lỗi với Bình. Chắc là mọi người ở nhà đang lo lắng lắm, còn Bình thì chắc đang đi kiếm mình khắp nơi. Nghĩ thế Yên lại cảm thấy không vui. "Ta không có làm gì xấu thì có gì phải sợ chứ ??". Rồi Yên lại nghĩ đến việc khi về nhà thì phải giải thích, lại phải tìm cách nói dối, cho dù sự việc này chẳng có gì là ghê gớm. Nàng cảm thấy chán nản, thấy mình bị gò bó làm sao. Yên ước gì không phải về nhà, để khỏi phải đối diện với những sự việc kia mà nàng đã thấy ngán ngẩm từ lâu. Tiếng gõ cửa nhẹ vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ, Yên vội đứng dậy thì nghe có tiếng bên ngoài gọi vào.

- Room service.

Yên mở cửa cho người đưa đồ ăn và thức uống vào. Nàng lén liếc bà ta như một kẻ phạm tội. Cũng may bà ấy không để ý gì, dọn đồ lên trên bàn ăn rồi đi ra ngay, không quên mỉm cười cảm ơn Yên khi nàng cúi vào tay ba mấy đồng tiền lẻ. Lúc đó Phong cũng bước ra từ phòng vệ sinh. Hai người nhìn nhau cười, tinh táo hơn một chút cho nên cũng thấy lòng thoải mái hơn.

Phong nhắc ghế mời Yên ngồi, và hai người bắt đầu dùng điểm tâm và uống nước chanh nóng giải rượu. Bữa ăn thật yên lặng, lâu lâu Phong chỉ nói vài câu, rồi Yên cũng đáp lại nhỏ nhẹ. Cả hai tránh không nhắc gì đến chuyện đêm hôm qua, coi như nó chưa hề xảy ra.

Ăn uống xong, Phong thu dọn mọi thứ, bỏ lại chìa khóa trên bàn, rồi đưa Yên ra sân đậu xe. Anh lái ra khỏi khách sạn, và hướng về nhà của Yên. Một lúc thật lâu, Phong lại lo lắng việc Yên về tới nhà, nên lên tiếng.

- Tú Yên, em về nhà có sao hay không ?? Có cần anh đưa vào nhà hay không ?? Anh không ngại đâu, anh sẽ giải thích cho ba mẹ em hiểu. Chúng ta thiết sự không có làm gì cả.

Phong cứ nhắc đi nhắc lại câu, "Chúng ta thiết sự không có làm gì cả!" khiến cho Yên cảm thấy thêm mắc cỡ. "Trùi, anh Phong! Em biết muh, anh có cần phải nói cái câu đó hoài không dzậy ?? Em tin anh đó muh!" Yên nói thầm trong lòng mà chẳng dám nói ra miệng. Nàng chỉ trả lời.

- Anh Phong, không cần đâu. Ba mẹ em hiểu mà, em sẽ có cách giải thích sao cho ba mẹ an lòng. Anh đừng có lo Dầu sao, cảm ơn anh đã chăm sóc cho em đêm qua Xin lỗi anh nhé.

Phong liền chặn lại.

- Tú Yên, em đừng bao giờ nói hai chữ "xin lỗi" với anh nhé.

Rồi Phong chợt hạ giọng.

- Suốt đời này, dù em có làm chuyện gì, em cũng sẽ không bao giờ có lỗi với anh.

Yên mỉm cười gật đầu. Nàng đã hiểu ý của Phong nên không nói gì nữa. Hai người lại yên lặng. Phong mở nhạc nhẹ nhàng trên suốt đường về, lòng tràn ngập những tình cảm dịu dàng khôn tả.

Và bắt đầu từ lúc ấy, Phong và Tú Yên đã có một mối quan hệ vượt trên mức bạn bè. Sau lần ấy, Tú Yên lâu lâu vẫn ra ngoài đi chơi riêng với Phong. Nhưng rút kinh nghiệm lần trước, hai người không rủ nhau đi quán bar uống rượu. Lâu lâu chỉ đến quán cafe kêu một ly rượu nhẹ uống chung cho vui. Những kỷ niệm bắt đầu tràn ngập! Mặc dù Phong chưa một lần chính thức tỏ tình với Tú Yên, cũng như chưa hề nắm tay, hay chưa hề hôn nàng, nhưng giữa hai người đã có một sự cảm thông, và một mối thiện tình sâu sắc.

Bức tường ngăn cách giữa hai người thật sự là bạn trai hồi đó của Tú Yên. Nàng không hề dấu Phong chuyện này, mà thậm chí còn kể rõ ràng cho anh nghe tất cả mọi sự. Từ những lúc Yên mới quen Bình ra sao, cho đến những khi cãi lộn, và những gì đang xảy ra giữa hai bên, Phong hầu như là biết hết. Nhưng anh không dò hỏi, càng không ép Yên phải chọn lựa. Anh chỉ đứng một vị trí như một người bạn, lúc nào cũng sẵn sàng sẻ chia, thông cảm những khi Yên buồn. Còn Tú Yên, nàng đã hiểu được tình cảm của Phong ngay sau lần say rượu đó. Và như một sự sắp đặt của định mệnh, Yên cũng không muốn xa Phong. Nàng tự biết, dầu sao cũng phải chọn một trong hai, chứ ta không thể làm như vậy mãi.

Tú Yên đã đau khổ, đã dằn vặt suốt một thời gian dài. Cho đến cuối cùng, nàng đã quyết định chia tay với Phong, vì Yên không muốn cái cảm giác là vì Phong mà mình bỏ Bình. Hôm đó khi Yên nói với Phong về quyết định của mình, Phong đã như muốn điên lên.

- Tú Yên, anh không có bao giờ dò hỏi gì ở em cơ mà ?? Tại sao, tại sao em lại không muốn làm bạn với anh nữa ??

Yên đau khổ, nàng nói mà muốn rơi nước mắt.

- Anh Phong, em xin anh, xin anh hãy tha thứ cho em. Nhưng mà em không thể, em không thể bắt cả hai tay Anh Bình, anh ấy quá tốt với em.

Phong thấy bàng hoàng, gương mặt đỏ lên vì nóng giận và hờn ghen. Hai người tranh luận một hồi, thì Phong mới cảm thấy đuối lý. Anh thấy mình chẳng có quyền gì mà tranh luận với Yên vì vấn đề này.

"Nàng đã suy nghĩ kỹ nên mới nói với ta, vậy thì ta còn có gì để nói thêm nữa chứ ??" Và Phong đã chịu thua, anh cảm thấy thật sự đã mệt mỏi với cuộc tình này . Tú Yên thật bối rối, lòng đau như cắt, nàng chỉ biết nói với Phong câu xin lỗi.

- Anh Phong, em xin lỗi anh! Em đã phụ lòng của anh. Tất cả là lỗi của em. Em thật sự có lỗi với anh! Phong nhìn Yên chua chát, trong lòng anh, bao nhiêu đau khổ và tự ái cứ đẩy đưa, khiến anh thấy buồn vô cùng . Nhưng rồi anh cũng thờ ra, đầu sao anh cũng không phải là một con người hẹp hòi.

- Tú Yên, anh đã nói rồi, em không nhớ sao ??

Yên nhìn lên, nàng chưa hiểu ý của Phong là gì . Phong chậm rãi nhắc lại.

- Anh đã nói là suốt đời này, dù em có làm bất cứ điều gì, em cũng sẽ không bao giờ có lỗi với anh. Em có nhớ hay không ??

Yên không dám khóc, nàng đã kiềm lại được. Ánh mắt Phong thật xa vời . Và đêm đó, hai người đã chính thức chia tay với nhau trong một quán nhỏ lạnh lẽo.

Sau đêm chia tay, Phong và Tú Yên không còn liên lạc nữa . Nhiều lúc Phong cứ muốn gọi hỏi thăm nàng bây giờ ra sao, nhưng mới bấm số được một nửa thì anh kiềm lại, thả phone xuống và nhủ mình hãy quên đi. Tú Yên cũng vậy, nàng cũng đau khổ không kém . Bao nhiêu tình cảm, kỷ niệm với Phong, cuối cùng cũng do một tay nàng ném hết ra ngoài . Trong lòng Tú Yên nhói lên bao ân hận, bao đau khổ, và bao sâu não khiến Yên đã thay đổi hẳn . Nàng gầy yếu, xanh xao, bắt đầu thích dạo mưa tự hành hạ mình, và nhốt mình xa lánh với thế giới bên ngoài.

Nhưng mọi thứ không kết thúc ở đây, vì Tú Yên đã gặp lại Phong . Tất cả như một giấc mơ, mà người ngủ mê không muốn thức tỉnh . Đó là một buổi chiều nửa năm sau khi chia tay với Phong. Lúc đó thì Phong mới bắt đầu cặp kè với Thùy Kha. Hôm đó Thùy Kha hẹn Phong đến quán "Gió Thu". Nàng bảo là sẽ dẫn thêm một người bạn rất thân mà nàng coi như em gái.

Thùy Kha không muốn nói tên, vì nàng muốn để việc đó bất ngờ một chút . Thùy Kha còn cẩn thận kể cho Phong nghe rằng người bạn này đang trong tâm trạng buồn, vì cô ấy mới chia tay với người bạn trai được hai tháng . Phong cũng thấy thông cảm! Anh biết Kha là một người có lòng rất nhân hậu, hiền hòa, thích giúp đỡ bạn bè khi họ cần . Và anh cũng không ngại ngần, liền hứa với Kha là sẽ dẫn theo một người bạn khác cũng mới bị dang dở trong chuyện tình cảm.

Phong và Kha hẹn với nhau, cố ý là muốn giới thiệu hai người bạn mới đang trong lúc cô đơn có thêm niềm vui. Và chiều hôm đó, tất cả bốn người đã gặp mặt lần đầu tiên.

Khi Phong bước vào quán "Gió Thu" với người bạn mới, thì gặp ngay Thùy Kha đang ngồi sẵn ở một bàn trong góc . Anh chỉ thấy lưng của cô bạn Kha, nên không để ý gì . Kha thấy Phong thì liền vội đứng lên, vẫy tay anh lại. Phong và người bạn mình đi lại gần, thì cả bốn người liền giáp mặt.

Cô gái vừa đứng lên, quay lại thì chợt thấy bàng hoàng . Nàng không ngờ đó lại là Phong, người bạn trai mới của Thùy Kha, chị em thân của mình . Phong cũng lúng túng không kém, nét mặt anh xanh xao.

Cũng may là ánh đèn trong quán mờ mờ, cho nên hai người kia không để ý đến sắc mặt của Phong và cô gái . Thùy Kha liền thoáng chạy lại bên Phong, nàng khoát tay mình vào tay anh một cách tự nhiên, hạnh phúc, rồi giới thiệu với mọi người.

- Anh Phong, đây là Tú Yên. Một người bạn rất thân, em coi như là một đứa em gái cưng nhất đó nhen! Anh đừng có ăn hiếp cô ấy, okie ??

Phong bàng hoàng, thật đúng là Tú Yên, không phải là ai khác . Một con người thật xa, nhưng lại thật gần . Phong nghe tim mình nhói lên, bao nhiêu tình cảm lại đưa đẩy khiến anh bối rối, quên hết cả việc lịch sự là đưa tay ra bắt tay với Yên. Tú Yên cũng lúng túng không kém . Nàng tưởng chừng như muốn ngất đi khi nghe Kha giới thiệu nàng với Phong. "Trời ơi! tại sao trái đất này nhỏ thế ??" Yên nhìn Phong mà thấy xót xa, bao nhiêu kỷ niệm lại cùng lúc quay về rối loạn trong đầu nàng.

Nhưng rồi Yên nhìn sang Kha, thấy được sự hạnh phúc trong mắt người bạn thân của mình . Nàng đã nén tiếng thở dài, lấy lại lý trí, và đưa tay ra làm quen với Phong như một người xa lạ. Phong bấy giờ mới giật mình, anh cũng giơ tay ra bắt lấy tay Tú Yên. Hai người sau bao tháng trời gặp lại, cầm lấy tay nhau, siết nhẹ mà không dám nói lời nào . Ánh mắt như trốn tránh, mà tình cảm lại cứ dâng lên như những đợt sóng vô hình . Rồi Phong cũng chợt hiểu ra, lúc này không phải là lúc nói gì cả, hãy để mọi thứ sang một bên. Rồi anh quay lại giới thiệu bạn của mình.

- Còn đây là Phú, bạn của anh.

Tú Yên bắt tay với Phú, rồi Phú lại bắt tay với Thùy Kha. Và từ hôm đó, nhóm bốn người đã bắt đầu biết nhau. Kha rất tế nhị và hiểu chuyện, chẳng bao lâu sau nàng đã thấy được sự căng thẳng giữa Yên và

Phong. Thế là nàng đã đi hỏi cho ra lẽ . Phong cũng không muốn dấn gì nàng . Anh đã kể cho Kha nghe sơ qua về việc anh quen biết với Yên, và thú nhận là mình có một chút tình cảm với cô Nhưng anh cũng cố tình dấu việc uống rượu say với Yên đêm đó, và việc tình cảm của hai người đến mức nào.

Thùy Kha sau khi biết được cũng bất ngờ . Từ trước đến nay, nàng không hề biết Yên quen với Phong, mà chỉ biết là Yên quen với Bình mà thôi. Hai người tuy gọi là thân, nhưng đã mất liên lạc một thời gian nên Kha không hề biết. Thùy Kha cũng buồn và lo lắng . Nhưng sau một thời gian thì cũng thấy tạm yên tâm, vì Phong và Yên không hề có ý trở lại với nhau. Hai người thật sự như cố tình tránh né, không bao giờ dám gọi phone riêng, hay đi riêng với nhau. Những lúc gặp mặt thì chỉ là lúc có bốn người để ăn tối, đi hát karaoke, hay là đi coi film. Giữa Phong và Tú Yên, ai cũng tự hiểu chuyện gì đã xảy ra, và không ai muốn làm bất cứ chuyện gì có lỗi với Thùy Kha, và có lỗi với chính mình.

Và thế là ngày tháng cứ lặng lẽ trôi qua theo nhịp sống của cuộc đời . Từng mùa thay đổi, kỷ niệm, con người, và tình cảm cũng dần dần đổi thay Nhưng giữa Tú Yên và Phong, cái giây xích mắc vẫn chưa được kết thúc . Thật ra, giữa hai người chưa có ai can đảm để tự kết thúc nó.

Bây giờ ngồi đây, trong cái quán bar quen thuộc, nơi mà mọi thứ rắc rối đã bắt đầu, Phong chợt cảm thấy lòng buồn vô hạn. Cuộn phim ký ức cứ quay chậm chậm trong đầu anh theo từng ly rượu uống cạn. Anh không biết là có phải mọi thứ đã thực sự kết thúc trong tối hôm nay hay không ?? Anh có phải thật sự đã mất Tú Yên ?? Hay là anh thật sự đã mất đi chính mình ??

Phong thấy cô đơn và sầu muộn. Anh nhớ lại cảnh Tú Yên ôm Phú, và lời của Phú nói yêu Yên cách đây không bao lâu mà nghe lòng nhói đau. Trong cuộc tình này, từ đầu đến cuối, anh có làm gì sai đâu mà sao tạo hóa cứ bắt anh phải đau khổ? "Thùy Kha, Thùy Kha ơi, anh thật có lỗi với em. Anh đã không đủ can đảm xa em khi cần thiết, để cho đến bây giờ thì đã quá muộn. Anh là một con người tội lỗi, một thằng đàn ông hèn hạ không đáng để em yêu. Thùy Kha ơi, xin em hãy tha lỗi cho anh!"

Trong lòng Phong cứ gào lên từng cơn những lời ấy . Càng nghĩ càng buồn, anh càng uống rượu nhiều hơn. Từng ly, từng ly như chứa tất cả giận hờn, ghen tức, buồn bực, đau khổ, u sầu, ân hận đổ vào miệng anh, trôi xuống cổ họng đắng ngắt, xông lên tới óc đau buốt. Anh muốn được say thì càng lại tỉnh táo. Tất cả quá khứ cứ bám lấy anh như những bàn tay của ác quỷ vươn dài ra, cào xé tìm anh ra từng mảnh tơi tả. Phong gục xuống trên bàn, tất cả mọi thứ như quay cuồng, mà sao trong lòng mình vẫn đau nhói . Rồi anh chợt phát hiện một cô gái tóc vàng đã ngồi bên cạnh anh từ lúc nào . Cô ta cũng gọi thứ rượu giống như anh, đang mỉm cười và cùng uống cạn. Phong cũng cười cười, dầu sao có một người bạn uống chung cũng vui.

Và thế là Phong và cô gái xa lạ cùng ly, hết ly này sang ly khác . Một lúc anh lại bị cô ta kéo ra sàn nhảy . Cũng với một thể điệu điên cuồng như đêm đó anh đã nhảy với Tú Yên. Nhưng đêm nay Phong thật sự như một người điên, anh gào thét theo tiếng nhạc để thoát ra tất cả những nỗi buồn nặng trĩu trong lòng. Sau đó mọi thứ bị xô đẩy . Hai người uống quá nhiều rượu, và đã quá say, khiến lý trí bị mất hẳn . Phong chỉ nhớ lơ mơ là đã cùng cô gái tóc vàng xa lạ ra gọi taxi Xe dừng lại trước một khách sạn trung bình gần đó . Rồi không biết là ai đã mượn phòng, mượn ra sao, chỉ biết là một lúc thì Phong và cô gái đã ở trong phòng . Cô gái có vẻ còn tỉnh táo hơn Phong, nên đã giúp anh cởi áo khoác ngoài ra, và kéo anh lên giường . Trong tri thức mờ mờ, lộn xộn, Phong đã không biết mình làm gì . Và đêm đó, Phong đã hoan lạc với một người con gái dân chơi xa lạ.

Phong như con thú điên trong mộng, tất cả hỗn loạn như một giấc mơ không rõ hình dạng. Tình cảm và những đau khổ trói lấy anh, kèm chặt anh trong từng cơn mê loạn. Thân thể của hai người cuốn lấy nhau, vùi dập trong cơn bão đam mê của xác thịt. Lý trí của Phong như đã đi phiêu diêu tận nơi nào . Nó đã trốn lánh vào vực sâu tối tăm nhất của tâm khảm . Để rồi cuối cùng sau cơn đam mê tột đỉnh, Phong ngã xuống giường, chìm vào giấc ngủ say lúc nào không hay biết...

Gần đến trưa Phong mới giật mình tỉnh giấc . Vừa mở mắt ra Phong đã liền nhận thấy những hình ảnh khác lạ chung quanh. Anh nhìn quanh bốn phía thì biết ngay mình đang nằm trong một khách sạn nào đó . Bên cạnh thì phát hiện ra cô gái Tây tóc vàng xa lạ vẫn còn đang say ngủ . Mái tóc vàng lẫn trong màu nâu đỏ rồi bời trên gối . Nét phong trần hiện rõ trên khuôn mặt cô qua những nếp nhăn dưới mắt . Phong lắc đầu nặng trĩu rồi lại gục xuống gối nhắm nghiền đôi mắt . "Trời! Ta đã làm cái gì ?? Ngay trong lúc này mà có chuyện này xảy ra nữa hay sao ?? Ta đâu có phải là còn trẻ con đâu!" Phong nghĩ thầm mà chợt thấy trong lòng dấy lên những cảm giác tội lỗi.

Những hình ảnh đêm qua từ đâu vội ủa về . Tú Yên, Phú, và còn Thùy Kha nữa, khiến anh thấy chán nản, và thậm tự trách sao mình lại đánh mất tri thức như vậy ?! Nếu là ngày trước thì Phong đã xem thường việc này, nhưng bây giờ thì Phong không còn là Phong của hồi xưa nữa . Anh đã có Thùy Kha thì không thể làm những chuyện phong lưu có lỗi với nàng . Nghĩ đến Thùy Kha, anh cảm thấy tim nhói lên. "Nàng Thùy mị quá, hiền lành quá! Còn ta... trời ơi! ta giống như một tên dân chơi không biết hậu quả ."

Phong chán chường ngồi dậy, lượm quần áo bừa bãi chung quanh phòng rồi bước thẳng vào phòng vệ sinh. Anh mở vòi nước tắm rửa sạch sẽ, cúi đầu xuống dòng nước ấm mà lòng anh lạnh tê tái, người như muốn phát run lên từng cơn. Bao nhiêu chua xót và xấu hổ dâng lên trong lòng khiến Phong cứ bị dẫn vật. Mặc dù anh tự biết là phải dấu Thùy Kha chuyện này, nhưng dù sao, khi phải đối diện với chính mình, cái mặc cảm, lòng tự ti của một đứa con trai không cho phép anh làm như vậy. "Ta đã điên rồi hay sao ?? Phong ơi, mày đúng là một thằng hèn hạ mà!" Phong kêu lên trong lòng mà cảm thấy hối hận vô bờ bến . Một lúc thật lâu anh mới bình tâm lại, mặc đồ vào đàng hoàng, và bước ra khỏi phòng vệ sinh.

Đang thu dọn mọi thứ thì Phong mới chợt nhớ tới cô gái Tây kia. Anh nhìn lên xem cô ta đã thức dậy chưa, thì thấy cô đang ngồi trên giường hút thuốc, trên người còn chưa mang lại quần áo . Phong thấy buồn cười . Cảnh này thường ít khi xảy ra với anh hồi xưa, vì thường thường là anh hay dậy sau cùng, và người con gái thì một là đã bỏ đi, hai là đang chuẩn bị thu dọn như anh bây giờ . Thế mà bây giờ, Phong lại có cảm giác như một người chồng phạm tội, ăn vụng rồi thì lo chạy cho mau ra khỏi chỗ này, để bà vợ khỏi biết . Cô gái nhìn Phong một cách bình thản như chẳng có gì là chuyện lớn, cô hát hàm hời.

- You want one ??

Phong thấy cô mời hút thuốc thì lắc đầu.

- No, thanks! I don't smoke anymore.

- Oh, so you'd quit ?!

- Yeah, you can say that. And you should too It's bad for your health.

Phong chợt thấy mình thật là khờ khạo. Có ai đòi lại đi nói với những loại con gái như vậy bỏ hút thuốc chứ . Không hiểu sao anh lại có lòng tốt như vậy. Thế là Phong lại cười với ý nghĩ vớ vẩn của mình.

Người con gái kia thấy Phong cười hiền lành thì cũng mỉm cười theo. Từ lúc thấy anh trong quán bar, cô đã để ý anh . Cái gã đàn ông người Á Đông, không biết gặp chuyện gì buồn mà ra uống rượu một mình . Thái độ xem chừng ngang bướng, có vẻ hơi gàn, mà sao anh lại có đôi mắt trông dịu hiền thế ?? Chính cái vẻ nửa Đông, nửa Tây của Phong đã thu hút cô ta, mới khiến cô đến gần làm quen, uống rượu, nhảy đầm, và cuối cùng lại dẫn tới đây. Bây giờ đứng trước mặt cô, anh ta lại không tỏ vẻ khinh bỉ, mà còn nói chuyện nữa . Lòng cô cảm thấy mến anh ngay, nên liền giới thiệu.

- Ím Ashley What is your name?

Phong ngạc nhiên khi thấy cô ta vẫn tiếp tục trò chuyện với mình . Anh đã thu dọn xong, vừa định nói lời giã biệt thì cô ta lại lên tiếng . Phong cũng lịch sự trả lời, nghĩ đại một cái tên giả cho xong.

- Ím James.

- Cute name Just like you.

Phong cười giả lả thay tiếng cảm ơn thừa thãi, anh đang mang giày vào và cột dây lại. Cô gái không màng đến thái độ vô tình kia, lượm ngay cây bút bên cạnh, viết vội lên tờ giấy để sẵn rồi chìa tay đưa cho Phong.

- This is my number. You can call me anytime We'll hang out sometimes if you want to.

Phong thật sự bất ngờ trước hành động đó . Anh không ngờ cô gái này lại thích mình như vậy, lòng cũng hơi dâng lên một chút hãnh diện của đàn ông. Trong lòng anh tự biết chuyện vừa rồi xảy ra chỉ vì anh đã say, chứ không đời nào anh lại làm như vậy. Anh đã có Thùy Kha, và anh không bao giờ muốn làm chuyện có lỗi với nàng . Nhưng Phong vẫn theo phép lịch sự, nhận tờ giấy rồi bỏ vào trong túi áo . Đã xong hết mọi thứ, Phong đứng dậy bước ra cửa, không quên kèm theo lời khách sáo sau cùng.

- Thanks! You take care.

Và không đợi cô gái kia trả lời gì, anh đi vội ngay ra ngoài.

Phong xuống dưới phòng chờ gọi taxi, đợi chừng 5 phút là xe đã đến trước cửa . Anh chạy ra xe, nói địa chỉ trở lại quán bar đêm qua để lấy xe, lưng quay đi mà không thèm ngoái lại đằng sau, nơi mà anh đã làm một chuyến phong lưu tình một đêm trong lúc say rượu bí tỉ.

Trở lại quán bar đêm qua, Phong lấy chìa khóa xe ra và chạy về nhà . Bây giờ anh mới nghĩ tới mọi thứ mà anh cần phải đối diện, nhất là Thùy Kha Vừa nhắc đến tên nàng thì tim anh như có bàn tay vô hình bóp chặt lại đau buốt . Anh không thể phủ nhận là đã có tình cảm đậm đà với Kha, tuy trong lòng anh lúc nào cũng còn hình bóng của Tú Yên. Những sự dịu dàng, cử chỉ yêu thương mà Kha đã dành cho anh cũng khiến cho anh cảm mến không kém.

Thùy Kha như một chiếc lá mùa Thu rơi nhẹ đúng lúc anh đưa tay ra nắm bắt lấy . Còn Tú Yên lại là cơn gió lạnh lẽo thổi qua đời anh, để lại một chút gì nuối tiếc thấm nhuần vào từng ngõ ngách của con tim. Phong tự hỏi: "Nếu như ngày hôm qua Yên bằng lòng với anh thì sao ?? Anh có bỏ Kha để về với Yên không ??" Cái đó còn chưa chắc . Không phải vì Phong có bản tính phong lưu, thích bắt cá hai tay, nhưng sự thật thì cả hai người con gái này đã in đậm vào trong lòng của anh. Tú Yên tuy đến trước, nhưng lại không được trọn vẹn. Còn Thùy Kha dù tới sau, nhưng lại chứa đầy ân tình mà anh mong muốn . Phong yêu cả hai, và nếu bắt anh chọn một thì cũng là một việc khó . Phong đã từng ví cả hai người như hai cánh tay của anh, nếu phải chặt đi một thì làm sao mà sống ?!

Nhưng hôm qua Phong đã tự khẳng định là Tú Yên không còn trong cuộc đời của anh nữa . Nàng đã chọn Phú, và đã xác định chấm dứt tình cảm giữa hai người . Còn Thùy Kha, cô ấy vẫn chẳng biết gì, chỉ một lòng yêu anh như ngày đầu tiên. Phong chợt cảm thấy xót xa cho Thùy Kha Anh đã không phải với nàng . Anh thật cảm thấy có lỗi . Rồi chuyện đêm qua, cái tình một đêm phong lưu với cô gái Tây xa lạ khiến Phong càng thêm buồn tủi . Dầu gì đi chăng nữa, trước khi xảy ra việc này, anh chỉ có lỗi với Thùy Kha trong tư tưởng khi nghĩ tới Tú Yên mà thôi. Nhưng còn thể xác thì dù sao Phong vẫn gọi là trung thành với Kha Thế mà mọi sự đã quá muộn!

Việc xảy ra đêm hôm qua, tuy không phải do anh chủ đích hay cố ý, vì anh đã quá say, nhưng cái lỗi của mình Phong không thể nào phủ nhận. Anh vừa phạm tội trong tư tưởng phản bội với Thùy Kha, vừa làm việc hoen ố thân xác khiến có lỗi với nàng . "Thì trời ơi! ta có còn xứng đáng với Kha hay không ??"

Phong kêu lên từng tiếng mà nước mắt muốn rơi. "Thùy Kha ơi! Thùy Kha! Anh không thể nào đối diện với em nữa rồi!" Ý nghĩ đó khiến Phong thực sự thấy buồn bã . Đêm qua đã mất Tú Yên, và hôm nay anh cũng sẽ mất Thùy Kha Chẳng khác nào anh tự tay cầm dao chặt đứt hai cánh tay của mình.

Phong cay đắng suy nghĩ . Trái tim anh như thối thục . "Ta không thể nào ở bên Kha mà cứ mang hoài mặc cảm tội lỗi, cả ở trong thân xác lẫn tinh thần . Thùy Kha! Anh xin lỗi em!" Và Phong đã quyết định. Anh không muốn tiếp tục làm cho Kha đau khổ nữa, mà chính anh cũng chẳng được vui vẻ gì . Ý nghĩ đó khiến Phong vừa buồn lại vừa mặc cảm . "Nhưng dầu sao, ta vẫn có thể làm một việc tốt cuối cùng cho Thùy Kha Cô ấy đáng được hưởng hạnh phúc bên một người con trai tốt, chứ không phải là ta"

Phong đã về tới nhà . Từ xa, cách một block đường, anh đã thấy xe của Thùy Kha đậu ở trước cửa . "Phải rồi, hôm nay là Chủ Nhật, ta đáng lẽ phải đi nhà thờ với Kha kia mà . Đó là một ngày riêng của hai đứa, thế mà..." Phong lắc đầu không dám nghĩ tiếp . Anh đậu xe bên cạnh Kha, uể oải xuống xe và mở cửa bước vào nhà . Ở trong nhà, Thùy Kha đang ngồi trò chuyện với mẹ Phong. Bà nhìn thấy dáng Phong mệt mỏi thì đã nghi có chuyện chẳng lành . Bà lo lắng nhìn sang Kha cũng đang giương mắt nhìn Phong dò xét . "Con bé thiệt là hiền quá! Chẳng Phong không có xứng với nó chút nào . Kha ơi, bác ước gì con thật sự là con dâu của bác!" bà nói thầm trong lòng.

Sinh con ra thì chỉ có người mẹ là hiểu con nhất . Ngay từ lúc Phong bắt đầu trưởng thành, bà đã lo sợ cho tương lai của Phong. Cái tính ngang bướng, độc tài, gàn dở kia thì thế nào cũng chuốc khổ vào thân. Lúc Phong đưa Kha về nhà, bà đã thấy được sự khác biệt giữa hai đứa . Thùy Kha thủy mị quá, hiền lành quá, bà tin chắc Kha đã bị Phong ăn hiếp nhiều lần . Bà cứ trong lòng lo sợ nhưng nào dám nói ra. Phong có chịu nghe lời bà bao giờ đâu ?? Dầu sao nó cũng đã trưởng thành, nó phải ra lăn lộn với đời thì mới lớn khôn được. Bà đã cố gắng dạy con trai mình như thế . Biết thế nào là chịu trách nhiệm cho những việc mình làm . Cho đến hôm nay, thì có lẽ Phong thật sự đã có chuyện. Nhìn vào mắt con, bà đã mơ hồ cảm nhận ra được. "Tội cho con bé Kha quá . Phong ơi, con đừng có làm khổ nó ." Ngay cả chuyện đêm qua anh không về, bà cũng biết . Bà không dám nghĩ anh đã đi đâu, vì hồi xưa Phong thường không về nhà . Thế mà bà đã phải nói dối với Kha dùm cho con mình . Một chút mặc cảm dâng lên trong lòng khiến bà không muốn ở lại trong căn phòng này nữa . Phong đã về thì hãy để cho nó tự giải quyết chuyện của nó . Bà chỉ đưa ánh mắt buồn bã và lo lắng nhìn Phong, rồi nói.

- Phong, con đã về rồi đó à? Thùy Kha nó đã ở đây chờ con lâu rồi nè . Thôi để mẹ đi lên lầu soạn đồ, con ở lại nói chuyện với Kha nhé.

Phong gật đầu với mẹ. Anh đã hiểu ý của mẹ rồi . Mẹ của anh thật tốt, không bao giờ làm xấu mặt anh trước mặt bạn bè . Đợi mẹ đi khuất lên lầu, Phong mới ngồi xuống đối diện với Thùy Kha. Nàng lo lắng nhìn anh dò hỏi.

- Anh Phong, anh có sao không dzậy ?? Trông anh mệt mỏi lắm . Anh không có về nhà đêm qua à ??

Phong không biết phải nói gì . Ánh mắt của Thùy Kha như hàng ngàn mũi kim đâm vào tim anh. "Ta phải quyết định. Ta phải nói rõ với nàng . Ta không thể bắt nàng cứ mãi lo lắng, đau khổ vì ta được." Với ý nghĩ đó, Phong thở ra, anh ngược lên nhìn thẳng vào mắt của Kha và nói từng tiếng một.

- Thùy Kha, chúng mình ra ngoài nhé . Anh có chuyện cần nói với em.

Kha hơi bàng hoàng vì lời nói đó . "Tại sao Phong có vẻ nghiêm túc quá vậy ?? Anh có chuyện gì muốn nói với mình thế ??" Thùy Kha cảm thấy lo lắng, trong lòng nàng đang vun lên bao nhiêu câu hỏi và những linh cảm không hay đang ủa về . Nàng gật đầu đồng ý, cùng Phong bước ra ngoài xe. Phong nói nhỏ với Kha.

- Thùy Kha, anh cảm thấy hơi mệt. Em có thể nào lái xe dùm anh được không ?? Mình dùng xe của em nhen.

Kha thật sự bất ngờ vì đề nghị của Phong. Với cá tính của anh, thì việc phụ nữ chở đàn ông là một việc làm kỳ cục. Nhưng hôm nay, không hiểu sao Phong lại muốn thế, chắc là đêm qua có chuyện gì rồi mới khiến Phong mệt như vậy. Thùy Kha hơi bối rối, nhưng nàng cũng đồng ý, ngồi vào tay lái xe của mình, và chạy ra khỏi khu nhà của Phong.

Kha chạy xe trên đường mà không biết nói gì Phong ngồi bên cạnh cũng im lặng chẳng muốn bắt chuyện. Lần đầu tiên được Kha chở đi, Phong chợt cảm thấy một cảm giác bình yên lạ lẫm. Anh không phải chú ý đường xá, xe cộ chung quanh, mà có thể bình tâm hướng mắt ra bên ngoài, ngắm nhìn những cao ốc, nhà cửa, xe cộ mình chạy ngang. Anh không muốn bị phá vỡ giây phút yên tĩnh này. Đầu óc vẫn còn mệt, Phong nhắm mắt lại, dựa đầu vào thành ghế nghỉ ngơi một chút, bỏ mặc Kha muốn đi đâu thì đi.

Thùy Kha nhìn thấy thái độ lạ kỳ của Phong thì càng hoang mang. Nàng chỉ mở nhạc nhẹ nhàng cho có cái để nghe mà không dám lên tiếng hỏi anh là đi đâu. Thật sự trong lúc đó, Kha cũng bối rối không biết nên dừng lại chỗ nào. Bình thường Kha không phải là tài xế, bao nhiêu tiết mục đều do Phong sắp đặt, hoặc do hai người bàn trước, nên Kha đâu có để ý đâu. Nhưng hôm nay, Kha mới thấy mình khờ khờ làm sao, và nàng thật sự cảm thấy rối lên, chẳng biết đi đến đâu.

Cuối cùng, Kha quyết định dừng lại ở một công viên trong vùng ngoại ô hẻo lánh, nơi mà có lần Phong đã dẫn nàng đi picnic vào mùa hè. Nàng cảm thấy Phong cần có một không gian yên tĩnh để nói với nàng chuyện gì đó trong đầu. Anh còn Kha cũng không muốn bị người quen nào quấy rầy, nên mới quyết định đi xa như vậy.

Xe ngừng ở sân đậu trống vắng, hôm nay công viên không có nhiều người. Có lẽ vì mùa Thu cho nên chẳng ai muốn ra ngoài chịu lạnh. Tuy trời không mưa, nhưng ánh nắng le lói cũng chẳng đủ ấm áp. Hai người bước ra xe, không quên mặc áo khoác vào, và bắt đầu đi dạo.

Phong nắm lấy tay Thùy Kha một cách tự nhiên. Dẫn nàng đi vào khu công viên yên tĩnh. Từng bước, từng bước từ từ, chậm rãi. Phong muốn có một kỷ niệm cuối cùng thật đẹp bên Thùy Kha, trước khi phải nói những lời chia tay buồn bã. Anh bước đi thẳng mà không dám quay lại nhìn nàng. Anh sợ ánh mắt kia sẽ khiến anh mất hết can đảm.

Còn Thùy Kha, nàng thấy trong tim mình rộn rã bao niềm hạnh phúc. Đã lâu lắm rồi hai đứa không đi dạo. Thùy Kha thật vui, nàng không biết chuyện gì sẽ xảy ra với mình. Bao nhiêu âu lo lúc đầu khi gặp Phong đều tan biến hết.

Đi được một lúc thì Phong dừng lại. Anh kiếm một cái ghế dưới tán cây xum xuê rồi đưa Thùy Kha ngồi xuống. Anh nhìn ra xa thấy những bóng người vui đùa mà lòng thấy quạnh hiu. Thở ra một cái thật mạnh, Phong quay lại, nhìn thẳng vào mắt Kha và nói:

- Thùy Kha, hôm nay anh có chuyện muốn nói với em. Mong em nghe rồi đừng có buồn nhe.

Nỗi lo lắng ban đầu lại ủa về Kha không dám nói gì, nàng chỉ giương mắt nai lưng nghe những lời Phong nói. Phong cố tránh ánh mắt ngây thơ kia, nhìn sang bên một chút, và nói thẳng:

- Thùy Kha, chúng ta chia tay đi nhe.

Kha giật mình, nhúu mày lại như chừng chưa nghe rõ những gì Phong mới nói. Nàng không dám tin nên phải hỏi lại lần nữa:

- Anh Phong, anh nói gì vậy ??

Phong không dám nhìn thẳng vào Thùy Kha nữa Ánh mắt của nàng như tia lửa muốn soi tận cùng những ngõ ngách trong tim anh

- Thùy Kha, anh nói la... anh muốn chúng mình chia tay với nhau

Thật sự là không nghe lắm Câu nói Phong vừa lập lại khiến Kha sững sốt đến tột độ Nàng lắp bắp cố gắng hỏi

- Tại sao ?? Tại sao ?? Anh Phong, anh nói với em đi. Tại sao? Tại sao khi không anh lại muốn chia tay với em ?? Không phải chúng ta đang vui vẻ, tốt lành lắm hay sao ?? Anh Phong!

Tiếng kêu của Thùy Kha như những mũi dao cắm vào tim Phong đau buốt Anh không biết dùng lời nào để nói cho Kha hiểu Đã biết thế nào nàng cũng buồn, nhưng anh tự biết rõ là không nên tiếp tục cuộc tình này

- Thùy Kha, anh xin ẹm Anh van em! Xin em hãy quên anh đi.

Thùy Kha nghe những lời ấy mà như chừng muốn ngắt xị Chưa bao giờ nàng nghĩ rằng có một ngày Phong sẽ nói những lời này với nàng Cũng may là Kha đang ngồi trên ghế, nếu không chắc Kha đã choáng váng muốn ngã rồi Và không hiểu tại sao, nước mắt Kha liền rơi Nàng đau lòng quá, không hiểu chuyện gì đã xảy ra mà đến nông nổi này Thùy Kha lắc đầu, chụp lấy tay Phong lắc mạnh.

- Anh Phong, anh nói đi. Em muốn biết tại sao Anh nói với em đi. Em cần biết lý do tại sao anh lại đòi chia tay với em ?! Có phải em đã làm lỗi gì hay chăng ?? Nếu mà có, em xin anh nói ra cho em hiểu Em sẽ cố gắng sửa đổi Em hứa sẽ không làm anh buồn nữa đâu Em xin anh hãy tha thứ cho ẹm Anh Phong ơi! Em không thể chia tay với anh

Phong nghe những lời nước mắt ấy mà cũng muốn khóc thào

- Kha ơi, tất cả là lỗi của anh Em không có lỗi gì cả Anh đã không phải với ẹm Anh có lỗi với em, chứ em nào có làm gì sai trái đâu Anh mới là người cần xin em hãy tha thứ, và anh xin em hãy rời xa anh đi. Anh là ác quỷ, em là thiên thần Anh không có xứng với em chút nào

Thùy Kha càng bối rối hơn Nàng không hiểu những gì Phong muốn nói, đầu óc cứ như rối mù lên

- Vậy anh đã làm gì có lỗi với em ?? Anh nói đi, anh nói cái gì mà không xứng với em ?? Anh nói đi, anh Phong!

Phong càng thêm rối loạn, lòng đau như cắt Và trong lúc ấy, anh cũng không biết có nên nói thẳng cho nàng nghe hay không

- Anh.. anh...

Phong ấp úng mại

- Anh nói đi, nói mau cho em nghe! Anh làm chuyện gì ?? Nói mau đi!

- Anh đã ngủ với một cô gái khác đêm qua.

Vừa nói xong dứt câu, Phong xấu hổ gục xuống, hai tay ôm lấy đầu mình vật vạ "Trời ơi! tại sao ta lại nói thế ?? Tại sao ta không tìm lý do khác để khiến cho nàng bớt đau lòng Trời ơi! ta thật là hồ đồ quá!"

Thùy Kha cảm thấy choáng váng hơn bao giờ hết "Anh Phong, anh nói gì ?? Anh đã làm gì ?? Trời ơi!"

Và trong lúc đó, những hình ảnh từ đầu chớp nhoáng ngập đầy qua đầu óc Kha, khiến lý trí của nàng lu mờ đi. Nàng vụt đứng dậy, không kềm chế được bình tĩnh liền hét to lên

- Anh Phong, có phải là Tú Yên hay không ??

Phong chợt giật mình như tỉnh khỏi cơn mê "Tú Yên ?? Cái gì Tú Yên ?? Không, không, không phải là Tú Yên" Anh giương mắt lên nhìn thẳng vào Thùy Kha chơi với những lời bào chữa

- Thùy Kha! Không! Không phải là Tú Yên đâu Anh xin em đừng có nghĩ cô ấy như vậy. Dù anh có muốn, Yên cũng không bao giờ chấp nhận chuyện đó Tại sao em lại dám nghĩ như vậy ?? Thùy Kha ơi, không phải đâu!

Phong la lên trong tuyệt vọng rồi lại gục đầu xuống hai bàn tay khép chặt. Anh thật sự không ngờ Thùy Kha lại tưởng là Tú Yên Vết thương lòng lại xé lên, hình ảnh đêm đó ngày xưa với Yên lại hiện về nhanh chóng trong đầu Phong "Không, ta yêu Yên không phải vì thân xác Thùy Kha ơi, anh không có yêu cả hai người vì thân xác cơ mà Trời ơi!" Và Phong chỉ biết giương mắt đau khổ nhìn ra xa buồn bã Lúc đó Kha mới chợt hồi hân. "Tại sao ?? Tại sao ta lại nói vậy ?? Ta đã đánh mất lý trí Ta đã hiểu lầm Yên Tú Yên ơi, chị có lỗi với ẹm"

Kha cảm thấy vừa đau khổ, vừa xấu hổ Trước mặt Phong, nàng đã nói lời không phải Nàng đã biết Phong có tình cảm với Yên từ lâu Vì vậy câu nói ban nãy là một sự xúc phạm cho cả ba người Thùy Kha cảm thấy đau khổ dâng lên tột độ Nàng không còn biết nói thêm gì nữa Loạng choạng như một người điên đang say, Kha chạy nhanh về phía sân đậu xe. Nàng cố chạy thật nhanh hết sức mình như bị ma đuổi

Phong bấy giờ mới chợt tỉnh ra. Linh cảm báo cho anh biết có điều không hay, nên anh liền vùng dậy đuổi theo Thùy Kha, lúc đó đã cách anh một khoảng đường Nhưng Phong đã không đuổi kịp nàng Vừa lúc anh chạy lại bên cửa kính xe, đập tay thật mạnh vào xe nàng la lớn

- Thùy Kha, Thùy Kha, em hãy bình tĩnh lại. Hãy dừng xe lại ngay Dừng xe lại ngay!

Nhưng Kha đã không còn muốn nghe Phong nói gì hết Nàng đạp chân ga thật mạnh khiến chiếc xe vọt lên phóng nhanh ra khỏi công viên của ngoại ô, để lại sau lưng Phong nỗi lo sợ càng lúc càng tăng Anh tiếp tục cố chạy đuổi theo xe nàng ra tới ngoài đường xa lộ.

Thùy Kha phóng hết cợ Nàng vừa khóc vừa hét lớn lên trong xe như muốn thoát khỏi cơn đau khổ này "Anh Phong, Tú Yên, trời ơi! Ta đã nói gì vậy ??" Kha thật sự đã mất đi hết lý trí Nàng không còn biết mình đang làm gì.

Chợt nhiên có chiếc xe tải hàng thật lớn từ xa đổi lane sang lane của Kha Chiếc xe quá lớn Nó đã mở signal từ lâu, thấy xe của Kha còn cách xa nên mới sang lane Nhưng thật không ngờ, Kha phóng quá nhanh, và vì nàng không để ý nên không thể đạp thắng tránh kịp. Một tiếng nổ lớn phát ra giữa xa lộ Thùy Kha chỉ kịp hét to lên rồi ngất đi. Nàng không còn biết chuyện gì nữa hết Nơi hai khóe mắt còn đọng lại những giọt nước mắt đau khổ của cuộc đời...

Trong lúc Thùy Kha xảy ra chuyện thì Phú và Tú Yên đang ở bên nhau. Chiều Chủ Nhật ngày hôm đó đã đánh dấu chuyện tình yêu đầu tiên giữa Phú và Yên. Phú đã hẹn Yên buổi chiều sẽ ghé qua nhà nàng và đưa nàng đi ăn tối, rồi sẽ đi dạo phố. Họ hẹn hò với nhau trong thân mật, thủ thủ với nhau những lời của một cặp tình nhân.

Tú Yên đang ở trong phòng đợi Phú đến. Nàng vẫn còn hơi mệt trong người nhưng tâm hồn rất bình thản. Sự chờ đợi người yêu thường khiến cho con gái bất an, nhất là vào ngày đi chơi đầu tiên, thế mà điều đó đã không xảy ra cho Tú Yên lúc này. Nàng cũng lấy làm lạ là tại sao trong lòng mình lại bình thản như thế ??

Phú đã hẹn với Yên đúng sáu giờ sẽ đến đón nàng. Thế mà mới hơn năm giờ Yên đã chuẩn bị xong mọi thứ. Còn cả một thời gian thật dài Phú mới đến. Yên ngồi trong phòng suy nghĩ không biết phải làm gì. Tính của Yên không thích trang điểm cầu kỳ, càng không thích sửa soạn quá mức. Gương mặt nàng đã gầy, thân hình lại xanh xao, mà trong người lại đang bệnh. Yên nhìn vào gương, giơ tay sờ lấy mặt mình mà bàng hoàng. Cái nét ngây thơ, dễ thương của Tú Yên ngày nào đâu rồi ?? Một Tú Yên hồn nhiên, trong trắng, yêu đời. Thế mà, chỉ qua có một cuộc tình với Bình, một sự dở dang với Phong, Yên đã không còn là Yên của ngày trước. Bây giờ ai còn dám kêu nàng là "bé" nữa ?? Tú Yên cảm thấy thật buồn. Gương mặt thì vẫn còn trẻ đó, nhưng trong ánh mắt đã chứa đầy những ưu tư, khiến người ngoài nhận ngay ra sự từng trải của nàng. Tình yêu! Ôi tình yêu! Đó thật sự là liều thuốc bổ, hay là một liều thuốc độc giết người ?? Đôi lúc Yên không còn nhận ra mình nữa, thậm chí ba mẹ và các chị trong nhà phải kêu lên rằng: "Yên ơi, sao dạo này con gầy thế ???" Tú Yên chỉ biết cười buồn, nàng chẳng biết phải giải thích ra sao.

Không biết làm gì hơn trong lúc chờ đợi Phú đến, Yên thôi không nhìn mình nữa, càng nhìn thì càng thấy buồn, chứ đâu có đẹp để gì mà vui về...! Yên lại leo lên giường, ôm lấy con gấu bông vào người mà suy nghĩ vụ Chuyện xảy ra đêm qua với Phong còn chưa biết ra sao. "Anh ấy có giận mình không ?? Anh ấy có ghét mình hay không ??" Tú Yên nói thầm trong lòng: "Anh Phong ơi, em đâu có muốn như vậy đâu. Em chỉ muốn cho anh được hạnh phúc. Với tính tình của hai đứa mình, đi với nhau chưa chắc được vui vẻ. Chị Kha mới là xứng cho anh đó. Còn em, tất cả chỉ là quá khứ, chỉ là cái sự nuối tiếc không trọn vẹn mà thôi, nên em đã chọn anh Phú. Anh Phong ơi, em không có muốn làm cho anh buồn, càng không muốn chị Kha đau khổ. Em xin anh hãy hiểu cho em!" Rồi Yên lại nghĩ đến Phú. "Thật ra, ta có yêu Phú hay không ???" Yên cảm thấy lúng túng khi phải đối diện với chính mình. Có thể có, mà cũng có thể là không. Yên thành thật xác định với mình như vậy. "Anh Phú, anh ấy giống anh Bình quá, mà ta đã phạm sai lầm với Bình một lần rồi, liệu với Phú ta có được giữ gìn đến suốt đời hay không ??" Tú Yên cảm thấy hơi lo lắng, chẳng lẽ nàng lại đang phạm sai lầm lần thứ hai hay sao ??

- Knock, knock.

Tiếng gõ cửa nhẹ làm Tú Yên thoát khỏi vòng suy nghĩ luẩn quẩn. Nàng nhìn vào đồng hồ, mới hơn 5:30 mà, chắc chắn không phải là anh Phú chứ ?? Yên gọi với ra.

- Ai đó, dạ vào đi, cửa con không có khóa.

Có tiếng mẹ nói ra từ bên ngoài, đủ để cho Yên nghe.

- Tú Yên, có điện thoại của dì Mai ở bên Boston kìa.

Tú Yên nghe vậy thì liền chụp lấy cái phone trên đầu giường. Dì Mai là người trong họ hàng mà yêu thương và quan tâm cho nàng nhất. Dì vẫn thường xuyên giữ liên lạc với gia đình nàng. Yên nghĩ chắc tại dì nghe mẹ nói nàng bệnh, nên dì muốn nói chuyện để hỏi thăm. Nàng thấy vui ngay, mọi chuyện tình cảm rắc rối đều gạt qua một bên.

- Hello ?? Dì Mai huh ??

- Dì đây.

- Con chào dì. Dì có khỏe không ??

- Dì khỏe lắm, Tú Yên. Con sao rồi nè ?? Dì nghe mẹ nói là con bệnh à ?? Có sao không ?? Bộ lại dầm mưa nữa hay sao ??

Tú Yên cười thật tươi. Nói chuyện với dì Mai bao giờ nàng cũng được vui. Đối với Yên, dì Mai như một người mẹ thứ hai của nàng, đã chăm sóc nàng từ nhỏ. Chỉ là từ hồi dì đi lấy chồng, mà công việc của chồng dì phải chuyển sang tận bên East Coast, hai dì cháu mới ít khi gặp nhau.

- Dạ, không có đâu. Con khỏe rồi, dì an tâm nhé.

Dì Mai cũng thở ra nhẹ nhõm. Cái con bé này, đôi lúc dì thấy thương như con ruột của mình.

- Tú Yên, con có biết tại sao dì gọi cho con hay không ??

- Dạ, có chuyện gì vậy huh dì ??

- Hồi mà con mới chia tay với Bình đó, con có ý định qua đây đi học và ở với dì, con còn nhớ không ??

- Dạ, nhớ chứ, chỉ là lâu nay con vẫn đang đợi...

Dì Mai mừng quá vội ngắt lời Yên.

- Tú Yên, con không cần phải đợi nữa.

Yên hơi do dự. "Chẳng lẽ, thật sự ta đã được rồi hay sao ???" Yên không dám nghĩ tới, nàng lấp bắp hỏi.

- Dì ơi, dì định nói gì thế ??

- Tú Yên, dì mới nhận được thư của trường gửi về rồi. Con đã được nhận vào trường mà con gửi đơn, và còn được học bổng nữa. Chỉ thiếu một chút tiền sách vở và tiền ăn ở mà thôi, nhưng đã có dì lo cho con. Yên không biết nói gì. Nàng sững sờ hồi lâu chưa dám tin. "Trời ơi! có thật không ?? Ta có nghe lầm không ??"

- Dì ơi, dì không nói giỡn với con chứ ?!

Yên nói mà mừng muốn khóc. Dì Mai bên đầu giường kia còn mừng hơn nàng.

- Không, dì đâu có nói đùa với con làm chi nè. Lúc này dì đã nói với mẹ con rồi, và mẹ cũng đồng ý cho con qua, nếu con muốn. Dì sẽ lo cho con đầy đủ, con không cần phải lo gì hết. Vậy con suy nghĩ đi nhé, rồi trả lời sớm cho dì hay, để dì còn sắp xếp nữa, ok ??

Tú Yên mừng khôn nguôi, nàng chỉ biết gật gật đầu và đáp lại.

- Ok, con hứa sẽ trả lời cho dì sớm nhé. Cảm ơn dì nhiều.

Hai dì cháu trò chuyện một lúc trong niềm vui, rồi cúp phone. Lúc đó cũng vừa kịp sáu giờ. Tú Yên nghe tiếng chuông cửa reo vang thì nàng biết là Phú đã đến. Trong lòng ngập niềm vui, Tú Yên đã quên mất đi Phú, người mà nàng có thể phải chia tay trong nay mai để đi xa. Thật sự trong lòng Yên cũng không biết nên quyết định thế nào, nàng chỉ thấy vui là đã có thêm một cơ hội để chọn lựa chuyện học hành của mình.

Phú đã vào trong nhà và đang ngồi trò chuyện với mẹ của Yên thì thấy nàng nhảy chân sáo xuống lầu. Gương mặt của Yên tràn ngập niềm vui. Dù Phú không biết Yên vui chuyện gì, nhưng nụ cười dễ thương của nàng khiến anh cảm thấy vui lây. Anh nhìn Tú Yên triu mến mà ước gì được chạy lại ôm lấy nàng vào lòng. Nhưng trước mặt mẹ của Yên, anh đành phải đành lòng lại.

Tú Yên đã mặc áo khoác vào, chạy lại xin phép mẹ cho đi chơi, rồi nháy mắt với Phú và hai người cùng chào mẹ của Yên rồi đi. Phú mở cửa cho Yên bước vào, anh thấy thật vui nhộn trong lòng, nên mới bước vào xe, vừa nổ máy thì đã hỏi nàng ngay.

- Tú Yên, trông em có vẻ vui quá, có chuyện gì dzậy kể cho anh nghe với.

Yên bấy giờ mới chợt nhớ ra. "Phải rồi, nếu nói ra ta sẽ đi xa thì chắc Phú sẽ buồn lắm. Dẫu sao thì hai đứa cũng mới bắt đầu, ta không nên làm mất hứng ngày đầu tiên đi chơi với anh." Nghĩ vậy nên Yên lựa lời nói dối với Phú.

- Oh, đâu có gì đâu nè, tại vì gặp được anh, cho nên em mới mừng dzị đó. Bộ anh muốn thấy em khóc như ngày hôm qua hay sao ??

Và nàng nháy mắt với anh. Cái vẻ tinh nghịch, dễ thương của Yên đã trở lại khiến Phú cảm thấy lòng lâng lâng bao cảm xúc yêu thương. Anh cũng cười theo.

- Thật không ?? Em nói thật đó huh Yên ??

- Thật chứ, anh hông tin em à ?? Dzị hay là để em khóc cho anh vừa lòng nhen ?!

Yên nhõng nhẽo với anh rồi giả bộ sụt sùi chuẩn bị khóc. Phú vừa nghe nói tới tiếng "khóc" là anh vội can ngay. Hôm qua đã quá đủ rồi.

- Thôi, thôi, cho anh xin đi. Em đã hứa là từ nay trở đi, em không được khóc trước mặt anh nữa đó mà, em không nhớ sao ??

Tú Yên liền tươi cười nhìn anh, trong ánh mắt đã dâng lên một tình cảm nồng ấm. Phú phải buột miệng khen nàng.

- Yên ơi, em cười dễ thương lắm, anh mong là em sẽ không bao giờ buồn nữa, mà chỉ có cười như vậy khi ở bên anh thôi, em nhé.

Cả hai cảm thấy rất vui vẻ, nói chuyện huyên thuyên suốt đường đi. Phú siết nhẹ tay Yên, lòng anh cảm thấy thật ấm áp, không muốn rời xa nàng phút nào.

Phú đưa Yên tới một quán ăn Tây sang trọng bên bờ sông Columbia. Anh đã cẩn thận gọi phone đặt bàn trước, và chọn chỗ ngồi có thể ngắm quang cảnh rất đẹp của thành phố Vancouver bên kia bờ sông, xa xa chiếu ánh sáng dịu dàng của những ngọn đèn đường. Hai người xuống xe, và Phú đi lại gần Yên, nắm tay nàng một cách tự nhiên và đi vào trong quán. Tú Yên chợt cảm thấy bất ngờ trước những cử chỉ của Phú ngày hôm nay. Bình thường, anh ấy là một con người nhút nhát, hiền lành. Thế mà, một khi đã xác định rõ

ràng chuyện gì rồi, khoảng cách giữa hai người thật sự đã quá khác biệt. Tú Yên thấy buồn cười khi nhớ lại mới ngày hôm qua thôi, trước khi Phú hôn nàng, hai người còn xưng hô là anh Hai với em gái, thế mà bây giờ thì... Cuộc đời đúng là có nhiều cái không ai có thể đoán trước được.

Vào trong quán, Phú nói tên mình, và người hầu bàn lịch sự dẫn đường cho hai người vào chỗ của họ. Phú không quên nhắc ghế mời Yên. Đối diện nhau giữa khung cảnh ấm cúng, trong lòng hai người có quá nhiều điều muốn chia sẻ mà chưa biết phải bắt đầu như thế nào. Đang ngồi xem thực đơn chuẩn bị gọi đồ ăn thì bỗng phone tay của Phú để trên bàn chợt reng lên. Phú cảm thấy mất hứng quá, anh thật sự không muốn nói chuyện với ai trong lúc này. Anh đã quên không tắt phone đi, hoặc là để lại ở ngoài xe cho xong. Tú Yên chỉ nhìn lên mỉm cười, nàng hiểu được ánh mắt ái ngại của anh, nên vội nói trấn an.

- Anh bắc phone đi, không sao đâu mà. Biết đâu có chuyện gì quan trọng đó.

Phú đành miễn cưỡng bắc phone. Anh mỉm cười nói khách sáo.

- Tú Yên, xin lỗi em nhé.

Yên không nói gì, chỉ lắc đầu ý nói không sao và chỉ tay vào cái phone giục Phú bắc máy.

- Hello ??

Đầu giây bên kia nói gì Yên không nghe rõ. Nàng chỉ nghe những gì Phú nói lại thôi.

- Phong đó à ?? Có chuyện gì dzậy ??

Vừa nhắc đến tên Phong là trái tim Yên đập mạnh. "Anh Phong, anh ấy gọi đến để làm gì ?? Bộ anh ấy kiếm mình hay sao ?? Thôi chết rồi!" Tú Yên bắt đầu cảm thấy lo lắng. Nhưng Phú thì không tỏ thái độ gì, anh đang cố gắng nghe Phong nói. Tú Yên chăm chú theo dõi, nàng cảm thấy hồi hộp làm sao. Một lúc thật lâu, có lẽ Phong đã nói một hơi dài, mà Phú thì cứ ngồi đó lắng nghe. Sắc mặt anh từ bình thường chuyển thành nhăn nhó. Đôi chân mày nhíu lại thật khó coi, và cái thái độ đó khiến Yên càng hoảng lên. Nàng nắm lấy tay Phú kéo nhẹ ý hỏi có chuyện gì. Nhưng Phú không thể trả lời được, anh đang cố gắng nghe cho rõ những lời Phong nói về Thùy Kha. Phú chỉ giữ lấy tay Yên, ý nói cho nàng biết hãy bình tĩnh lại một chút. Thêm một hồi thật lâu, Phú mới trả lời Phong.

- Okay, Phong, bình tĩnh lại. Nghe Phú nói đây, bình tĩnh lại, okay ?? Chuyện đâu còn có đó mà, hãy từ từ bình tĩnh lại đi Phong.

Tú Yên chỉ nghe có bấy nhiêu, trong lòng càng rối mù lên không hiểu là chuyện gì đã xảy ra. Nàng không đợi được phải buột miệng lên tiếng mà gương mặt cũng nhíu lại tỏ ra lo lắng.

- Anh Phú, có chuyện gì dzậy ?? Anh nói cho em biết được không ?? Hay là anh đưa phone đây cho anh Phong nói với em đi.

Phú lấy ta ra dấu chặn Yên lại. Anh tiếp tục nói vào phone.

- Okay, Phong, Phú hiểu rồi. Bây giờ Phong đang ở bệnh viện nào, Phú và Tú Yên sẽ tới ngay, okay ??

Hai tiếng "bệnh viện" vừa thoát ra từ Phú thì Tú Yên đã bắt đầu thật sự hoảng lên. "Bệnh viện ?? Ai đang ở trong bệnh viện ?? Có chuyện gì vậy nè ?? Trời ơi! nói cho tôi biết có được không ??" Tú Yên muốn la lên mà không dám, nàng đưa ánh mắt lo sợ nhìn Phú, nhưng lúc này Phú đã không có thì giờ để ý tới nàng nữa rồi. Anh nói thật nhanh qua phone.

- Okay, okay Phong. Phú biết chỗ đó rồi. Phú và Yên sẽ tới ngay Phong ở đó chờ nhé, và hãy bình tĩnh lại, đừng có kích động quá, okay ?? Bye nhen.

Rồi Phú cúp phone và liền kéo Yên đi nhanh ra khỏi quán, vừa đi anh vừa giải thích.

- Tú Yên, mình phải đến bệnh viện ngay em ơi. Thùy Kha mới bị đụng xe ngoài xa lộ, bây giờ Phong đang ở đó. Anh sợ Phong không bình tĩnh nổi. Mình cần đến đó ngay thôi.

Yên càng rối hơn anh. Nàng nghe mong manh chỉ có vậy mà tâm thần đã bất an. Bao nhiêu nỗi lo sợ, linh cảm không hay cứ ủa về bao vây lấy tim nàng. "Chị Kha, chị Kha ơi! Chị bị sao vậy ??" Tú Yên cảm lòng không được, nàng phải hỏi Phú khi hai người đã lên xe.

- Tại sao ?? Tại sao chị Kha bị đụng xe ?? Chị ấy có sao không ?? Sao anh nói có vẻ nghiêm trọng quá vậy ??

Phú cũng lúng túng không biết trả lời thế nào. Lúc nói chuyện với Phong, anh chỉ nghe Phong la hét om sòm, chẳng ra đầu đuôi chi cả. Anh thấy Phong mất bình tĩnh như vậy, cho nên cũng đoán là chắc Thùy Kha bị nặng lắm. Còn ngoài ra anh cũng chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì.

- Anh không biết, anh không hiểu Phong nói gì. Anh ta mất bình tĩnh quá, chỉ nghe la hét om sòm. Mình phải lên đó mới hay sự việc thôi. Em đừng có lo quá nhen. Anh nghĩ không có việc gì nghiêm trọng đâu. Nói thì nói vậy, nhưng trong lòng làm sao không khỏi lo ?! Và thế là suốt trên đường đi đến bệnh viện, Phú và Tú Yên đều yên lặng không dám nói gì. Hai người tự đuổi theo ý nghĩ riêng của mình, trong lòng cứ lo cho cả Phong và Kha. Dù sao họ cũng gọi là bạn bè thân thiết.

Vào đến phòng cấp cứu, hỏi thăm các y tá ngồi front desk một hồi thì Phú và Tú Yên đã kiếm được chỗ Thùy Kha Từ xa, Yên đã nhìn thấy Phong ngồi ở ngoài phòng chờ. Anh đang vò đầu vào hai tay của mình, dáng vẻ rất đau khổ. Tú Yên bỏ lại Phú đằng sau, nàng chạy ào lại bên Phong nói lớn.

- Anh Phong, anh có sao không ?? Chị Kha đâu ?? Chị ấy đang ở đâu ?? Anh nói với em đi.

Phong nhìn lên và bắt gặp ngay Tú Yên. Trong lòng anh dồn lên bao nhiêu là đau khổ, hối hận. Và trong lúc đó, anh chỉ thấy Yên như một cái phao cứu vớt mình trong lúc sắp chết đuối. Thế là anh nhào lên, ôm chặt lấy Tú Yên vào lòng, và nước mắt liền rơi. Anh nói trong nghẹn ngào.

- Tú Yên, Tú Yên ơi! Cứu anh, xin em hãy cứu lấy anh.

Yên cảm thấy thật bàng hoàng. Lòng nàng rối lên và lo sợ. Vừa đúng lúc Yên nhìn lên, bắt gặp ánh mắt buồn của Phú nhìn mình từ một khoảng xa thì nàng cảm thấy khó xử. "Ta phải làm sao đây ?? " Nhưng Yên mặc kệ, nàng mong là Phú sẽ hiểu mình nên cũng choàng tay ôm lấy Phong, vỗ vỗ trên lưng anh như đứa trẻ thơ, và nói nhỏ nhẹ.

- Anh Phong, bình tĩnh lại. Có em và anh Phú ở đây nè, không sao đâu. Anh hãy bình tĩnh lại đi nhé.

Phong nghe đến tên Phú thì giật mình. "Phải rồi, Phú và Tú Yên. Trời ơi! Ta lại làm gì đây ?? Sao ta lại ôm nàng ?? Trời ơi, Thùy Kha!" Lòng anh thấy nhói đau như cắt. Anh buông Yên ra, ngồi sụp xuống trên ghế đợi, hai tay lại vò lấy đầu đau khô. Phú đã đến gần. Anh nhìn Yên thông cảm, tuy lòng hơi buồn, nhưng giờ phút này thì không phải lúc để nói gì. Anh ngồi bên cạnh Phong, vỗ lên vai Phong an ủi.

- Không có sao đâu Phong. Thùy Kha sẽ không sao mà.

Phong lắc đầu nguầy nguậy. Anh nói trong nước mắt.

- Cô ấy đang được cấp cứu. Đã gần một tiếng đồng hồ rồi. Phong thấy máu ra nhiều quá. Phong không biết làm sao. Trời ơi!

Tú Yên cũng lại ngồi bên cạnh. Nàng bối rối không kém. Trong lòng lo lắng cho Kha mà tình cảm cứ mù lên như khói sương. "Chị Kha ơi, chị đừng có bị gì nhé."

Ba người ngồi đợi một chút cho Phong bình tĩnh lại thì Phú mới hỏi.

- Phong đã gọi báo cho bà mẹ của Kha biết chưa ??

Yên vội cản ngay.

- Không, không nên báo bây giờ. Anh Phú, em thấy chúng ta nên đợi thêm một tí xem sự việc ra sao. Hai bác rất yếu, nếu để biết được sự việc lại có chuyện, đúng không anh Phong ??

Phong đã bình tĩnh lại nhiều, lý trí của anh đã được bình tâm. Anh cũng gật đầu đồng ý.

- Đúng vậy, Phong đồng ý với Yên. Cho nên ngay từ đầu Phong đã không dám báo, mà chỉ gọi cho Phú thôi.

Phú cũng phải tán thành. Một lúc anh lại thắc mắc.

- Oh, Phong nè. Sao Phong lại biết Kha có chuyện vậy huh ?? Bộ lúc đó Phong có ở đấy hay sao ??

Câu hỏi của Phú tuy vô tình nhưng đã động đến vết thương trong lòng Phong. Anh cảm thấy nhói đau, lòng khơi lên bao nhiêu hối hận và đau khổ.

- Phong...

Anh thở dài rồi thú thật.

- Lúc đó Phong có ở đấy, nhưng Kha đã không chịu dừng xe lại, nên mới xảy ra chuyện đáng tiếc này.

Tú Yên nghe vậy thì càng thêm thắc mắc. "Tại sao Phong ở đó mà để cho Kha chạy xe một mình đến phải bị đụng xe ?? " Nàng vừa hoang mang, vừa tò mò nên hỏi tới.

- Anh Phong, tại sao anh ở đó mà để cho chị Kha bị đụng xe vậy ?? Em không hiểu.

Phong nhìn sang Yên. Ánh mắt anh thật buồn mà không dám nói lời nào với nàng. Phú thấy vậy thì cũng sinh nghi, nên hỏi thêm vào.

- Phải đấy, Phú cũng không hiểu. Thật ra, có phải Phong đã nói điều gì với Kha, khiến cho cô ấy giận quá, buồn quá nên mất cẩn thận phải không ??

Phong chợt thấy lúng túng như tội phạm đang bị tra khảo. Anh bối rối không biết có nên nói lời thật hay là không. Và cuối cùng anh chỉ biết dùng cách phản kháng.

- Hai người làm ơn đừng có hỏi tôi nữa, được không ?? Chuyện đó không còn quan trọng. Quan trọng là bây giờ Thùy Kha không biết sống chết ra sao kia kìa. Mấy người làm ơn cho tôi yên có được không ??

Vừa nói dứt câu thì cánh cửa phòng cấp cứu mở ra. Cả Phú, Tú Yên, và Phong cùng nhìn lên chờ đợi.

Ông bác sĩ đi lại lên tiếng hỏi ai là người thân của Thùy Kha ?? Cả ba cùng chạy vội lại hỏi thăm tin tức.

Ông nói là Kha đã qua khỏi thời kỳ nguy hiểm, không còn ảnh hưởng đến tính mạng nữa. Nhưng vì cấp cứu quá lâu, máu ra nhiều, cho nên Kha sẽ hơi yếu và phải nằm ở bệnh viện một thời gian. Hiện tại nàng còn chưa tỉnh. Y tá đang chăm sóc và sẽ đưa vào phòng dưỡng bệnh ngay.

Nghe tin vậy cả ba người cùng thở ra nhẹ nhõm. Phong tưởng chừng như muốn ngất đi khi nghe bác sĩ nói Thùy Kha đã không sao. Anh cứ lo sợ đủ điều, lòng vừa buồn vừa đau khổ, hối hận bao nhiêu việc đã xảy ra. Một lúc lâu sau thì các y tá đưa Kha vào phòng dưỡng bệnh. Ba người cùng đi theo. Nhìn thấy mặt Kha xanh xao như không còn giọt máu nào thì ai cũng chợt thấy buồn vô hạn. Hai cánh tay Kha bị kim chích chuyển máu và chuyển nước biển liên tục. Tú Yên cảm thấy thật đau xót cho Kha Phong cũng thấy nhói đau trong lòng. Còn Phú thì thật buồn bã. Anh không hiểu sao Thùy Kha lại bị nặng như vậy ?! Bộ Phong không biết chăm sóc cho nàng hay sao ?? Phú cứ nghĩ đến nếu Tú Yên là người nằm đây, chắc là anh sẽ không chịu nổi. Rồi anh nhìn sang Yên đang cúi xuống bước song song với mình, lòng anh cảm thấy thương nàng vô bờ bến. "Tú Yên ơi, em đừng bao giờ bị chuyện gì nhen !?"

Thùy Kha đã được nghỉ ngơi yên ổn trên giường bệnh. Đôi mắt nàng nhắm nghiền như mê ngủ. Hai khốe mắt còn đọng lại những giọt nước mắt khô khan. Phong chợt cảm thấy xót xa, anh lấy khăn thấm nước lau nhẹ nước mắt cho nàng. Phú nói nhỏ với mọi người.

- Phú nghĩ đã đến lúc mình phải báo cho ba mẹ Kha biết rồi. Bây giờ Kha đã không sao, nhưng ba mẹ Kha cần biết để tới thăm con mình.

Phong và Yên cũng gật đầu đồng ý. Thế là Phú đi ra ngoài một mình gọi phone cho ba mẹ Thùy Kha. Trong phòng còn lại Yên và Phong, nàng thấy Phong đang chăm sóc cho Kha thì muốn rút lui không dám quấy rầy. Trước khi đi còn hỏi nhỏ.

- Anh Phong, anh cũng đã mệt rồi, chắc là anh chưa có ăn gì, phải không ?? Để em đi lấy nước cho anh uống nhé. Rồi em sẽ chạy ra ngoài mua thức ăn cho anh. Anh muốn ăn món gì nè ?!

Phong quay lại nhìn Yên. Ánh mắt anh vẫn trĩu mến thật đầm ấm.

- Cám ơn em, Tú Yên. Anh ăn gì cũng được.

Yên gật đầu. Nàng bước ra ngoài đi mua nước trước cho Phong. Bóng Yên vừa khuất ngoài cửa thì Phong liền quay lại đau khổ nhìn Thùy Kha. Lúc này không có ai, anh cảm thấy muốn nói ra những điều đang cào xé trong lòng.

- Thùy Kha, Thùy Kha ơi! Anh xin lỗi em! Anh thành tâm xin lỗi với em đây! Em có nghe được anh nói gì không ??

Phong thở dài, tuy anh biết Kha đang hôn mê bất tỉnh, nhưng anh tin tri thức của nàng vẫn còn nghe được những gì anh muốn nói.

- Thùy Kha, anh muốn nói rằng. Anh yêu em! Anh quá yêu em, em có biết không ?? Tình yêu của anh dành cho em, chỉ đến khi thấy em có chuyện, anh mới hiểu ra được là thế nào. Anh yêu em, Thùy Kha ơi, anh yêu em, em có nghe hay không ??

Thở dài thêm mấy lần nữa, Phong nói tiếp.

- Anh yêu em, nhưng mà anh không thể phủ nhận chuyện anh có yêu Tú Yên. Phải, anh cũng yêu Tú Yên! Anh yêu cô ấy từ rất lâu, rất lâu rồi mà không dám nói. Ngày hôm nay anh nói lời chia tay với em, một là vì anh đã phạm tội ngoại tình. Anh đã không còn xứng đáng với em về mặt thân xác nữa. Từ trước đến nay, anh còn phạm tội cả về tư tưởng, vì anh vẫn nhớ tới Tú Yên. Anh không thể quên cô ấy, và vì hôm qua anh thấy được Yên đã chọn Phú, cho nên anh đã buồn, đã đi uống rượu, và đã quá say nên mới làm chuyện vô đạo đức ấy. Thùy Kha ơi, tất cả là lỗi của anh. Anh đã mù lòa, anh không hiểu được thế nào là tình yêu chính thực. Anh đã quá ngu muội, đã đuổi theo một hình bóng đã ám ảnh anh suốt cả cuộc đời. Nhưng anh yêu em, và anh muốn thật lòng với em. Anh xin em hãy tha thứ cho anh. Vì yêu em, anh thà là bỏ ra đi để em có hạnh phúc, chứ anh không thể nào sống với em mà lòng cứ nghĩ đến người khác. Thùy Kha ơi, anh xin lỗi em! Anh không thể lừa dối em được nữa, và anh càng không thể lừa dối chính anh. Anh yêu Tú Yên, anh yêu em, và anh không thể chọn một. Thôi thì anh đành tạ lỗi với em vậy. Xin em hãy rộng lòng tha thứ cho một kẻ hèn hạ như anh, em nhé. Anh không thể vượt khỏi cái lưới tình yêu này. Anh thiệt là yếu đuối quá. Anh xin em hãy tha thứ cho anh.

Và Phong quỳ xuống, gục đầu lên bàn tay Thùy Kha khóc nức nở. Anh đã nói ra được tất cả những gì trong lòng mình một cách chân thành, và một cách rất nghiêm túc.

Nhưng Phong không biết là còn có một người ở ngoài cửa đã vô tình nghe thấy hết những lời anh nói. Người đó chính là Tú Yên. Nàng trở lại tính an ủi Phong thêm lần nữa trước khi đi thì đã vô tình nghe thấy hết những gì Phong nói với Thùy Kha. Tú Yên nghe xong mà bàng hoàng và đau khổ. "Trời ơi! Anh Phong! Chị Kha! Tại sao ?? Tại sao lại như thế ??"

Tú Yên không chịu được nữa, nước mắt của nàng rơi xuống như mưa. Nàng phải lấy tay bịt miệng mình lại để tiếng nấc khỏi thoát ra ngoài. Tú Yên muốn ngã xuống ngất đi, nhưng nàng đã kềm lại được. Nàng cảm thấy muốn điên lên, liền quay đầu lại chạy một mạch ra ngoài không dám nhìn lại. Tú Yên vừa chạy vừa khóc, bao nhiêu đau khổ bấy lâu nay, tình yêu với Phong dâng đầy lên tim nàng đau nhói. Tú Yên chạy tới đường thì nhảy vọt lên một chiếc taxi đậu bên lề chờ khách rồi bảo tài xế chạy nhanh về nhà. Nàng không thể đối diện với bất cứ ai được nữa. "Anh Phong, chị Kha, anh Phú, trời ơi! ta là một kẻ gây ra tất cả những đau khổ này. Ta là một kẻ tội lỗi ngập đầu." Tú Yên khóc nấc lên trong xe, và trong trí thức còn hỗn loạn, lờ mờ, nàng đã nghĩ tới ngay một quyết định phải làm.

- Chị Kha ơi, chị sẽ được hưởng cái hạnh phúc mà chị đáng được hưởng. Anh Phong ơi, em xin anh đừng có phụ lòng chị ấy, cũng như xin anh đừng có phụ lòng em. Anh Phú ơi, em xin nợ của anh. Kiếp này không thể trả, xin đền lại kiếp sau.

Tú Yên nhắm mắt lại, đôi vai nàng rung lên theo từng nhịp tim thốn thốn của một kẻ hối lỗi quá muộn màng...

Chiếc xe taxi lao vun vút trong đêm, qua khỏi những con đường phố tấp nập xe cộ, nhập xuống đường xa lộ đông đúc, và hướng về khu nhà của Tú Yên trên ngọn đồi cao. Ông tài xế thấy người hành khách mình khóc lóc một cách đau khổ, buồn bã thì cũng cảm lòng không được, ông phải lên tiếng sau một quãng đường dài.

- Uhhh... miss, are you okay?

Tú Yên nghe có người hỏi đến mình thì càng cảm thấy buồn hơn. Câu này đã lâu lắm rồi không có ai hỏi nàng nữa. Cười gượng gạo, Yên cố trả lời cho qua.

- Ím fine, thanks!

Ông tài xế biết rõ là nàng chỉ nói dối, nhưng ông cũng hiểu một người con gái Á Đông như nàng thì cũng không dễ gì mà kể chuyện mình ra cho người khác nghe, nên ông cũng không muốn tò mò thêm nữa. Ông chỉ an ủi.

- Everything will be fine Don't you worry about it, dear. Hey, it's a beautiful night out, so don't be so sad. Tú Yên nghe vậy cũng cảm thấy mắc cỡ. Dầu gì đây cũng là lần đầu tiên nàng khóc trước mặt một người lạ. Nghĩ vậy nên Yên lấy tay lau nước mắt, nàng tự nhủ sẽ không khóc nữa cho tới khi về nhà. Rồi không hiểu sao Yên lại lên tiếng.

- Thanks! I guess Ím just too emotional sometimes.

Ông tài xế gật gù.

- Every girl has a soft side, my daughter too, you know?

Nghe vậy Yên cảm thấy an ủi thật nhiều, dù biết rằng câu đó chẳng dính líu gì đến chuyện của mình. Nàng không nói gì nữa, và suốt trên đường đi, nhờ vậy Yên đã bình tâm lại.

Tú Yên không thấy nóng nảy nữa, nàng suy nghĩ thật nhiều, thật lâu đến tất cả mọi chuyện. Tú Yên nhớ lại từng chi tiết kỷ niệm giữa Phong và nàng, rồi giữa Thùy Kha và nàng, còn cả Phú và nàng nữa chứ. Yên cảm thấy lòng đã bắt đầu thanh thản, và trong lòng thực sự đã biết mình phải làm gì.

Xe đã về đến nhà, Tú Yên trả tiền cho ông tài xế, không quên tip cho ông thêm ít tiền lẻ vì những lời an ủi vừa rồi. Trước khi ra ngoài, nàng còn nghe ông ấy nói lời cuối.

- I hope everything will work out for you I think you're a nice girl, and the life ahead is still a long journey.

Tú Yên gật đầu cảm ơn. Nàng mỉm cười rất thật.

- Thanks, I hope so too It was nice talking to you, thank you!

Rồi Yên bước xuống xe vào nhà.

Tú Yên về đến nhà là đi thẳng vào phòng. Nàng lắng tai nghe thì mới biết trong nhà chẳng có ai. Ba mẹ chắc đã đi họp nhóm với bạn bè, còn chị của Yên thì chắc đã đi chơi hay đi ngủ. Tú Yên thầm cảm ơn điều đó vì nàng không phải đối diện với ai. Giờ phút này, Yên chỉ muốn đối diện với chính mình. Yên vào phòng, cởi áo khoác ra, treo lên, rồi nàng tiến lại chiếc bàn học. Tú Yên lấy ra một xấp giấy trắng và một cây viết. Trong lòng nàng thật nhẹ nhàng, không một vương mắc.

...

Portland, ngày... tháng... năm...

Anh Phong, chị Kha, và anh Phú thân mến!

Khi ba anh chị nhận được thư này, thì chắc là lúc em cũng đã đi xa Em xin lỗi vì đã không thể nói lời từ biệt đến ba người. Em biết anh chị sẽ giận và buồn em lắm, và trong lòng sẽ có hàng ngàn câu hỏi "tại sao??". Tối hôm nay, trong lòng của em thật sự cảm thấy rất bình an, nhẹ nhàng. Em ngồi nơi đây viết lá thư này cho ba anh chị, ý muốn tỏ bày tất cả những tâm tư, những tình cảm, và những gì sâu tận trong đáy lòng mà em muốn nói rõ ràng từ lâu. Có lẽ những lời của em đang khiến cho mọi người sốt ruột và nhiều lo lắng, nhưng em xin ba anh chị hãy bình tâm lại. Xin mọi người hãy dành cho em một ít thời gian để đọc lá thư này, để hiểu những gì trong lòng của em, và rồi sau đó có giận hay buồn gì cũng được nhé. Trước hết, em muốn gửi lời cảm ơn đến từng người. Anh Phong, em cảm ơn anh! Cảm ơn anh trong thời gian hơn một năm qua đã dành cho em những tình cảm sâu sắc. Cảm ơn anh đã chăm sóc, lo lắng cho em từng trạng đường của cuộc đời từ lúc anh gặp em. Cảm ơn anh đã không quên em dù vết thương em để lại trong lòng anh sâu thế nào. Cảm ơn anh vì tất cả những thành thật, những ưu tư, và nhất là tình yêu

anh dành cho em. Cái tình yêu đó, nó sẽ mãi mãi tồn tại trong lòng em cho đến khi nhắm mắt, và trái tim em dù có thể nào, cũng sẽ luôn cận kề bên anh.

Anh Phong thân mến! Tối hôm nay, qua bức thư này, trước mặt chị Kha và anh Phú, em muốn nói rõ chuyện của hai chúng mình cho mọi người nghe. Chị Kha, em xin lỗi chị! Em xin lỗi chị vì đã không dám nói ra tình cảm của em và anh Phong, khiến cho cả ba người cứ phập phồng, lo sợ, tránh né. Đó là cái lỗi của em. Em nhận lỗi vì thật sự từ đầu đến cuối, chính tay em đã gây ra tất cả. Lúc đầu mới quen anh Phong, em đã có anh Bình, nhưng vì em quá đa tình, quá đa cảm, cho nên mới xảy ra có sự.

Em yêu anh Bình, nhưng anh ấy không biết cách yêu em. Anh ấy chỉ khiến cho cả hai đứa đau khổ, và trong lúc buồn bã nhất của cuộc tình giữa em và anh ấy, em đã gặp anh Phong. Em gặp anh Phong như một cứu tinh, như một thần tượng từ trên trời rơi xuống. Em đã yếu đuối, đã bám víu vào anh ấy, và nhờ cái sự vô tình đó, em đã khiến anh Phong yêu em. Nhưng em lại cứ tránh né, vừa tránh né tình cảm với anh Phong, lại càng muốn níu giữ tình cảm với anh Bình, và em đã chọn lầm. Nếu lúc đó em can đảm nhận ra sự thật của con tim mình, thì mọi sự đã khác. Em đã rời xa anh Bình, và đã đi chung với anh Phong. Nhưng không, em đã quá hồ đồ. Em tưởng em là thần tiên, em không muốn người đời cười chê em, nói xấu sau lưng em là có mới nói cũ. Em càng không muốn anh Bình hận em nếu em rời xa anh ấy vì một người khác. Thật sự là lúc đó em và anh Bình đã xảy ra quá nhiều chuyện, không thể nào hàn gắn, và em tự biết sẽ có một ngày phải chia tay. Nhưng em quá ích kỷ cho riêng mình. Em không nghĩ tới anh Phong và cái tình cảm của anh ấy dành cho em. Em chỉ nghĩ tới em, và em đã lầm lỡ.

Tất cả mọi sự đã xảy ra, cho đến khi em gặp lại anh Phong do chị giới thiệu, thì như một trái bom nổ chậm lại bị châm ngòi. Trong đầu em lúc đó nói rằng: "Tú Yên ơi, mày đã trể rồi! Mày đã vô tình đánh mất người yêu của mình. Thì thôi hãy quên đi, và hãy sống vui vẻ trên sự hạnh phúc của bạn mình, và trên sự hạnh phúc của người mình yêu thương." Những lời đó đã dẫn dắt em trong suốt thời gian đầu gặp lại anh ấy. Nhưng chị Kha ơi, sự thật thiệt trở trêu, vì em cũng không ngờ, là sau hơn nửa năm xa nhau, anh Phong vẫn còn yêu em như vậy. Những ánh mắt, những cử chỉ, những lời nói của anh Phong đối với em, em đều cảm nhận được hết. Thế nhưng, lại một lần nữa, em đã hồ đồ trốn tránh nó.

Lúc đó chị mới quen anh Phong, cho nên nếu thật sự em nhận ra, thì có lẽ chị sẽ không giận chuyện em và Phong có trở lại với nhau đâu, em tin là vậy. Vì chị có một tấm lòng bao la, quảng đại, và nhất là với tình cảm giữa chị em mình thì em tin chị sẽ chấp nhận cho hai đứa chúng em. Nhưng không, trong lòng em bấy giờ lại cứ réo lên: "Tú Yên, mày lại muốn đi phá hoại hạnh phúc của người ta ư ?? Mày có biết là chính mày đã đẩy Phong ra khỏi cuộc đời, đã bỏ rơi anh ấy, thì mày còn có đáng để được hưởng cái hạnh phúc ở nơi anh ấy hay không ?? Thù Kha là một người chị em tốt, và chị ấy đáng được hưởng cái hạnh phúc thật sự này." Và thế là, chính vì sự dẫn dắt và hồ đồ, không suy nghĩ thấu trong lòng, em một lần nữa đã gây ra những việc rắc rối.

Em tự biết mình vẫn còn yêu anh Phong, và em cũng biết anh ấy yêu em, nhưng em lại tránh né, và thời gian trôi qua, tình cảm giữa chị và anh ấy đã quá gần bó, khiến càng không thể dứt được. Trong lúc này, anh Phú đã đến với em.

Anh Phú ơi, cho em tâm sự với anh một chút nhé. Lần đầu tiên em cảm nhận được tình cảm của anh thật sự là vào cái đêm trời mưa hôm ấy. Từ trước đến giờ, em đã bị hình ảnh của anh Phong chiếm gần hết trái tim, cho nên em đã mù lòa không nhận ra được tình yêu của anh. Em biết rõ anh yêu em, nhưng em lại không chịu để ý, càng tỏ ra như là bất cần. Nhưng mà, nói thật, em rất là giận anh.

Em giận anh vì tại sao anh cứ giữ mọi thứ trong lòng mà không bao giờ chịu nói ra ?? Đã nhiều lần, rất nhiều lần em cố tình dò hỏi, nhưng anh cứ nín thinh. Anh không chịu nói, em càng tự bảo lòng mình là chắc không có gì, và em càng lún sâu vào cái tình xưa với anh Phong. Em hận anh, em rất là hận anh, anh có biết không ?? Tại sao, tại sao anh không chịu nói ?? Tại sao phải đợi đến giây phút cuối cùng, khi mà em ép anh thì anh mới lên tiếng ?? Suốt đời này, em sẽ giận anh vô cùng.

Anh Phú ơi, cái đêm hôm đó khi mình đi dạo mưa, và rồi sáng hôm sau hai đứa cùng bị cảm. Nhưng mà, đêm đó em rất vui. Những khi ở bên anh, trong lòng em cảm thấy rất bình thản. Em không nhớ tới anh Phong, em càng không nhớ tới bất cứ sự phiền muộn nào. Nhưng vì anh không nói ra, nên em cũng không nhận ra cái tình cảm của mình dành cho anh. Quá khỉ nó nặng nề quá! Nó đã đè lên vai em trong suốt thời gian qua. Anh hiểu rõ, thế mà anh lại không muốn cứu em ra cái hố sâu tình yêu này. Em cứ chơi vơi, và em đã phạm thêm một sai lầm thứ ba.

Sai lầm thứ ba của em là đã cứng đầu, đợi chờ anh ngỏ lời với mình. Đáng lẽ nếu em đã hiểu rõ lòng anh rồi, em phải ép anh nói cho em biết sớm hơn, thì mọi sự đã lại khác đi. Nhưng tất cả có lẽ là do định mệnh. Những gì anh nói với em đêm hôm qua, và những gì anh nói với em ngày hôm nay đã quá muộn

màng. Chúng ta chưa thực sự một lần đi chơi riêng, chưa một lần cãi vã nhau, chưa một lần thao thức cho nhau, thế mà chỉ trong hai ngày qua, tất cả những gì xảy ra, nó không đủ để giữ chân em lại. Phải, cái tình ích kỷ của em lại vùng lên rồi. Nhưng mà, sự ra đi của em, mong rằng nó sẽ không làm rối thêm mọi thứ, mà chỉ trả lại sự bình yên của đời sống mọi người mà thôi.

Anh Phong ơi, tất cả những tâm tình trên em viết ra, em mong anh là người hiểu lòng em rõ nhất. Giữa hai chúng ta, cái tình cảm mà chúng ta ngỡ là "yêu" nó thật sự đã không còn. Anh đừng có vì lầm lẫn mà suy nghĩ không đúng. Anh hãy nghĩ lại đi, hãy ngồi xuống một nơi thật yên tĩnh để suy nghĩ lại tất cả, thì anh sẽ thấy là em nói không có sai. Từ khi bắt đầu quen anh em đã mang đến cho anh bao nhiêu là nước mắt, nụ cười. Và cho đến khi em nói lời chia tay, cũng chính là lúc em để lại vết thương lòng sâu nhất trong tim anh. Anh có yêu em đó, em rất đôn ý điểm này. Nhưng anh chỉ yêu cái cô bé Tú Yên hồi xưa mà thôi. Một cô bé hồn nhiên, vui tính, nhiều bất ngờ đã mang lại cho anh những cảm giác xao xuyến. Nhưng vì em đã để lại vết thương quá sâu trong lòng anh, cho nên anh không thể nào quên em.

Sau khi gặp lại em trong quán "Gió Thu" đêm ấy, vết thương lòng của anh sau một thời gian điều trị lại bị dày xéo. Lí trí của anh đã khiến anh bị mù lòa. Anh tưởng là anh vẫn còn yêu em, nhưng không, đó chỉ là cái sự nuối tiếc của quá khứ. Anh không có yêu em nữa, mà anh chỉ vì tự ái, vì cái sự không trọn vẹn giữa hai đứa chúng ta mà cứ níu kéo, níu kéo. Vì điều này nó đã khiến anh không để ý đến chị Kha. Anh đã quên anh yêu chị Kha như thế nào. Anh đã bị cái vỏ thời gian trong quá khứ che mù đôi mắt của trái tim. Người ta thường nói: "Tình chỉ đẹp khi còn dang dở." Câu này áp dụng cho anh và em thì quả thật rất đúng. Chính vì cái tình của chúng ta hồi xưa đã bị dang dở, nên nó mãi mãi ở lại trong thâm tâm anh như một bức tranh tuyệt đẹp. Anh không nỡ vứt bỏ nó, mà anh lại càng không nỡ quên nó đi.

Anh Phong ơi, anh đã khiến em bị mù lòa theo anh. Em cũng tưởng là em còn yêu anh, và vì giữa hai chúng ta không một ai dám nói ra lời thật, cho nên cả hai cứ tránh né, cứ xô đẩy nhau vào vực sâu. Trong lòng của em, cho đến bây giờ mới nhận ra là em cũng không còn yêu anh. Em cũng như anh, chỉ là nuối tiếc cái tình dở dang quá đẹp kia trong quá khứ. Chúng ta đã quên mất chị Kha, quên mất chính mình, và bị lí trí đè lên trái tim đang réo gọi sự đau khổ trở về.

Chị Kha ơi! Em xin lỗi chị! Em cảm thấy mình rất hồ đồ khi nói ra những lời trên, nhưng đó là tất cả sự thật. Em rất yêu mến chị như một người bạn thân, một người chị ruột của mình. Và em đã quá ích kỷ, tưởng mình làm vậy là đem lại hạnh phúc cho mọi người, thế mà mọi thứ đã bị đảo ngược.

Anh Phong, chị Kha, và anh Phú thân mến!

Viết những lời này ra trong đêm nay, em cảm thấy rất nhẹ nhàng, thoải mái. Em sẽ ra đi. Đi đến một nơi thật xa, và em không biết bao giờ sẽ trở lại. Trong lòng em cũng đang tự hỏi lòng mình là có phải em đang nhút nhát hay không ?? Tú Yên, tại sao mày không dám đối diện với mọi người để nói rõ mọi chuyện, mà phải đi viết một lá thư dài như thế này, rồi ra đi lặng lẽ ?? Anh chị Oi, em thật sự là nhút nhát, nhưng em không có chạy trốn, cũng không phải là một người cao thượng gì cả. Giữa bốn người chúng ta, tất cả mọi sự, dù gián tiếp hay trực tiếp cũng đều do em mà ra cả, thì xin anh chị hãy để em giải quyết nó một lần cho xong.

Anh Phong, đêm nay em đã vô tình nghe được những gì anh nói với chị Kha trong bệnh viện, và chính những lời đó đã đánh thức em. Em quá mù lòa, quá ngu khờ, và anh cũng vậy. Chúng ta đã làm nhiều việc sai trái, khiến cho những người bên cạnh bị tổn thương, đau khổ. Em mong là anh hãy bình tĩnh lại, suy nghĩ cho kỹ những lời em nói. Em tin là chị Kha sẽ tha thứ cho anh, và tha thứ cho em. Chị ấy là một người rộng lượng, và chị ấy sẽ tha thứ cho cái tình cảm hồ đồ giữa hai chúng ta.

Anh Phong, em xin anh đừng có phụ lòng chị ấy. Anh hãy hỏi lòng mình đi, tình yêu của anh dành cho chị Kha như thế nào thì anh sẽ hiểu. Còn em chỉ là một bóng ma trong quá khứ. Em đã ám ảnh anh, đã dày vò anh, nhưng em cũng chỉ là một sự thử thách cho hai người mà thôi. Em mong là anh hiểu ý em, và sự sáng suốt của lí trí trong anh sẽ trở về, để vực lại con tim đầy tình yêu thương với chị Kha, anh nhé!

Chị Kha ơi, em cũng thành thật xin lỗi chị vì tất cả những gì đã xảy ra. Chị hãy tin anh Phong, và hãy tha thứ cho anh ấy. Chị hãy cho anh ấy một cơ hội để làm lại từ đầu, vì trái tim của anh ấy cũng yếu đuối lắm. Em không dám xin chị tha thứ cho em, nhưng em tin là giữa hai chị em mình, sẽ được một mối cảm thông sâu sắc, mà không cần phải nói ra cũng hiểu, phải không chị ??

Anh Phú ơi, em xin anh đừng có quá đau lòng hoặc buồn gì nơi em. Giữa hai chúng ta cũng chỉ là bắt đầu. Em không muốn phạm thêm một sai lầm nào nữa trong tình cảm. Em không có trách hoặc giận anh gì đâu, có lẽ vì lúc trước em còn ngang bướng quá nên nói vậy thôi, xin anh hãy bỏ qua cho em nhé ?! Em xin anh đừng đi tìm kiếm em, cũng đừng nghĩ gì về em nữa. Em không có xứng đáng với tình yêu của anh, và em lại càng không thể bước vào một cuộc tình mới trong lúc này. Mặc dù em đã nhận ra cái nào

là đúng, cái nào là sai, nhưng em cũng cần một thời gian để quên đi cái quá khứ đau buồn kia, mà hướng về tương lai tươi đẹp. Anh Phú ơi, những tình cảm anh đã dành cho em, suốt đời này em sẽ không bao giờ quên. Em cầu chúc cho anh được hạnh phúc.

Anh Phong, chị Kha, và anh Phú thân mến!

Sau khi em đi rồi, em cầu chúc cho mỗi người sẽ tìm được cái hạnh phúc trong nay mai. Mọi thứ đã được phơi bày ra, thì xin đừng ai níu kéo nó lại nữa.

Xin chào anh Phong, chị Kha và anh Phú.

Em,

Tú Yên

...

Tú Yên viết xong lá thư này thì đôi mắt cũng đỏ ngầu. Nàng lặng lẽ xếp lại từng trang những hồi ức và kỷ niệm, bỏ vào trong phong bì thư, rồi đem ra ngoài gửi đi. Tú Yên trở lại phòng rồi bắt đầu sắp xếp quần áo vào valy của mình. Công việc thật nhẹ nhàng mà đầy những tình cảm như dòng suối nước tuôn ra ào ào.

Tú Yên tự bảo mình không khóc nữa. Nàng đã thầm nhủ với chính mình: "Sự ra đi này sẽ kết thúc mọi thứ." Và nàng tin rằng mình đã làm đúng.

Khi ba mẹ của Tú Yên về đến nhà thì nàng cũng đã sắp xếp xong mọi thứ. Tú Yên kéo mẹ vào phòng lặng lẽ, rồi ngồi xuống phân giải cho mẹ hiểu về quyết định của mình. Yên không nói chi tiết về chuyện tình cảm, nàng chỉ muốn mẹ yên tâm nên dùng lý do đi học xa ở Boston. Cũng may là năm học chỉ mới bắt đầu được một tuần, nên Tú Yên sẽ không phải bỏ học giữa chừng.

Mẹ Yên cũng dễ thông cảm. Trong suốt thời gian qua, bà đã nhìn thấy con mình với Bình, với Phong, rồi với Phú. Mặc dầu bà không biết rõ là chuyện gì đã xảy với lũ trẻ, nhưng bà cũng tin cái quyết định của Yên. Tú Yên đã được sống trong một môi trường độc lập từ thuở bé, nên ba mẹ ít khi nào ngăn cản những gì nàng làm, chỉ đứng ngoài khuyên lơn, chỉ bảo mà thôi. Ngay cả việc ra đi đột ngột này, tuy cũng khiến cho ba mẹ lo lắng, nhưng dù sao, Yên cũng có dì Mai chăm sóc, nên sau một hồi giải thích với mẹ, bà cũng đồng ý cho Yên đi ngay.

Tú Yên cảm ơn mẹ, gọi cho phi trường hỏi chuyến bay sớm nhất, rồi gọi phone cho dì Mai báo tin, nàng chuẩn bị mọi thứ để đi liền trong đêm hôm ấy. Dì Mai cũng ngạc nhiên vì sự đột xuất này, nhưng dì cũng hiểu tính của Yên, và coi như để Yên sang đây rồi nói sau. "Chuyện đâu còn có đó mà," dì nghĩ.

Sau đó ba mẹ chở Yên ra phi trường, đáp ngay chuyến bay đầu tiên sang Los Angeles, rồi chuyển phi cơ sang Boston. Tú Yên giã từ ba mẹ, nói những câu cảm ơn mà trong lòng cảm kích hai ông bà vô cùng.

Rồi nàng lặng lẽ kéo valy lên máy bay, bước đi nhẹ nhàng, dứt khoát.

"Xin giã từ ba mẹ yêu dấu của con. Xin giã từ anh Phú, chị Kha, và anh Phong. Tú Yên chúc cho mọi người được hạnh phúc!..."

Nửa năm sau, tại một thành phố hẻo lánh bên vùng Đông Bắc, nơi mọi thứ bình yên trong những chuỗi ngày bình lặng. Ở nơi đó, trong một ngôi trường thật lớn ồn ào những tiếng sinh viên cười nói, có một người thiếu nữ cũng đang vui đùa chung với bạn bè mình. Quanh một cái bàn hình vuông trong căn tin, bốn cô bạn gái chụm lại với nhau, vừa ăn uống vừa giỡn đùa thật vui nhộn.

- Phương Chi, mày đừng có cười lớn quá, kéo cái anh chàng bên kia dùm hoài kìa.

Cô gái có tên Phương Chi lại phá lên cười to hơn.

- Thì có sao nè ?? Tao từ trước đến giờ cười dzậy muh ?? Chẳng lẽ tao lại ủy mị giống con Vân Anh hay sao ??

Vân Anh nghe đến tên mình thì hét lên cãi ngay.

- Cái gì mà ủy mị ??! Mày vừa phải thôi nha, sao lúc nào cũng chia mũi dùi về phía tao dzậy huh ?? Ngọc Trân, sao mày không bênh tao mà còn ngồi đó cười cười, có tin tao đi méc anh Tân của mày về vụ mày nói xạo với hân hôm bữa không hả..??

Ngọc Trân nghe vậy thì giãy nảy lên.

- Hả..?? Trời! Dám lời chiêu cũ ra nhé. Được, được, bộ mày đi méc anh Tân thì tao không có chuyện đi méc anh Bằng của mày huh ?? Xi'""""""""", tưởng ngon lắm sao ??

Cả bàn phá lên cười ròn rã, khiến bao nhiêu người chung quanh cũng phải dòm sang mỉm cười chịu thua. Đúng là "nhất quỷ, nhì ma, thứ ba học trò". Chi lại lên tiếng.

- Ê, Tú Yên con nhỏ kia. Ngồi đó mơ màng gì nữa vậy ?? Mày đó nha, dạo này bị anh Lâm bên EE hợp hồn rồi chơi trò nín thính hả..??

Tú Yên nghe vậy thì cãi liền.

- Hả..?? Cái gì anh Lâm ?? Thôi, thôi cho tao xin đi. Tại sao tụi mày cứ ghép anh chàng Lâm đó với tao là sao dzậy huh ?? Tao không hiểu đó nhen, cái anh chàng đó ngoài mã đẹp trai ra, có cái gì đâu mà tao phải thích chứ huh ??

Ngọc Trân lên tiếng chọc.

- Mày có biết tại sao không ?? Cái tướng mày tiểu thư quá đó mà. Những anh chàng nào giống công tử thì đi chung mới xứng. Nghe cái tên thôi cũng biết rồi, cái gì mà cứ Tú Yên, Tú Yên, nghe giống phim Hồng Kông tình cảm ướt át lãng xẹt, không phải sao ??

Yên chưa kịp bào chữa thì đã được Vân Anh giải vây.

- Thôi đi, đừng có chọc nó nữa, Trân ơi. Mày cũng biết mà, nó chân ướt chân ráo đến đây mới có nửa năm, cái mặt ngơ ngác ngác, biết mô nào mà không giống tiểu thư cơ chứ ??

Chi làm ra vẻ người lớn, suy nghĩ rồi phân tích.

- Tao nói thật đó nha Yên. Hồi trước mày có quen thằng nào rồi thì tao không rõ, nhưng mà tính mày thì chỉ có nước một là chàng lãng mạng, hai là chàng đẹp trai, ba là chàng nào sâu kín một chút thì mới hợp, chứ mà mấy cái tên con nít thì sao dám rở tới, đúng không ??

Tú Yên mỉm cười lặng lẽ.

- Dạ, dạ, mấy chị phân tích hay quá, em đây cũng đứng lười luôn rồi ạ. Nhưng mà cho em xin đi mấy chị, em còn phải lo học hành, okie ?? Chuyện tình cảm thôi không dám rở tới đâu ạ.

Cái giọng điệu giả làm con nít của Tú Yên làm cả bàn lại phá lên cười vui vẻ. Ăn uống xong, mỗi người lại chia tay mỗi ngả. Vân Anh và Ngọc Trân có lớp chung, còn Phương Chi vì học ngành khác nên phải đi lớp khác. Tú Yên đã hết giờ học, nên tạm biệt mọi người ra về, trong lòng cảm thấy rộn vui với những cô bạn dễ thương của mình.

Tú Yên đi bộ về nhà trọ của mình cách trường không bao xa. Nàng vẫn thích đi bộ như thế này, mặc dù đi Mai đã muốn mua cho nàng một chiếc xe từ lâu. Sau khi Tú Yên sang đây đi học, thời gian đầu nàng cũng ở với gia đình đi Mai. Được hai tháng thì Yên cảm thấy quá bất tiện. Nhà của đi Mai có hai con nhỏ nên lúc chúng về học là ồn ào, nàng không thể tập trung học bài. Không những thế, nhà đi còn cách trường quá xa, mỗi khi đi học Yên phải đón hai chuyến xe bus mới tới trường, mặc dù đi Mai cũng muốn đưa đón nhưng dầu sao cũng đã lớn, Yên không muốn làm phiền đi.

Cũng thật may cho Yên, mới vào học đã quen được ba cô bạn dễ thương, vui vẻ. Sau khi biết được ba người bạn này ở chung một nhà trọ gần trường, Tú Yên xin vào ở chung và được đón nhận ngay. Từ đó, mọi việc được sắp xếp suôn sẻ. Những lo lắng, băn khoăn, ưu tư ban đầu đã khiến cho Yên quên đi rất nhiều việc tình cảm của mình.

Bây giờ mọi thứ đã gọi là tạm ổn. Tú Yên đã xa nhà hơn nửa năm. Nàng vẫn gọi phone về cho ba mẹ mỗi tháng để báo mọi việc cho cả nhà yên tâm. Yên còn hứa sẽ về nhà sau khi năm học kết thúc. Tú Yên sống rất vui, và việc học cũng khá bận rộn nên trong lòng Yên không bị nhiều điều quấy nhiễu. Những gì xảy

ra với Phú, với Phong và với Thùy Kha dần dần cũng lãng quên theo ngày tháng. Nhiều lúc nghĩ lại, Tú Yên cảm thấy giật mình là sao mình lại quên chúng dễ dàng như vậy ??

Sau khi bỏ đi, gửi bức thư xong thì Yên cũng không liên lạc với bất cứ ai trong ba người nữa. Đôi lúc nàng cũng hỏi thăm mẹ về việc của ba người, nhưng mẹ Yên cũng không biết nhiều. Bà chỉ nói là lâu lâu họ cũng tới chơi, hỏi thăm Tú Yên có khỏe không, nhưng tuyệt đối không hỏi nàng đang ở đâu và làm gì. Yên cũng đã dặn mẹ trước là đừng để lại tung tích của nàng, mà hãy để một thời gian cho mọi thứ được bình yên trở lại rồi mới tính.

Mẹ của Yên nhắc nhiều nhất về Phú. Và lần nào nghe về anh, lòng Tú Yên cũng nhói đau. Mẹ nói anh ấy là người đến thường xuyên nhất trong suốt nửa năm qua Phong và Thùy Kha thì ít đi đến chung, có vẻ như tránh né gia đình Yên hay ngại ngùng gì đó, nhưng họ trông cũng rất vui, không có gì buồn phiền cả. Chỉ có Phú thì như có nhiều tâm sự. Mẹ nói rằng Phú mỗi lần đến đều mua quà cho mẹ, hỏi thăm Yên vài câu, rồi lại lủi thủi ra về. Anh chàng như vẫn còn nhút nhát, chẳng dám nói gì nhiều, mà chỉ đưa ánh mắt hỏi thăm mà thôi. Mẹ đã nhiều lần an ủi Phú, hỏi thăm chuyện tình cảm của anh nhưng anh chỉ cười trừ, nên bà không dám hỏi gì hơn nữa. Qua một thời gian, bà cũng cảm thấy yêu mến Phú như một người con trai trong gia đình. Mỗi lần nhà có việc đều mời anh lại, dùng cơm hoặc tham dự tiệc tùng. Phú vẫn khéo léo từ chối, nhưng vẫn không quên ghé thăm.

Tú Yên mỗi lần nghe mẹ kể thì lại thấy xót xa và buồn. Nàng thấy mình nợ Phú quá nhiều nhưng biết làm sao hơn đây. Có lẽ chính vì thế mà lòng của Tú Yên đã khép lại. Bao nhiêu anh chàng trong trường muốn đến với nàng đều không có kết quả. Tú Yên cảm thấy không muốn dính vào chuyện tình cảm nữa. Nàng chỉ muốn đi học cho xong rồi hãy tính sau. Và thế là thời gian nửa năm đã trôi qua nhanh chóng.

Hôm nay Yên về nhà sớm, nàng không muốn ở lại trường học bài vì cảm thấy trong người hơi mệt mỏi. Có lẽ vì tuần vừa qua phải thi cử cho nên bây giờ mới thấy mệt, Yên muốn về nhà nghỉ ngơi cho khỏe. Vừa bước tới trước cửa, Tú Yên đã thấy ngay một bó hoa hồng nằm ngay bên ngoài. Nàng thấy lạ liền lượm lên, bên trong có kèm một tấm thiệp đề hai chữ "Tú Yên" bên ngoài. Tim Yên đập thật mạnh. Đã lâu nàng không có những bất ngờ như vậy rồi. Yên ngó chung quanh xem người nào để bông còn nán lại không nhưng chẳng nhìn thấy ai. Nàng nhíu mày suy nghĩ rồi mở cửa bước vào.

Tú Yên bỏ đồ xuống sàn nhà, đặt bó bông lên bàn rồi lấy tấm thiệp ra. Thật là lạ, trong đó có một tấm card nhỏ rất dễ thương màu hồng, nhưng lại chẳng có chữ viết gì. Yên càng hoang mang, tim càng đập nhanh. Nàng cầm bó bông hồng lên, đưa lên mũi ngửi mùi hương ngọt ngào mà chợt thấy rất vui. "Ai lại tặng bông cho ta nhỉ...?" Yên nghĩ. "Chẳng lẽ lại là cái anh chàng Lâm kia ?? Không đâu, anh ta không phải là một con người lãng mạn như vậy."

Tú Yên cứ thắc mắc, vừa suy nghĩ vừa đếm từng cánh hoa hồng đỏ. Lúc đó nàng mới phát hiện là bó bông chỉ có 11 cây mà thôi. "Chuyện này thì thật là lạ, vì ai tặng bông mà lại tặng 11, chắc chắn một cây nữa đã đi đâu mất rồi," Yên nghĩ thầm trong bụng. Vừa lúc đó thì có tiếng chuông cửa vang lên. Tú Yên thấy hồi hộp ghê gớm, đoán chắc là cái tên tặng bông đã bắt đầu lộ diện rồi. Nàng đứng thẳng người lên, từ từ ra mở cửa mà nghe lòng rộn lên bao niềm vui thích.

Cánh cửa mở ra, Tú Yên trở mắt nhìn như người trong mơ Người con trai mỉm cười, nghiêng đầu nhẹ chào nàng.

- Tú Yên, chào em, còn nhớ anh không nè ??

Yên lắp bắp không nói được tiếng nào. "Trời! Có thật là ta đang mơ hay không đây ??"

- Anh Phong! Là anh đó à ?? Có phải là anh Phong không ??

Phong lúc đó còn đang mỉm cười nhìn nàng. Trông anh thật khác. Chỉ mới có nửa năm thôi, mà con người xem chừng chừng chạc hẳn ra, không còn cái tính trẻ con, ngông cuồng thuở nào. Phong cũng nhìn Tú Yên và chợt nhận ra nàng cũng đã đổi khác. Tú Yên không còn là cô bé năm xưa, cũng không còn là cô gái ủy mị thích dạo mưa nữa, mà bây giờ Tú Yên đã là một thiếu nữ trưởng thành. Ánh mắt rất dịu bớt phần ngang bướng, và hình ảnh triu mến đã trở lại với nàng. Phong cảm thấy thật vui, anh vội lên tiếng.

- Phải, là anh đây. Trời ơi! Mới có nửa năm thôi mà em không nhận ra anh sao nè ??

Yên còn chưa hoàn hồn, nàng như vẫn còn đang trong mơ, không biết nói gì. Phong lại đùa.

- Tú Yên, em không muốn mời anh vào nhà hay sao ??

Yên giật mình, vội vã mở cửa ra mời Phong vào nhà. Lúc đó mới nhớ lại bó hoa hồng trên bàn, Tú Yên nhìn Phong rồi nghi ngờ hỏi.

- Anh Phong, bó bông là của anh đó à ??

Phong chỉ cười cười, anh không muốn trả lời câu hỏi đó mà lại chuyển sang đề tài khác.

- Tú Yên, em ác lắm, em có biết hay không ??

Yên không hiểu Phong muốn nói gì. Những lời anh nói thật gần, nhưng lại thật xa Lần đầu tiên giữa hai đứa, Tú Yên mới cảm nhận được tình bạn mà trước nay nàng không cảm thấy. Lòng nàng không còn rung động khi ở bên Phong nữa.

- Huh?...?? Anh nói gì thế ?? Em ác sao nè ??

Phong cũng thấy lòng thật vui và nhẹ nhàng. Trong lòng anh, tình cảm giữa hai người đã được xác định rất rõ.

- Em còn nói nữa sao ?? Em đó nhen, viết một lá thư thật dài rồi bỏ đi luôn không một lời giả từ. Tụi anh muốn đi kiếm mà lại không dám, vì em đã nói rõ trong thư là không được đi kiếm em. Nhưng mà đến hôm nay, thì không còn chịu nổi nữa rồi.

Yên cảm thấy vui hết sức. Không ngờ mọi người lại còn nhớ đến mình.

- Anh Phong, chuyện gì mà không chịu nổi huh ??

Yên đùa cợt, và Phong cũng hòa theo.

- Nè, nè, em đó nhen. Tưởng bỏ đi là hết chuyện à ?? Em không nghĩ tới anh thì thôi, nhưng cũng nên nghĩ cho một người chứ ?!

Tú Yên giật mình, nàng đã biết Phong muốn ám chỉ ai, nhưng lại cố tránh né.

- Người nào ?? Trời! Anh đừng có đùa nữa muh.

Rồi Yên vội đổi đề tài.

- Thôi đi không giỡn nữa, anh nói đi, đến đây tìm em làm gì đây ?? Tính mời em đi dự đám cưới à ??

Phong trả lời ngay.

- Phải, em nói đúng đó. Anh đến mời em đi dự đám cưới của anh.

Tú Yên thật sự bất ngờ trong niềm vui. Nàng thấy được hạnh phúc trong mắt của Phong, và nàng biết giữa hai đứa thật sự đã không còn gì vương vís nữa. Quá khứ nay đã không còn là hồn ma ám ảnh giữa hai người.

- Anh Phong! Thiệt huh ?? Anh đám cưới với chị Kha, có phải không ?? Nói đi, nói mau đi!

Phong cũng cười thật tươi, anh cảm thấy gặp lại Tú Yên là trong lòng đã dứt hết mọi chuyện, đó là một điều anh mong muốn từ lâu rồi. Chưa kịp trả lời thì chuông cửa lại reo vang. Phong liền nói lớn.

- À, ờ, chuyện này thì em tự đi hỏi cô dâu đi nhen. Anh không dám trả lời đâu... hihhihi...

Lòng Tú Yên chợt rộn lên những niềm vui khi nghĩ đến Thùy Kha "Chị Kha ơi, chị Kha, đã lâu rồi không gặp, em thiệt là nhớ chị quá." Và nàng chạy vội lại bên cửa mở ra ngay.

Thùy Kha đang đứng bên ngoài chờ, vừa gặp Tú Yên là hai chị em chạy lại ôm choàng lấy nhau thật chặt. Bao nhiêu tình cảm, xúc động, yêu thương khiến cho cả hai vui mừng quá mà không kềm được nước mắt.

Tú Yên muốn reo to lên, nhưng nàng cũng vừa kịp nhìn thấy một người khác đứng cách đó không xa đang lặng lẽ nhìn mình. Cái ánh mắt triu mến quá khiến tim Yên đập loạn xạ, nàng bối rối không biết nói gì, cứ đứng đó giương mắt nhìn anh. Thùy Kha buông Yên ra, cùng lúc Phong đi lại bên nàng. Hai người cặp tay vào với nhau thân mật, ánh mắt tràn đầy hạnh phúc. Kha lên tiếng.

- Tú Yên, hôm nay anh chị đến mời em về lại nhà để dự đám cưới. Và anh chị cũng không quên mang theo một người bạn. Anh ấy có nhiều chuyện muốn nói với em lắm.

Yên cảm thấy bàng hoàng và bối rối. Tình cảm của nàng như sóng biển ầm ì lại nổi lên không ngừng. Tú Yên hết nhìn Phong, nhìn Thùy Kha, rồi lại len lén đưa mắt nhìn sang Phú, người mà đến giờ vẫn còn chưa lên tiếng. Phong hiểu ý, cười đùa với Kha.

- Thùy Kha, thôi chúng mình đi ra ngoài nhen. Anh và em sẽ đi coi thử cái thành phố này ra sao. Để cho hai người đó nói chuyện đi em nhé.

Thùy Kha cùng cười vui vẻ. Cả hai đưa ánh mắt gật đầu chào Yên và Phú, mỉm cười bí mật rồi rút lui nhanh chóng.

Phú bấy giờ mới đưa cánh tay dẫu sau lưng ra, và Tú Yên thấy ngay một cánh bông hồng. Hai người lặng lẽ nhìn nhau mà tình cảm dào dạt vô bờ bến. Phú bước vào nhà, đóng cửa lại nhẹ nhàng sau lưng, rồi đặt bông hồng vào tay Yên nói thật nhỏ.

- Tú Yên, tặng cho em. Như vậy mới đủ 12 cây bông hồng.

Yên còn chưa hết bất ngờ. Ánh mắt nàng nhìn Phú mà muốn khóc. Phú đưa nàng lại ngồi xuống ghế sofa, nắm lấy tay nàng một cách tự nhiên, rồi nói rất rõ ràng.

- Tú Yên! Hôm nay anh đến đây, vì có rất nhiều lời muốn nói với em. Trước hết, anh phải đánh em. Anh muốn đánh em thật đau để vơi bớt đi bao nhiêu sự đau buồn em đã mang tới cho anh.

Tú Yên nghe vậy thì không còn cảm được nước mắt. Nàng khóc một cách rất nhẹ nhàng trong một nỗi vui mừng khôn xiết. Phú nâng cằm Yên lên, bắt nàng đối diện với mình rồi lại nói tiếp.

- Tú Yên ơi! Anh thiệt là muốn đánh em lắm, nhưng mà anh biết, nếu mà anh đánh em, thì anh sẽ lại càng đau hơn là em đau, thế nên anh đành phải chịu vậy.

Phú thở ra, trong lòng anh thật bình tĩnh mà lại tràn ngập yêu thương. Những lời nói này đã ấp ủ suốt bao tháng ngày bây giờ mới được tuôn ra.

- Sau khi em viết lá thư đó từ biệt mọi người rồi lặng lẽ ra đi, anh tưởng em đã bỏ anh rồi. Lúc mà nhận được thư, Phong, Thùy Kha và cả anh đã vừa khóc và vừa đọc qua từng trang giấy, và qua từng nét chữ em viết trong đó. Những lời em nói như những tiếng sét xé lòng của anh ra từng mảnh. Anh không biết Phong và Thùy Kha nghĩ sao, nhưng đối với anh, lúc đó thật sự chỉ muốn đi kiếm em, lôi em ra và giết chết em đi cho rồi, để từ nay anh không còn phải nghĩ đến em mà đau khổ nữa. Em thật là ác! Em không phải là thiên thần hiền lành gì cả, mà em thật sự là một hồn ma Hồn ma của em, lúc kéo tới thì khiến cho con người thần trí mê loạn, lúc ra đi thì khiến cho tâm hồn bị chơi vơi, lạc lõng. Em có biết là, trong suốt thời gian nửa năm qua, vì những lời em nói, mà đã khiến anh giận mình như thế nào hay không ?? Anh giận mình đã quá ngu ngốc, đã quá khờ khạo. Thật giống như em đã nói trong thư, và như vậy anh thật không xứng với tình yêu của em chút nào.

Phú ngừng lại một chút. Anh thờ dãi nhìn Yên rồi nói tiếp. Trong khi đó, Yên cứ rơi nước mắt không ngừng qua mỗi lời anh nói.

- Tú Yên ơi! Tại sao em lại không cho anh một cơ hội ?? Tại sao em không nghĩ đến là anh cũng vì hiểu lầm mà không dám nói ra những lời trong lòng mình ?? Em có biết không, lúc đó, anh đã nhìn rõ hình ảnh của Phong trong tim em. Cái hình ảnh đó nó quá lớn và em đã chấp nhận nó bao phủ lấy con tim mình. Em đã không nhìn thấy anh, và anh thì lại quá nhút nhát. Đáng lẽ anh phải nói rõ với em, phải dành lấy em, nhưng mà anh lại sợ làm vậy thì sẽ đánh mất đi em. Tú Yên ơi! Tại sao khi mới gặp nhau thì em đã đẩy anh ra khỏi trái tim của em. Em có nhớ không ?? Chính em là người gọi hai tiếng "Anh Hai" đầu tiên với anh. Hôm đó anh đã đau khổ đến mức nào, và đêm đó anh đã thao thức cả đêm em nào có biết. Trong lòng của anh cứ suy nghĩ: "Tú Yên không có yêu mình. Cô ấy chỉ coi mình như một người anh Hai. Cô ấy chỉ biết có yêu Phong mà thôi. Ta làm sao mà xứng chứ ??" Và thế là, chính cả hai đứa chúng ta đã không chịu cho nhau một cơ hội, và rồi xem một tí là anh đã hoàn toàn mất em.

Phú thở gấp ra. Anh nhìn Yên mà lòng đau như cắt. Tiếng nói xúc động như muốn bật khóc chung với nàng.

- Nhưng bây giờ thì không! Anh đã không còn nhút nhát nữa. Anh đã hiểu rõ lòng mình, anh đã nhìn thấy được lòng của em, và anh đã can đảm đến đây để đón em về. Tất cả mọi thứ trong quá khứ anh bỏ mặc hết, và anh chỉ muốn xin em một cơ hội thứ hai. Anh xin em hãy tin ở anh. Anh xin em hãy dành cho chúng ta một cơ hội lần sau cuối. Anh sẽ không để mất em nữa, mà lần này anh sẽ giữ em cho thật chặt. Suốt đời này, anh sẽ không thể mất em lần thứ hai đâu. Tú Yên ơi, em có nghe anh nói gì hay không ?? Tú Yên khóc lớn lên. Nàng nhào vào lòng Phú ôm chầm lấy anh mà nước mắt không ngừng. Bao nhiêu sự mong đợi, bao nhiêu tình cảm của tháng ngày giờ đây như nước vỡ bờ. Tú Yên khóc nức nở trong nghẹn ngào, trong hạnh phúc mà nàng tưởng chừng như đã mất. Phú ôm lấy Yên trong lòng mà nước mắt cũng rơi ra từ hai khóe mắt. Trong lòng anh bây giờ mới cảm thấy vui sướng. Tình yêu! Đây chính là tình yêu của anh! Đây là tình yêu mà anh đã mù lòa không biết nắm giữ khi còn ở trong tay Nhưng tất cả không muộn màng. Ông trời vẫn còn thương để cho những người yêu nhau được sống chung với nhau. Và Phú nhắm mắt lại, anh cảm thấy thật mãn nguyện với chính mình.

Một lúc thật lâu, Phú kéo Yên ra, lau nước mắt cho nàng. Anh nhìn Yên âu yếm và mỉm cười nói khẽ.

- Tú Yên, tấm thiệp đó anh không muốn viết chữ. Anh muốn đích miệng nói với em những gì anh muốn viết. Tú Yên ơi, anh chỉ có 3 chữ để nói thôi. Đó là: "Anh yêu em!"

Tú Yên cười thật tươi. Nàng cười mà nước mắt cứ tuôn ra, nghẹn lời đáp lại.

- Anh Phú, em yêu anh!

Phú không đành lòng được, anh kéo Yên lại gần và đặt một nụ hôn nồng ấm lên môi nàng. Nụ hôn của hai người thật say đắm, không giống như nụ hôn đầu tiên nửa năm trước mà Tú Yên đã đón nhận. Hai người ôm lấy nhau, trao cho nhau sự yêu thương qua nụ hôn nồng cháy đó với bao nhiêu rung cảm, với bao nhiêu sự chờ đợi mỗi mòn của tháng ngày.

Ngoài kia, dưới con đường phố của màn đêm yên tĩnh. Cũng có một cặp tình nhân đang hôn nhau dưới tán cây bên đường. Đó chính là Thùy Kha và Phong. Ôi hạnh phúc của cuộc đời, phải trải qua biết bao nhiêu đau khổ thì mới nhận ra được. Cầu mong sao tình yêu trên thế gian này đều được đẹp và vĩnh cửu như thế.